

நீலாக்காஸ இரூள்

சோ. ராமேஸ்வரன்

Digitized by Noolahari Foundation
noolaharifoundation@gmail.com

நீலாக்கால இருள்

(சூழக நாவல்)

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

நாவல்

சு	யோகராணி கொழும்புக்கு போகிறாள்	1992
சு	இவர்களும் வாழ்கிறார்கள்	1993
சு	இலட்சியப் பயணம்	1994
சு	அக்கரைக்கு இக்கரைப் பச்சை	1995
சு	மௌன ஓலங்கள்	1995
சு	வடக்கும் தெற்கும்	1996
சு	இன்றல்ல, நாளை யே கலியாணம்	1996
சு	சத்தியங்கள் சமாதிகளாவதில்லை	1996
சு	இந்த நாடகம் அந்த மேடையில்....	1997
சு	உதூர சஹ தகுண (சிங்களம்) (“வடக்கும் தெற்கும்” நாவலின் மொழிபெயர்ப்பு)	1998
சு	சிவபுரத்து சைவர்கள்	1998

குறுநாவல்

சு	நிழல்	1998
----	-------	------

சிறுகதைத் தொகுப்பு

சு	சுதந்திரக் காற்று	1994
சு	பஞ்சம்	1995
சு	நிதாலே வா ரலி (சிங்களம்)	1996
சு	AIR OF FREEDOM	1996
சு	புண்ணிய பூமி	1997
சு	புண்ய பூமி (சிங்களம்)	1998
சு	புதிய வீட்டில்	2000

சிறுவர் இலக்கியம்

சு	படித்து மகிழ பயன்மிகு பத்துக் கதைகள்	1997
சு	திசை மாறிய பாதைகள் (நவீனம்)	1998

நீலாக்கால இருள்

(சூழக நாவல்)

சோ. ராமேஸ்வரன்

வெளியீடு:

செல்வி ராமேஸ்வரன்
41/2, சித்ரா ஒழுங்கை,
கொழும்பு - 05

இந்நூலானது தேசிய நூலக, ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் உதவியுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ள போதும், இந்நூலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக, ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை.

முதல் பதிப்பு- 2000

© சோ. ராமேஸ்வரன்

இலங்கைத் தேசிய நூலகம் - வெளியீடுகளில் உள்ள பட்டியற் தரவு

ராமேஸ்வரன், சோ.

நிலாக்கால இருள் / சோ. ராமேஸ்வரன் -

கொழும்பு : செல்வி ராமேஸ்வரன், 2000

ப. vi., 130; ச.மீ. 21

ISBN 955-96039-6-0

விலை: ரூ. 100.00

i. 894.8113 டி.டி.சி.21

ii . தலைப்பு

1. தமிழ் நாவல்

முன் அட்டைப் படம்:

ரஞ்ஜித் திசநாயக்க

அச்சுப் பதிவு:

தரஞ்ஜி பிரிண்ட்ஸ்

நாவின, மஹரகம

ISBN 955-96039-6-0

ஆசிரியர் உரை

நிலாக் காலத்தில் இருள் சூழ்வதில்லை என்றால் அக்கருத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியாது. மேகங்கள் நிலவை அணைத்துக் கொண்டு செல்கையில் இருள் கவிந்துவிடுகின்றது. இந்த இருள் தற்காலிகமானது. அது அகன்று விடும். நிலா ஒளியின் பிரகாசம் தான் நிலவின் சிறப்பியல்புக்கு கட்டியங் கூறுகின்றது.

வாழ்க்கையிலும் நிலாக்கால இருள் போல - துன்பங்கள், துயரங்கள், ஏமாற்றங்கள், ஏக்கங்கள், அமைதியின்மை, அதிருப்தி போன்ற பல்வகை பிரதிகூலமான உணர்ச்சிகளால் மனிதர்கள் பீடிக்கப்படுகின்றார்கள். இவ்வுணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் அமைதி இல்லை. மகிழ்ச்சி இல்லை. பிடிப்பு அற்ற வாழ்க்கையின் கதாமாந்தர்களாகிவிடுகிறார்கள். ஆனால், இவ்வாறான பாத்திரம் நிரந்தரம் இல்லை. இரவுக்குப் பின் பகல் போல் இன்பம், மகிழ்ச்சி, அமைதி, திருப்தி என்று யாவுமே அவர்களை அணைத்துவிடும். அவர்கள் வாழ்க்கையில் ஒளி வீசும். அது அணையலாம். சுடர்விட்டு எரியலாம். அது அவர்கள் வாழ்க்கையின் நியதி.

எந்த ஓர் இளம் பெண்ணும் தனது வாழ்க்கையின் எதிர்காலத்தையிட்டு கனவு காண்கிறாள். அவளிடம் எதிர்பார்ப்புகள் மிதமிஞ்சிக் கிடக்கின்றன. தனது எதிர்காலத்தை - திருமணத்தின் பின் வாழப் போகும் நாட்களையிட்டு பெரும் திட்டங்கள் மலிந்திருக்கும். ஆனால், அவள் இவை ஒன்றையும் வெளிக்காட்டமாட்டாள். தனது இதயத்தினுள் இறுக மூடியபடி திருமண பந்தத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறாள். அதன் பின் தான் அவளின் கனவுகள் நனவாகின்றனவா, கட்டிய கற்பனைக் கோட்டைகள் உறுதியாகின்றனவா, எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறுகின்றனவா என்பவை நிரூபணமாகின்றன. அவள் வெற்றியீட்டினால் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியின் அர்த்தம் புரியும். அவள் வாழ்வில் நிம்மதி நர்த்தனம் புரியும்.

ஆனால், ஒன்றுமே கைகூடாவிட்டால் வாழ்க்கையில் பிடிப்பு அற்று விடும். மகிழ்ச்சி கரைந்து விடும். ஏக்கத்தின் பதத்திற்கு சாட்சியம் பகருவாள். வாழ்வே மாயம் என்ற நிலை. நிம்மதியின் அர்த்தத்தைத் தேடுவாள்.

எதிர்பார்ப்புக்கள் நசுங்கும் போது வாழ்க்கைமுறை தவறுபவர்கள் உள்ளனர். கைக்கெட்டியதை வாய்க்குள் புகுத்தியும் விடுவார்கள். துணையைப் பிரிந்தால் வேறொரு துணையைத் தேடலாம். ஆனால், அதற்கும் ஒரு நியதி இருக்கிறது. அதற்கும் ஒரு வரையறை இருக்கிறது. கைபிடித்தவன் கைவிட்டால் புதிதாகத் தோன்றும் நண்பனும் கைபிடித்தவன் போலாகலாம். ஆனால், நண்பனை நண்பனாகவே ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் வளரும் போதே பெண்ணின் குணவியல்பு சிறப்பு பெறுகின்றது.

இக் கருத்தினைத் தான் இந் நாவலில் கதாமாந்தர்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்.

வாசித்துப் பாருங்களேன்

சோ. ராமேஸ்வரன்

**41/2 சீத்ரா ஒழுங்கை
கொழும்பு - 05**

(1)

ஒரு தடவையல்ல, பல தடவைகள் பெருமூச்செறிந்தான் அரவிந்தன்.

ஒவ்வொன்றாக - கொழும்புக்கு வந்த பின், நடந்தவற்றை எண்ணிப் பார்க்கையில் ஆத்திரம், எரிச்சல், சினம் என்ற பல்வகை உணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்டான்.

கனடாவில் இருந்து வந்து மூன்று வாரங்கள் கழிந்து விட்டன. சொந்த ஊரான யாழ்ப்பாணத்திற்கு கூடிய சீக்கிரமே போய் தாயின், தங்கையின் பாச உணர்ச்சிகளுக்குள் சிக்கி, மகிழ்ச்சியில் திளைப்பதற்காக, அவன் எடுக்கும் ஒவ்வொரு முயற்சியும், கை கூடுவதாகத் தெரியவில்லை. அங்கும், இங்கும் போய் அலைக்கழிவதில் நிறைய நேரத்தைச் செலவழித்தானே ஒழிய, யாழ்ப்பாணத்தின் நிறம் தூரத்தில் தான் விளங்கியது. அவன் அங்கு ஒரு தடவையாவது கால்களைப் பதிப்பதற்கு, சந்தர்ப்பம் இல்லாமல் போய்விடுமா? அரவிந்தன் இன்னும் இரு வாரங்களில் மீண்டும் கனடாவிற்குப் போய்விட வேண்டும்.

கட்டுநாயக்க சர்வதேச விமான நிலையத்தில் வந்திறங்கிய அரவிந்தனை வெள்ளவத்தையில் உள்ள தனது அறைக்குக் கூட்டிச் சென்றான் சிவகுமார். அறை சின்னஞ்சிறியது. ஒரு 'லொட,லொட' கட்டிலும், ஒரு மேசையும், கதிரையும் தான் அறையின் மரத்தளபாடங்கள். இருவர் நீட்டி நிமிர்ந்து படுப்பது கொஞ்சம் கஷ்டம்.

“இது தான் என்ர வசந்த மாளிகை” என அறையை வருணித்தான் சிவகுமார்.

“ஏன் பெரிய அறை ஒண்டு உனக்கு கிடைக்க இல்லையோ?” அரவிந்தன் கேட்டான்.

“என்ர சம்பளத்திற்கு இது தான் கட்டுபடியாகும்.”

“ஓ!.....”

அரவிந்தன் குளித்து விட்டு வந்து, கட்டிலில் சாய்ந்தான்.

“வெளிக்கிட்டு. ஒருக்கால் 'பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குப்' போக வேணும்” என்று சிவகுமார் அவசரப்படுத்தினான்.

“என்னத்துக்கு?”

“உன்னைப் பதிவு செய்ய.”

“ஓ! அப்படி ஒண்டு இஞ்ச இருக்குது போல....”

“தெரியாத மாதிரி அல்லோ கேட்கிறாய்..... டேய், கொழும்புக்கு புதுசா வாற ஆக்களை 'பொலிஸில்' பதிவு செய்யுறது தான் இஞ்ச சட்டம்.”

“எல்லாரையுமா?”

“இல்லை. தமிழ் ஆக்களை.....”

“நல்ல சட்டம்.”

‘முணுமுணுத்தபடி’ அரவிந்தன் உடை மாற்றினான்.

“என்னடா முணுமுணுக்கிறாய்?”

“நல்ல ஒரு நாட்டில தான் இருக்கிறாய்.”

இருவரும் அறையை விட்டு வெளியேறினர். வீட்டு உரிமையாளர் பெரேராவை அடைய, அவர் கண்களில் சந்தேகம் பார்வை. அரவிந்தனைப் பற்றி விசாரிக்கிறார். சிவகுமார் பட்டும் படாமலும் அவன் பற்றி கூறுகிறான்.

“‘.பொரின் சிகரெட்’ இருக்குதா?” பெரேரா சாவதானமாகக் கேட்கிறார்.

“இருக்குது. பிறகு தரலாம்” என்கிறான் சிவகுமார்.

“‘பொலிஸ்’ நிலையத்திற்கு வரவேணுமா?” பெரேரா கேட்க, சிவகுமார் பலமாகத் தலையாட்டி ‘ஆமாம்’ போடுகிறான்.

“‘ஓட்டோ’வில் போவமா?”

“சரி.”

சில நிமிஷங்களில் ‘ஓட்டோ ரிக்க்ஷோ’வில் மூவரும் பயணமானார்கள்.

அரவிந்தன் பற்றிய மேலும் விபரங்கள் பரிமாறப்படுகின்றன. சாரதியும் சம்பாஷணையில் குறுக்கிடுகிறான்.

‘பொலிஸ்’ நிலையத்திற்கு செல்லும் போது, பதிவு செய்ய மூன்று, நான்கு பேர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். ‘கான்ஸ்டபிள்’ தனது கருமத்தை நிறைவேற்றுகிறான். இவர்கள் விண்ணப்பப் படிவத்தைக் கேட்கின்றனர். அவன் ஒன்றை பெரேராவிடம் நீட்டி விட்டு, அரவிந்தனைப் பார்த்து புன்முகைக்கிறான். அரவிந்தன் விசிறி இருந்த நறுமணமூட்டி ‘கான்ஸ்டபிளைத்’ திக்கு முக்காட வைக்கிறது.

“எந்த நாட்டில் இருந்து வருகிறாய்?” ‘கான்ஸ்டபிள்’ ஆர்வத்துடன் கேட்கிறான்.

“கனடா.”

“ஏன் வந்தாய்?”

“ஊரில் இருக்கும் அம்மாவையும், தங்கச்சியையும் பார்க்க.”

“ஊர்? எந்த ஊர்?”

“பருத்தித்துறை.”

“ஓ!”

பெரேரா விண்ணப்பப் படிவத்தை ‘கான்ஸ்டபிளிடம்’ நீட்டினார். அவன் அதை மேலோட்டமாகப் பார்த்தான்.

“ஊரில் எத்தனை நாட்கள் நிற்பதாக உத்தேசம்?”

“மூன்று கிழமைகளாவது நிற்க வேண்டும்.”

“எத்தனை நாள் விடுமுறையில் வந்திருக்கிறாய்?”

“ஐந்து கிழமைகள்.”

‘கான்ஸ்டபிள்’ கடைவாயினால் அரைகுறைப் புன்மைகை ஒன்றை உதிர்த்தான். அதன் அர்த்தம் அவ்வேளையில் அரவிந்தனுக்குப் புரியவில்லை.

“சரி இந்தா.” ‘கான்ஸ்டபிள்’ விண்ணப்பப் பத்திரத்தின் முக்கால்வாசிப் பகுதியை தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டு, கால்வாசிப் பகுதியை அரவிந்தனிடம் நீட்டினான்.

“நீ இப்ப கொழும்புப் பிரஜை.” ‘ஓட்டோ ரிக்ஷோ’வில் வைத்து சிவகுமார் சொன்னான்.

வீடு வந்தனர். பெரேரா இவர்கள் அறை வரை தொடர்ந்தார். அறையினுள்ளும் வந்தார். ஒரு ‘பக்கெட் சிகரெட்’டை அவரிடம் அரவிந்தன் நீட்டினான். அசட்டுச் சிரிப்புடன் அவர் போய்விட்டார்.

“நான் யாழ்ப்பாணத்திற்கு போக வேணும். என்ன மாதிரி?” இரவு சைவ ‘ஹோட்டேலில்’ சாப்பிடும் போது அரவிந்தன் கேட்டான்.

“‘பிளேனிலை’ போகலாம். போய் வர ஐயாயிரம் சொச்சம்.” சிவகுமாரின் வாயினுள் நெய்த் தோசை அடைந்து கிடந்தது.

“அது தெரியும். என்ன மாதிரி போறது?”

“நீ ஏறி இருந்தால் அது பறக்கும்.”

“அறுக்கிறியா? என்ற ‘விஸ்கி’ போத்தல்ல அரைவாசியைக் குடிச்சப் போட்டு.....”

“‘பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்’ போய், ‘ஃபோம்’ எடுத்து, ‘ஃபில்’ பண்ணிக் குடுக்க வேணும்.”

“யாழ்ப்பாணத்திற்கு போக ‘பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு’ போக வேணுமா? ‘ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு’ போன காலம் மாறிப்போச்சது போல.”

“இஞ்ச எல்லாம் தலை கீழாக மாறிட்டுது. முந்தி ‘கலரி’ நிரம்பினாப் போல தான் ‘பல்கனி’ நிரம்பும். இப்ப ‘பல்கனி’ நிரம்பினாப் போல தான் ‘கலரி’ நிரம்புது. அது மாதிரித் தான் இதுவும்.”

“சரி ‘ஃபோமை’ குடுத்தாச்சு எண்டு சொல்லுவம். அதுக்குப் பிறகு.....?”

“எல்லாமாக மூண்டு ‘கொப்பீஸ்’ குடுக்க வேணும். ஒரு ‘கொப்பி பொலிஸ் ஸ்டேஷனிலை’ வைச்சிருப்பாங்கள். மற்ற ஒரு ‘கொப்பி’யை பாதுகாப்பு அமைச்சுக்கு அனுப்புறாங்கள். மூண்டாவது ‘கொப்பி’ என்.ஐ.பீ.க்கு. அவங்கள் உன்னைப் பற்றி ஆராய்ஞ்சு, நீ ஒரு சோலிக்கும் போகாதவன் எண்டு அறிஞ்சால், பாதுகாப்பு அமைச்சுக்கு அறிவிப்பாங்கள். அதுக்குப் பிறகு பாதுகாப்பு அமைச்சு ‘லயன் எயாருக்கு’ ‘கிளியரன்ஸை’ வழங்கும். பிறகு நாங்கள் ‘கிளியரன்ஸ்’ வந்திட்டுதா எண்டு ஒவ்வொரு நாளும் ‘லயன்

யொருக்குப்' போய் பார்க்க வேணும்."

அரவிந்தன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். "கனடாவிலை இருந்து இஞ்ச வாறதுக்குக் கூட இவ்வளவு ஃபோர்மாலிட்டீஸ்' இல்லை. சரி, இதுக்கெல்லாம் எவ்வளவு நாள் எடுக்கும் எண்டு சொல்லுகினம்."

"ஒரு மாசம்."

"ஒரு மாசம்? என்னடா சொல்லறாய்?"

"நடைமுறையைத் தான் சொல்லறன்."

அரவிந்தன் தன் தலையில் அடித்தான். "ஒரு மாசம்..... முப்பது நாள்..... உச்சச்ச..... டேய், சிவா, ஏன்ரா இஞ்ச வந்தன் எண்டு இப்பத்தான் யோசிக்கிறன். உன்ர அறையில் இருக்கிறதுக்கு 'பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்' போக வேணும். ஊருக்குப் போறதுக்கும் 'பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு' போக வேணும். சே! வராமலேயே விட்டிருக்கலாம்." அரவிந்தனுக்கு கண்ணீர் வந்துவிட்டது.

சிவகுமார் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

"டேய், இப்படி கிழமைக் கணக்கில் ஊருக்குப் போறதுக்காகக் காத்திருக்க வேணும் எண்டு தெரிஞ்சிருந்தால்..... ஏன்ரா இதைப் பற்றி எனக்கு எழுத இல்லை? ஊருக்குப் போகலாம் எண்டு நீ எழுதி இருந்ததை நம்பித் தானே இஞ்ச வந்தன்?" அரவிந்தன் சீறினான்.

"ஊருக்குப் போகலாம் எண்டு தான் எழுதி இருந்தனான். ஆனால், இத்தனை நாளைக்குள்ள போகலாம் எண்டு நான் எழுத இல்லையே!"

"டேய், ஐஞ்ச கிழமை லீவிலை வந்திருக்கிறன். திரும்பி எப்படியும் அடுத்த மாசம் போக வேணும். உன்னைப் போல 'சிக்' லீவு போட்டிட்டு, நிக்க ஏலாது. சொன்ன நேரத்திற்கு போகாட்டால், வேலையிலை இருந்து நிப்பாட்டிப் போடுவாங்கள். அவங்கள் சரியான 'ஸ்டிரிக்ட்'. இஞ்ச மாதிரி இல்லை. 'டுஸ்' விட ஏலாது."

மறு நாள் விண்ணப்பப் பத்திரத்துடன் அரவிந்தனும், சிவகுமாரும் 'பொலிஸ்' நிலையத்திற்கு சென்றார்கள். முதல் நாள் அறிமுகமான 'கான்ஸ்டபிள்' அங்கிருக்கவில்லை. வேறொரு தடித்த 'கான்ஸ்டபிள்' முகத்தில் நிறைய கோபத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். அவனிடம் பக்குவத்துடன் விண்ணப்பப் பத்திரத்தை நீட்டினான் அரவிந்தன்.

"கனடாவில் இருந்து வாரியா?" "கான்ஸ்டபிள்' எரிச்சலுடன் ஆங்கிலத்தில் கேட்டான்.

அரவிந்தன் வெறுமனே 'ஆமாம்' என தலையாட்டினான்.

"எப்பொழுது அங்கு போனாய்?"

"ஆயிரத்திதொள்ளாயிரத்து என்பத்தைந்தில்....."

“ஏன் போனாய்?”

“ஊரில் இருக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டதால் போனேன்.”
அரவிந்தனை ‘கான்ஸ்டபிள்’ ஒரு தினுசாக நோக்கினான்.

அரவிந்தனும், சிவகுமாரும் மீண்டும் அறைக்கு வந்துவிட்டனர்.

“இனி என்ன செய்ய வேண்டும்?” அரவிந்தன் சலிப்புடன் கேட்டான்.

“‘கிளியரன்ஸ்’ வர மட்டும் காத்திரு.”

“எத்தனை நாளைக்கு?”

“அது உன்ர ‘லக்’கை பொறுத்தது.”

“‘கிளியரன்ஸ்’ வராட்டால்?”

“ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. இஞ்ச இருக்கிற ‘கோல் பேஸையும்’, ‘மியூஸியத்தையும்’, ‘விகார மகா தேவி பார்க்கையும்’ பார்த்திட்டு திரும்பி கனடாவுக்கு போ.”

“ஜோக்’ அடிக்கிறியா? டேய், அம்மா, தங்கச்சியைப் பார்க்காமல் என்னெண்டு திரும்பிப் போறது? நான் ஊரில் இருந்து வெளிக்கிடக்கிள்ளை தங்கச்சிக்கு ஏழு வயசு. இப்ப நல்லா வளர்ந்திருப்பாள். அவளை..... அம்மாவை நேரில் ஒருக்காலாவது பார்க்க வேணும்.”

“அப்படி எண்டால் தங்கச்சிக்கு இப்ப பத்தொன்பது வயசு வரும்.”

“ஓமோம். போன ‘ஓகஸ்டில் ஏ.எல்’ சோதனை எடுத்தவளாம். ஆனால், சரியாக செய்ய இல்லையாம்.”

“ஓ..... அந்த நேரத்தில் ஊரில் நிலைமை அவ்வளவு சரி இல்லை.”

“அவள் அதைப் பற்றி துக்கத்தோட எழுதி இருந்தவள். மூண்டு, நாலு ‘எஸ்’ கிடைக்குமாம். அடுத்த முறை எப்படியும் ‘மெடிக்கல் கொலிஜ்ஜுக்கு’ போற மாதிரி ‘பாஸ்’ பண்ணிக் காட்டுறன் எண்டு சொல்லுறாள். அவள் கெட்டிக்காரி. ‘பாஸ்’ பண்ணுவாள். அவள் ‘மெடிக்கல் கொலேஜ் என்ரர்’ பண்ணினால் அவளை விட நான்தான் சந்தோசம் அடைவன்.”

“நானும் தான்.” சிவகுமார் சிரித்தான்.

அரவிந்தன் அதைக் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. “ஆனால், என்ர படிப்பு குழம்பின மாதிரி, ஏதாவது நடந்து, அவளின்ர படிப்பும் குழம்பிவிடுமோ எண்டு தான் பய்யடுறன்..... நான் படிக்கிற காலத்தில் அமைதியான சூழ்நிலை இருந்திருந்தால்..... நான் இண்டைக்கு ஒரு ‘டொக்டர்’. ‘ஏ.எல்’ சோதனை நடக்கிறதுக்கு ஒரு கிழமை இருக்கக்கிள்ளை, என்னை ‘அரஸ்ட்’ பண்ணி, என்ர வாழ்க்கையை

குட்டிச் சுவராக்கிவிட்டாங்கள். சோதனை முடியத் தான் என்னை விட்டவங்கள். அதோட ஊரில நான் இருக்கிறதை அம்மா விரும்ப இல்லை. உடன கொழும்புக்கு அனுப்பிப் போட்டா. அது ஒரு பெரிய கதை.” அரவிந்தன் நெடுமுச்செறிந்தான்

“எல்லாத்தையும் நீ முந்தி என்னட்டை சொன்னனி. ஞாபகம் இருக்குது. இனி இதைப் பற்றிக் கதைச்சு, முக்கால அமுறதால ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. உன்னைப் போல, எத்தனை பெடியள் இப்படி அந்தரிச்சுப் போச்சுதுகள். சிலதுகள் ஒவ்வொரு தேசாந்திரத்துக்கும் போய், தாய் நாட்டையே துப்பரவாக மறந்திட்டதுகள். நீ பன்னிரண்டு வருசம் கழிச்சாவது வந்திருக்கிறாய்.”

“ஆனால்.....” சிவகுமாரின் பேச்சில் அரவிந்தன் குறுக்கிட்டான். “நீயும் அந்த நேரத்தில் எங்கையாவது வெளிநாட்டுக்குப் போயிருந்தால், இப்ப நான் வந்திருக்கிற மாதிரியாவது வந்திருக்க மாட்டாய்.”

சிவகுமாரின் முகத்தைச் சோகம் ஒன்று மெலிதாக அணைத்தது. “உண்மைதான்டா. இஞ்ச இருந்து போயிருந்தால், நான் இந்தப் பக்கம் கூட தலை வைச்சுப் படுத்திருக்கமாட்டன். என்ர போதாத காலம் சொக்கலிங்கம் முதலாளியினர் புடவைக் கடையிலையும், பெரேரா மாத்தையாவின்ர இந்த அறையிலையும் இருந்து அழுந்திப் பிழைக்கிறன்.”

“கனடாவுக்கு வா எண்டு எத்தனை தரம் சொல்லி இருப்பன். நீ கேட்டியோ? எங்கனோட படிச்ச பெடியளில முக்கால்வாசிப் பேர் இப்ப கனடா, ஜேர்மனி, சுவிஸிலை.....”

“தெரியும், தெரியும்..... டேய், அந்த நேரத்தில் எங்கனிட்டை காசு இருந்தால் தானே?”

“அந்த நேரம் நான் ‘ஏஜன்ஸிக்காரனுக்கு’ குடுத்த காசு வெறும் எழுபத்தையாயிரம் தான். அதைக் கூட உன்னால புரட்ட ஏலாமல் போயிட்டதோ?”

“அப்பா படுத்த படுக்கையாக கிடக்காமல் இருந்திருந்தால், நான் எப்படியும் காசைப் புரட்டி இருப்பன். அம்மான்ர நகை நட்டு எல்லாத்தையும் வித்து, அப்பான்ர வருத்தத்துக்கு எண்டு எவ்வளவு சிலவழிச்சிருப்பம்? கடைசியாக நகை அவ்வளவும் போச்சுது. அப்பாவும் உயிர் தப்ப இல்லை. போதாக்குறைக்கு கடனை வைச்சிட்டுப் போயிட்டார். நல்ல வேளை, எல்லாக் கடனையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடைச்சுப் போட்டன்.”

“கடனும் எடுத்தியா? எனக்கு எழுதி இருந்தால், நான் காசு அனுப்பி இருப்பன்.”

“அனுப்பி இருப்பாய் தான். ஆனால், வீணாக உன்னட்டை கடமைப்பட நான் விரும்ப இல்லை.”

“நான் உன்ர கூட்டாளி.”

“தெரியும். கடன் எங்கட உறவைப் பிரிக்கும். உன்னட்டை கடன்பட்டால் நான் இப்படி உன்னோட ‘:பிரியாக’ பழக மாட்டன்.”

“ஸோ, ‘:பிரென்ட்ஷிப்புக்கு’ இடையில ஒரு சிவத்த கோடு போடுறாய் போல.....”

“அப்படித்தான் வைச்சக் கொள்ளன்.”

அரவிந்தனின் முகம் சோபையை இழந்து விட்டது.

அதிகாலையிலேயே காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு, வெறும் வயிற்றுடன் அறையை விட்டு வெளியேறினான் சிவகுமார்.

“சிவா, எத்தனை நாளைக்குத் தான் நீ கடையில் வேலை செய்து, உன்ர வயித்தைக் கழுவப் போறாய்?” எனக் கேட்டிருந்தான் அரவிந்தன்.

“வயிறு இருக்கும் மட்டும் ஏதோ ஒரு தொழிலை செய்யத்தான் வேணும்.”

“ஆனால், ஒரு முன்னேற்றமும் இல்லாமல், கடையில் வேலை செய்யறாய்.”

“என்ர படிப்புக்கு இந்த வேலை தானே கிடைக்கும்?”

சிவகுமாரை அரவிந்தன் அர்த்தத்துடன் நோக்கினான்.

“உனக்கு என்னோட கனடாவுக்கு வர விருப்பமோ?”

“என்ன மாதிரி?”

“ஏஜன்ஸி மூலமாகத் தான்.”

“அதுக்கு என்னட்டை ஏழு, எட்டு லட்சம் இல்லைடா. ஏழாயிரத்துக்கே வக்கு இல்லாத நிலை.”

“சிவா, நான் தாறன். நீ அங்கை வந்து, உழைச்சுத் தா”

சிவகுமாரின் புருவங்கள் வளைந்து நிமிர்ந்தன. “நீ சொல்லுறதைக் கேக்கக்கிள்ளை என்ர உடம்பு புல்லரிக்குது. ஆனால், என்னால அங்கை வர ஏலாது.”

ஏன் என்று கேட்டு சிவகுமாரை அரவிந்தன் வற்புறுத்தவில்லை.

சிவகுமார் சென்ற பின் அரவிந்தனின் நினைவு ஊரில் பதிந்திருந்தது. தாயின், தங்கையின் முகங்கள் அவன் நெஞ்சில் தோன்றுவதும், மறைவதுமாக இருந்தன.

உளரில் இருந்து குண்டுச் சத்தங்களுக்கிடையே, அரவிந்தன் ஊரை விட்டு வெளியேறுகிறான். அவன் தாயின் முகத்தில் தெரிந்த வாஞ்சை.....

“அப்பு, கவனமாக போயிட்டு வா.” தாயின் கண்கள் கலங்கிவிடுகின்றன.

“அண்ணை.....” தமயந்தியின் குரல் அறுந்துவிடுகின்றது.

தாயையும், தங்கையையும் அரவிந்தன் கண்களால் அலசுகிறான். அவர்களது முகங்களில் தெரிந்த சோகம், அவன் நெஞ்சைப் பிழிகிறது. அவர்களை விட்டுப் பிரிய மனம் தயங்குகிறது. கொழும்புப் பயணத்தை நிறுத்தி விடுவோமா என நினைக்க முற்படுகையில்.....

“அரவிந்தன், வெளிக்கிடன். நேரமாச்சது.” அவன் பெரியப்பா துரிதப்படுத்துகிறார்.

அந்நேரம் வானத்தில் விமானம் ஒன்று வட்டமிடுகின்றது.

“அப்பு, போயிட்டு வா. கவனம். போன உடன கடதாசி எழுது.” தாய் ‘தள தளத்த’ குரலில் விடை கொடுக்கிறாள்.

அரவிந்தன் ஊரை விட்டுப் புறப்படுகிறான்.

கொழும்புப் பயணத்தின் முதல் சில அடிகளை எடுத்து வைக்கிறான். அவன் நடக்கிறான். நீண்ட பயணம் ஒன்று அவனுக்காகக் காத்திருக்கிறது. நின்றவன், திரும்பிப் பார்க்கிறான். தாயும், தங்கையும் நிற்பது தெரிகிறது. பாச உணர்ச்சியைக் களைகிறான். நடையைத் தொடர்கிறான்.

தூயின், தங்கையின் நினைவுகள் அவன் மனதினில் தேய்கின்றன. இப்பொழுது அவர்களைப் பார்த்து விட வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவனுள் போராட்டம் நடத்துகின்றது. இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு ஊருக்குப் போகும் நாட்களை கணக்கிட வேண்டும் என்று நினைக்கையில்.....

அறைக் கதவு தட்டப்படுகிறது.

ஆர்வத்துடன் சென்று கதவைத் திறக்கிறான்.

எதிரே ஓர் இளம் பெண் நிற்கிறாள். இருபத்தியேழு வயது மதிக்கத்தக்க தேகக்கட்டு. சுமாரான அழகு அவளிடம் ஒட்டியிருந்தது.

அப் பெண்ணின் இதழ்களில் ஓர் அடையாளப் புன்னகை மலர்கிறது. அரவிந்தனின் கண்களை ஆச்சரியம் கவ்வுகிறது.

யார் அவள்?

(2)

அனல் காற்று தொடர்ந்து வீசி, வெப்பத்தின் உக்கிரத்தை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

அன்னபூரணம் பருத்தித்துறை சந்தையில் இருந்து, மரக்கறிகளுடன் வீட்டை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தான்.

‘அம்மா, இண்டைக்காவது அண்ணன் வந்தாலும் வரலாம். எண்டபடியால சணங்காமல் நல்ல மரக்கறிகளை வாங்கிக் கொண்டு வாங்கோ’ என தமயந்தி கூறிய வார்த்தைகள், அவள் நெஞ்சில் அடிக்கடி மோதிக் கொண்டிருந்தன.

‘அரவிந்தனைக் கண்டு எத்தனை வருசமாச்சது? நல்லா உயர்ந்து, வளர்ந்திருப்பான். அவனை மட்டுக் கட்ட ஏலுமோ தெரிய இல்லை. ஊரில் இருந்து போகக்கிள்ளை அவனுக்கு வயசு பதினெட்டு. இப்ப முப்பது.....’ அன்னபூரணத்தின் எண்ணத்தை அரவிந்தன் ஆக்கிரமித்திருந்தான்.

‘அம்மா, உங்களை இன்னும் ஒரு மாதத்துக்குள் பார்க்க வருவேன். அதற்கான ஒழுங்குகளை எல்லாம் நான் செய்துவிட்டேன். உங்களையும், தங்கச்சியையும் பார்க்கப் போகும் நன்னாளை எண்ணிக் கொண்டு வருகிறேன்’ என்று அரவிந்தன் கடைசியாகக் கனடாவில் இருந்து அனுப்பிய கடிதத்தில் எழுதிய வரிகள் அன்னபூரணத்தின் நினைவைத் தட்டிப் பார்த்தன.

அவளுள் திடீரென பாச உணர்ச்சி பொங்குகிறது. உடலினுள் ஓர் உத்வேகம் உட்பாய, தனது நடையை விரைவுபடுத்துகிறாள். கொழும்பில் இருந்து மகன் வந்திருப்பான் என்ற குருட்டு நம்பிக்கை மனதினுள் கிளம்பியபடி இருக்க, நடக்கின்றாள்.

பிரதான வீதியூடாக வந்தவள், மண் பாதையினூடாக நடக்கிறாள். மணல் கொதித்தது. கால்களை எட்ட வைத்து நடக்கிறாள். வீட்டுக்குப் போக, மகன் அங்கிருப்பான் என்ற நம்பிக்கை மேலும், மேலும் வளர்ந்து, அவளுள் மகிழ்ச்சியை ஊட்டுகிறது. அவளை அறியாமல் புன்னகைகள் பிறக்கின்றன.

செல்லத்துரை நோயால் அவதியுற்று, ‘இந்தா, அந்தா’ என்று தளர்ந்திருந்த வேளை அது..... அரவிந்தன் ‘ஏ.எல்’ பரீட்சைக்கு முகம் கொடுக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்நேரம் தான் அவன் கைது செய்யப்பட்டான். இராணுவத்தினர் அவனைக் கைது செய்து கொண்டு போகும் போது, அன்னபூரணம் அச் செயலைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்குப் பட்டபாடு.... ‘என்ற மகன் அப்பாவி. அவனுக்கு ஒரு இயக்கத்திலையும் தொடர்பு இல்லை’ என்று அவள் கதற..... அரவிந்தன் இராணுவத்தினரின் பிடியில் இருந்து தன்னை விடுவிப்பதற்கு முயற்சிக்க..... ஓர் இராணுவ வீரன் தன் பலமெல்லாவற்றையும் திரட்டி அரவிந்தனின் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைய..... வலியைத் தாங்க முடியாமல் அரவிந்தன் அலற..... அன்னபூரணத்தின் மனதினில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியாக அது பதிந்து விட்டது.

நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு படுக்கையில் கிடந்த செல்லத்துரை, இதை அறிந்து, நெஞ்சை நான்கைந்து தடவைகள் தடவிக்

கொடுத்தார். ஒருவருமே இதைக் காணவில்லை. இறுதியில் அவர் யாருக்கும் சொல்லிக் கொள்ளாமல், காலனிடம் அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டார்.

அரவிந்தனைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவதற்கு உறவினர்களும், அண்டை அயலவர்களும் முயற்சித்தும் அது பலனளிக்கவில்லை. அவன் எங்கே தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்று இராணுவத்தினருக்கே தெரிந்திருக்கவில்லை. தகப்பனின் சிதைக்கு கொள்ளி வைப்பதற்காவது அவனை சில மணித்தியாலங்களுக்கு விடுவிக்கும்படி ஊரவர்கள் கேட்ட போதும், இராணுவத்தினர் மௌனம் சாதித்து விட்டனர்.

“அப்பாவுக்கு நானே கொள்ளி வைக்கிறன்” என்று தமயந்தி முன் வந்தாள்.

“நீ?” அன்னபூரணம் திடுக்கிட்டு விடுகிறாள்.

“நானே தான். எனக்கு அந்தப் பக்குவம் இருக்குது” என்று ஏழு வயதான தமயந்தி உறுதியுடன் கூற, அன்னபூரணம் தலையைச் சாய்த்துவிட்டாள்.

ஓர் அதிசயமான மரண ஊர்வலமாக செல்லத்துரையின் இறுதிப்பயணம் அமைந்துவிட்டது. ஊரில் சில நாட்களாக இது பற்றித் தான் பேச்சு.

ஒரு மாதம் கழிய - இருள் சாடையாக மாலையை விழுங்க முற்படும் வேளை, அரவிந்தன் தூரத்தில் வருவது தெரிகிறது. அன்னபூரணம் மகனைக் கண்டு விடுகிறாள். “அப்பு” என்றபடி அவனை நோக்கி ஓடுகிறாள். தாய் தன்னை நோக்கி ஓடி வருவதை, அரவிந்தனும் கண்டு விடுகிறான். அவனும் தாயை நோக்கி ஓடுகிறான். இருவரும் சந்தித்து விடுகின்றனர். மகனை அன்னபூரணம் அப்படியே அணைத்து, “அப்பு..... அப்பு.....” என்று அவனை உச்சி முகர்ந்து, அவன் கன்னங்களை மாறி, மாறி மோந்து கொஞ்சுகிறாள். கண்ணீர் உகுக்கிறாள். தாயின் பாச உணர்ச்சிகளின் வெளிப்படுத்தலினால் அரவிந்தன் தத்தளித்து விடுகிறான். அவன் ‘எதையெதையோ’ சொல்லி அரற்றுக்கிறான்.

இருவர் பிடியும் இளக, அன்னபூரணம் மகனின் முகத்தை நோக்க..... அரவிந்தனின் முகத்தில் நிறைய கண்டல் காயங்கள் தெரிகின்றன. அவனை முழுமையாக நோக்க கைகளிலும், கால்களிலும் கண்டல் காயங்கள் பரவிக் கிடக்கின்றன. “என்ர அப்பு, அவங்கள் உன்னை என்னடா செய்தவங்கள்” எனக் கேட்டு, மீண்டும் அவனை அணைத்துப் புலம்பினாள்

அவனின் கண்டல் காயங்கள் ஆற முன், அன்னபூரணம் ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விடுகிறாள். மகனிடம் தனது தீர்மானத்தை வெளியிடுகிறாள்.

“அப்பா, இல்லாத நேரத்தில் உங்களையும், தங்கச்சியையும் என்னெண்டு தனியாக விட்டுட்டு நான் கனடா போறது?” அரவிந்தன் தலையை அளவுக்கதிகம் சொறிகிறான்.

“என்னையும், தங்கச்சியையும் பாதுகாக்கிறதுக்கு எனக்கு வழி தெரியும். நீ பயப்படாமல் போயிற்று வா.”

“காசுக்கு எங்கை போறது?”

“இருக்குது.”

“தங்கச்சியின்ர கலியாணத்துக்கு எண்டு சேர்த்து வைச்சிருக்கிற நகையளை கரைக்கப் போறியளோ?”

“ஓமோம். அவளுக்கு இப்பத் தானே ஏழு வயசு? நீ போய் உழைச்சு காசு அனுப்பினால் புது ‘:பாஷனில்’ நகை செய்யலாம். தேவை எண்டால் இந்த வீட்டையும் அடகு வைக்கலாம்.” அன்னபூரணத்தின் குரலில் உறுதிபாய்ந்திருந்தது.

“என்னம்மா சொல்லறியள்? எல்லாத்தையும் விட்டொழிக்கிறியள்.”

“இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் நீ இஞ்ச இருந்து போறதுக்காக நான் என்னத்தையும் செய்வன். என்ர ராசா, நான் சொல்லுறதைக் கேளு. நீ கனடாவுக்கு போறதைத்தான் நான் விரும்புறன். பெரியப்பாவோட இதைப் பற்றி கதைச்சிட்டன். அவர் உன்னோட கொழும்பு மட்டும் வருவார். அவரே அங்கை எல்லா ஒழுங்குகளையும் கவனிப்பார். நீ பயப்படாமல் போ.”

“ஏ.எல் சோதனையை ஒருக்காலாவது எடுத்திட்டுப் போறன்.”

“வேண்டாம். இன்னும் ஒரு வருசம் பொறுத்தால் உன்னை இழந்து விடுவனோ எண்டு பயப்படுறன். இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் படிப்பு பெரிசு இல்லை. உசிர்தான் பெரிசு. ஆடம் பிடிக்காதை. அம்மா சொல்லுறதைக் கேள்.”

அரவிந்தன் தாயுடன் வாதாடிப் பார்த்தான். தனது பக்க நியாயத்தை எடுத்துரைத்தான். ஆனால், அன்னபூரணம் எதிர்வாதம் புரிந்து, தனது நியாயத்தை நியாயப்படுத்தி, அதில் வெற்றியும் அடைந்தாள்.

அரவிந்தன் கனடாவுக்கு பயணமானான்.

அன்னபூரணம் நடந்து கொண்டே இருக்கிறாள்.

புழுதியை வாரி இறைத்தபடி இராணுவ ‘ட்ரக்’ ஒன்று நிறைய இராணுவ வீரர்களைக் காவிக்கொண்டு பறந்தது. புழுதி அன்னபூரணத்தின் முக்கினுள் நுழைய, அவள் மாறி, மாறி தும்முகிறாள். ‘ட்ரக்’ மறைந்து விட்டது.

இப்பொழுதெல்லாம் இராணுவ ‘ட்ரக்’களை, இராணுவ

வீரர்களை அடிக்கடி காண்பது ஒரு சர்வ சாதாரண நிகழ்ச்சியாகி விட்டது. இடைக்கிடை 'செக்கிங்' என்று இவர்களது வீட்டுக்குள் புகுந்து விடுவார்கள். நாலைந்து சாமான்களை உருட்டிப் பிரட்டி விட்டு போய்விடுவார்கள். நிலைமை மாறிவிட்டது.

இரு நாட்களுக்கு முன் அதிகாலை அண்டை, அயலில் உள்ள நாய்களெல்லாம் குரைக்க ஐந்து இராணுவ வீரர்கள் இவர்களது வீட்டுக்குள் புகுந்து விடுகிறார்கள். 'செக்கிங்' என்றார்கள். குடும்ப அங்கத்தினர் எண்ணிக்கையைக் கேட்டனர். தமயந்தியை ஒருத்தன் ஆசைதீர்ப் பார்த்து, கவர்ச்சியாகப் புன்னகைத்தான் அவள் தலை குனிந்துவிட்டாள்.

அவர்களுடன் வந்த 'சார்ஜன்ட்' மட்டும் சுவரில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த அரவிந்தனின் புகைப்படத்தைக் கண்டு விட்டான். அரவிந்தன் ஊரைவிட்டுப் போகும் முன் எடுத்த படம் அது.

"ஆச்சி, இந்தப் படத்தில் இருக்கிறது ஆரது?" என்று 'சார்ஜன்ட்' தமிழில் வினவினான்.

"என்ர மகன்." அன்னபூரணத்தின் அடிவயிற்றில் பதற்றம் தாளமிட்ட போதும், தெளிவாகப் பதில் அளித்தான்.

"எங்கை ஆளு?"

"அவன் கனடாவிலை"

"கனடா? இல்லாட்டி?" 'சார்ஜன்ட்' தனது முழியைப் பிரட்டி எடுத்தான்.

"கனடாவிலை தான்."

"ஆச்சி பொய் சொல்லுறது." 'கோப்ரல்' ஒருவன் குற்றஞ்சாட்டினான்.

"இல்லை ஐயா, நான் உண்மையைத் தான் சொல்லுறன்."

"பொய். நான் நம்பமாட்டது."

அன்னபூரணத்தை 'சார்ஜன்ட்' நெருங்கினான். "உண்மையைச் சொல்லு, ஆச்சி."

"பிள்ளையாராணை. நான் உண்மையைத் தான் சொல்லுறன்." அன்னபூரணம் பதறுகிறாள்.

தமயந்தி தைரியத்துடன் அங்கே தோன்றுகிறாள். "அண்ணா கனடாவிலை தான் இருக்கிறார். இதைப் பார்த்தால் தெரியும்" என்றவள் அரவிந்தன் இறுதியாக இவர்களுக்கு அனுப்பிய 'ஏரோகிராமம்' 'சார்ஜன்ட்டிடம்' நீட்டினாள்.

'ஏரோகிராமம்' பெற்ற 'சார்ஜன்ட்' அனுப்பியவரின் முகவரிக்கு பார்வையைத் தள்ளினான். அரவிந்தனின் பெயரும், விலாசமும் அதில் எழுதப்பட்டிருந்தன.

"ஆச்சியினர் மகனுக்கு பெயர் அரவிந்தனா?"

அன்னபூரணத்தின் முகத்தில் பெருமை படர்கிறது. “ஓம் ஐயா.”

‘சார்ஜன்ட்’ தனது சகபாடிகளுக்கு கண்களைக் காட்டுகிறான். எல்லோரும் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறார்கள்.

அன்னபூரணம் மகனின் புகைப்படத்தில் இருந்து பார்வையை எடுக்கவில்லை. அவனையே பார்த்தபடி நிற்கிறாள்.

இப்பொழுது அன்னபூரணம் வீட்டை நெருங்கி விட்டாள். அவள் இதயத்தில் ‘பட படப்பு’ அதிகரிக்கின்றது. பாசம் பொங்குகின்றது. வீட்டை பார்வையால் மேய்கிறாள். அரவிந்தன் கண்களுக்குத் தட்டுப்படவில்லை.

வீட்டின் முன்பாக, வேலி ஓரமாக, பூவரசம் மரத்தில் இருந்து, இலைகுழைகளை கொக்கத் தடியினால் முறித்துக் கொண்டிருந்தாள் தமயந்தி.

அன்னபூரணம் மகளை நெருங்கினாள். “கொண்ணன் வந்திட்டானோ?” ஆர்வத்துடன் அவள் கேட்க, “இல்லையணை” என்று தமயந்தி சலித்தாள்.

அன்னபூரணத்தின் முகத்தை ஏமாற்றும் சுவீகரிக்கிறது. “உண்மையோ சொல்றாய்?”

“ஓமணை.”

அன்னபூரணம் அங்கிருந்து அகல முற்பட, “அம்மோய், மாமா வந்திருக்கிறார்” என்கிறாள் தமயந்தி.

விறாந்தையில் கோவிந்தபிள்ளை அமர்ந்திருக்கிறார். “அண்ணே.....”

“சந்தைக்கு போயிட்டு வாறாய் போல.....” கோவிந்தபிள்ளை ஒரு முறை செருமுகிறார்.

“ஓமோம்.”

“அரவிந்தன் வரேல்லைப் போல.....”

“இன்னும் இல்லை.”

“கொழும்பிலை இருப்பானாக்கும்.”

“ஓமோம். கடைசியாக எழுதின கடதாசிப்படி வந்திருந்தால், இப்ப கொழும்பிலை தான் இருப்பான். பதினேழாம் திகதி வந்திருக்க வேணும்.”

“இண்டைக்கு மூண்டு. பதினாறு, பதினேழு நாள் போயிட்டுது..... ‘பிளேனிலையோ’ வாறான்?”

“ஓமாக்கும்.”

“கொழும்பிலை இருந்து கடதாசி எழுத இல்லையோ?”

“எழுதி எங்கடை ஆக்கள் ஆரிட்டையாவது குடுத்திருப்பான். போன ரண்டு, மூண்டு கிழமையா ஒருத்தராவது இஞ்ச வந்த சிலமன்

இல்லை. ஆரும் வந்தால் தான் அவன்ர பயணத்தைப் பற்றி அறியலாம்.” அன்னபூரணம் பெருமூச்செறிந்தாள்.

“இப்ப ஆரையும் நம்பித் தான் கடதாசி எழுதி அனுப்பலாம்.”

“காலம் மாறிப் போச்சது.”

கோவிந்தபிள்ளை மீண்டும் தொண்டையைச் செருமினார்.

“அன்னம்..... அரவிந்தன் பேந்து எப்ப கனடா போறானாம்?”

“எல்லாமாக ஐஞ்சு கிழமை லீவில் வாறன் எண்டு எழுதினவன். எண்டபடியால அடுத்த மாசம் பத்தாம் திகதியளவில் கொழும்பிலை இருந்து வெளிக்கிட வேணும்.”

“அப்ப இந்த முறை எல்லாத்தையும் ஒழுங்குபடுத்தினால், மஞ்சளாவின்ர விசயத்தை முடிச்சிடலாம் எண்டு நினைக்கிறன்.”

கோவிந்தபிள்ளையின் ஒரேயொரு மகள் மஞ்சளா. வயது இருபத்தியேழு. தாயில்லாத பிள்ளை. தாயின் மறைவின் பின் ‘ஓ.எல்.’லோட படிப்பை அரைகுறையில் நிறுத்திவிட்டாள். அரவிந்தனுக்கு மச்சாள் முறையானவள். அரவிந்தனை தனது மாப்பிள்ளையாக்கி விட வேண்டும் என்று எத்தனை தரம் அன்னபூரணத்தைத் தேடி கோவிந்தபிள்ளை வீடு வந்திருப்பார்? நேரடியாகவே தனது விருப்பத்தைப் பல தடவைகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“அண்ணே, எனக்கு மஞ்சளாவை அரவிந்தனுக்கு செய்து வைக்க விருப்பம் தான். ஒண்டுக்கிள்ளை ஒண்டு. ஆனால், அவன் தான் மறுமொழி சொல்ல வேணும். அதோட அவன் ஒமெண்டாலும், தமயந்தியின்ர கலியாணத்தை ஒப்பேத்தி விட்டுத் தான் அவனைக் கட்டி வைப்பன்” என்று இரு நாட்களுக்கு முன் கூறியிருந்தாள் அன்னபூரணம்.

“அரவிந்தன் ‘ஓம்’ எண்டு சொன்னால் போதும். தமயந்தியின்ர கலியாணத்துக்குப் பிறகு மஞ்சளா கட்டுறதில எனக்கு ஒரு ஆட்சேபனையும் இல்லை” என்று கோவிந்தபிள்ளை சொல்லி இருந்தார்.

“மஞ்சளாவின்ர விசயத்தைப் பற்றி நான் கனதரம் சொல்லி இருக்கிறன். அரவிந்தனுக்கு விருப்பம் எண்டால், எனக்கு ஒரு ஆட்சேபனையும் இல்லை. எல்லாத்துக்கும் அவன் வரட்டும்” என்றாள் அன்னபூரணம்.

“தற்செயலாக அவன் ஏலாது எண்டு சொன்னால்.....?”

“என்னால் அவனை வற்புறுத்த ஏலாது. மஞ்சளாவை நிராகரிக்கிறதற்கு அவனுக்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கும். இந்த விசயத்தில அவன்ர முடிவை நான் முழுமனதாக ஏற்றுக் கொள்ளுவன்.”

அன்னபூரணம் இப்படிச் சொன்னதும் கோவிந்தபிள்ளையின் முகம் சற்று விகாரமடைந்தது. “மஞ்சளா அவனை நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறாள். உள்ளுக்குள்ளை நிறைய ஆசையை வளர்த்து இருக்கிறாள். அவ்வீர பேரைச் சொல்லித்தான் அவ்வீர சிநேகிதப் பெட்டையள் அவளை பகிடி பண்ணுதுகளாம்.”

“அண்ணே, அதுக்காக விருப்பமில்லாத ஒண்டை செய்ய வேணும் எண்டு விரும்புறியனோ?”

“அரவிந்தனுக்கு மஞ்சளா மச்சாள்.”

“தெரியும்.”

“மச்சானை அவன் கட்டுறது தான் நியாயம்.”

“அண்ணே, மச்சானை அத்தான் கட்ட வேணும் எண்ட நியாயம் எல்லாம் எங்கட காலத்தோட அழிஞ்சு போச்சது. இப்ப இரத்த உரித்துக்குள்ளை கட்டக்கூடாது எண்டு விஞ்ஞான ரீதியாகக் கூட சொல்லுகினம். எண்டபடியால.....”

கோவிந்தபிள்ளைக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. “எந்த நாளும் குதர்க்கக் கதை தான் உனக்கு கதைக்கத் தெரியும். காசு வந்தாப் போலை, உனக்கு தலைக்கனம் வந்திட்டிடுது.” கோவிந்தபிள்ளை எழுந்தார்.

அன்னபூரணம் இவ்வாறான வார்த்தைகளைக் கோவிந்தபிள்ளையிடம் இருந்து ஏற்கனவே கேட்டிருக்கிறாள். அதனால் எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாமல் அவரைப் பார்த்தாள்.

“மஞ்சளாவுக்கு அரவிந்தன் தான் மாப்பிளை. அதை மட்டும் நினைப்பில வைச்சிரு..... ஏதாவது ஏடாசுடமாக செய்தால் தெரியும்.” கோவிந்தபிள்ளை காறித்துப்பியபடி அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

அன்னபூரணம் விழிகள் பிதுங்க, ஒன்றும் சொல்லாமல் நின்றாள்.

‘கேட்டடியில் தமயந்தி நின்றதைக் கூட கவனிக்காமல் கோவிந்தபிள்ளை தன்பாட்டில் சென்றார்.

(3)

கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்க, யோசனையை ஒத்தி வைத்த அரவிந்தன், கதவை ஆவலுடன் திறக்க, எதிரே ஓர் இளம் பெண் அடையாளப் புன்னகையுடன் நிற்கிறாள். அந்நேரத்தில் ஓர் இளம் பெண்ணை அங்கு அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. மருண்டுவிடுகிறாள்.

அவன் பார்வையில் தெரிந்த மருட்சியைக் கண்ட அப்பெண், புன்னகை ஒன்றை நகைச்சுவை உணர்வுடன் வெளியிட்டாள்.

அவளை அவன் அலசினான். இளமையின் பூரிப்பு நிறைந்திருந்தது.

“என்னை உங்களுக்கு அடையாளம் தெரியுதா?”

யார் இவள்? அரவிந்தன் அவளை ஆழமாக நோக்குகிறான். சில வினாடிகள் மறைந்த போதும், அவளை அவனால் அடையாளம் காணமுடியவில்லை. அவன் முழித்தான்.

அவள் ‘க்ளுக்’கென்று சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தாள். “என்னை ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்து எண்பத்தி ஆறில கண்டிருக்கிறீங்க” என்றவள், புன்னகையைத் தொடர்ந்தாள்.

அவன் பார்வை அவளை மீண்டும் நாகரீகமாக மொய்க்கிறது. ஆனால், அவனால் அவளை அறவே அடையாளம் காண முடியவில்லை. எங்கேயோ, எப்பொழுதோ கண்ட நினைப்பு மட்டும் உள்ளிட்டிருந்தது.

“ஒரு ‘க்ளு’ தருவன். என்னை ஒரு வெளிநாட்டில சந்திச்சிருக்கிறீங்க. என்னோட கதைச்சும் இருக்கிறீங்க.”

அவள் சொல்லி வாய்முடவில்லை, அவன் முகம் பிரகாசமடைந்தது. “பாங்கொக்கில தானே?” எனக் குதூகலத்துடன் கேட்டவன், பெருமிதத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்.

“ஓமோம். அங்கை தான். கனடாவுக்கு ஏகாம்பரம் எண்ட ‘ஏஜன்ஸிக்காரன்’ கூட்டிக் கொண்டு போன ஆக்களிலை நானும், நீங்களும் இருந்தம். நாங்கள் எல்லாரும் பாங்கொக்கில மலேசியா ‘ஹொட்டேல்’ல தங்கி இருந்தம். ஒண்டாக இருந்து தான் சாப்பிட்டம். ஒருக்கால் நானும், நீங்களும் ஒண்டாகப் போய் ‘ஷொப்பிங்’கும் செய்தம்.” அப் பெண் சரளமாக வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

“ஓ! இப்பத்தான் ஞாபகம் வருகுது. பன்னிரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி நடந்ததை எல்லாம் இன்னும் நினைப்பில வைச்சிருக்கிறீங்க. உங்களுக்கு நல்ல ஞாபகசக்தி இருக்குது. ‘ஐ ஆம் சொரி’ உங்களை மறந்திட்டன்” என்ற அரவிந்தன் அசட்டுப் புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டான்.

“பரவாயில்லை எல்லாருக்கும் ஒரு மாதிரி ஞாபகசக்தி இல்லை.”

“வாங்க, இருந்து கதைப்பம்” என்ற அரவிந்தன், அவளுக்கு வழிவிட, அவள் எவ்வித தயக்கமும் இன்றி உள்ளே வந்து, சிவகுமாரின் கட்டிலில் அமர்ந்து, “இது உங்கட ‘.பிரண்டிவர்’ கட்டிலா?” எனக் கேட்டான்.

“ஓமோம்.....”

“நீங்களும் இருங்களேன்.”

கட்டிலின் முன்பாக கதிரை ஒன்று இருந்தது. அரவிந்தன் அதில் அமர்ந்தான். “உங்கடை பெயர் என்ன?” அவன் கேட்டான்.

“என்ன பெயர் எண்டு நினைக்கிறீங்க?”

“கொஞ்சம் பொறுங்க. யோசிச்சுச் சொல்றன்” என்றவன், கண்களைப் பிரட்டி, உருட்டி எடுத்தான். ஆனால், அவள் பெயர் அவன் நினைவில் இருந்து தூர விலகி இருந்தது.

“சொரி, சொரி”. பெயர் ஞாபகத்திற்கு வர இல்லை. என்னெண்டு சொல்லுங்கோவன்.”

“நீரோஷா.”

“ஓ! இப்பத் தான் ஞாபகத்திற்கு வருது. பாங்கொக்கில இருக்கக்கிள்ளை நிரோ, நிரோ எண்டு சொல்லித் தான் உங்களைக் கூப்பிட்டனான். என்ர பெயர் உங்களுக்கு தெரியாது எண்டு நினைக்கிறன். என்ர பெயர்.....” என்று அவன் கூறி முடிக்க முன், நிரோஷா அவன் பேச்சில் குறுக்கிட்டு, “உங்களுக்கு அரவிந்தன் தானே பெயர்” எனக் கேட்கிறான்.

அவன் ஆச்சரியத்தில் முழுகிவிட்டான். “யெஸ். யூ ஆர் கரெக்ட். உங்கட ஞாபகசத்தியைப் பாராட்டுறன். நீங்கள் ஒரு கெட்டிக்காரி.”

“நீங்கள் ‘பொயின்ட் பீட்டு’ தானே?”

“ஓமோம்.”

“நாங்கள் கல்வியங்காடு.”

“முந்திச் சொன்ன ஞாபகம் இருக்குது.”

“நீங்கள் லீவுக்காக வந்திருக்கிறீங்களா?”

“ஓமோம். ஐஞ்சு கிழமை லீவு. ஊருக்கு போக ‘.பி. பிளைட்டுக்காக’ காத்திருக்கிறன்..... அது சரி, நீங்கள் இஞ்சு என்ன செய்யுறீங்க? என்னைப் போல லீவுக்காக வந்திருக்கிறீங்களா? இப்ப எங்கை தங்கி இருக்கிறீங்க?” என் அரவிந்தன் கேள்விகளைத் தொடுத்தான்.

அவள் பதில் ஒன்றும் கூறாமல், மௌனமாக விளங்கினாள்.

“சொல்லுங்களேன்.”

“நான் எப்பவோ கனடாவிலை இருந்து இஞ்சு வந்திட்டன்.”

“எப்பவோ எண்டால்.....?”

“ஆயிரத்தி தொள்ளாயிரத்து தொண்ணூறில்.....”

“எட்டு வருசமாச்சுது. திரும்பி போக இல்லையா?”

“இல்லை. இஞ்சயே ‘செட்டில்’ பண்ணிட்டன்.”

“கனடா வாழ்க்கை கசந்து போயிட்டுதோ?”

“அப்படித்தான் வைச்சுக் கொள்ளுங்களேன்.”

இருவருக்கும் இடையில் ஒரு சிறு மௌனம் விழுந்தது. அதை அரவிந்தனே உடைத்தான். அதன் பின், அவன் உற்சாகமான குரலில் பேசினான். “நீங்கள் உங்கட அத்தானைக் கலியாணம் முடிக்கிறதுக்காக கனடாவுக்கு போனீங்க எண்டு நினைக்கிறீன். நான் சொல்றது சரி தானே?”

அரவிந்தன் இப்படிக்கேட்டதும், நிரோஷாவின் முகத்தில் நிழல் ஒன்று படிந்தது. “ஓமோம்”, என்றவள் பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்பினாள்.

அவள் முகத்தில் தெரிந்த வாட்டத்தை அரவிந்தன் அவதானித்தான். உடனே, “அத்தானைக் கலியாணம் முடிச்சீங்களா?” எனக் கேட்டான்.

“ஓ! முடிச்சன்.”

“பிறகு.....” அவன் இழுக்க, அவன் ‘டக்’கென்று எழுந்தாள்.

“இருங்க. ‘ஐ யாம் சொரி..... வெரி சொரி’. உங்கட ‘பேர்சனல் லை.பி’பை அனாவசியமா ‘டச்’ பண்ணிட்டன் போல. அதை விடுறன். வேறே விசயம் பேசுவம்.....” என அரவிந்தன் குழைந்தான்.

அவள் அரைகுறையாக அமர்ந்தாள்.

“எங்களோட ‘பிளேனிலை’ வந்த பெடியளிலை ரண்டு, மூண்டு பேர் என்னோட இப்பவும் ‘.பிரெண்ட்ஷிப்பாக’ இருக்கினம். அடிக்கடி ‘டெலிபோன்’ பண்ணுவினம். நீங்கள் என்ர ‘டெலிபோன் நம்பரை’ கொண்டு போனீங்கள். ஆனால், ‘கொண்டாக்ட்’ பண்ண இல்லை. ஏன்?” அரவிந்தன் சாவதானமாகக் கேட்கிறான்.

“அதுக்கேத்த குழ்நிலை இருக்க இல்லை.”

அவள் பதிலில் உயிர் இருக்கவில்லை என்பதை அவன் உணர்ந்தான். “இஞ்ச நீங்கள் எங்க இருக்கிறீங்கள்?”

“பக்கத்தில் இருக்கிற வீட்டில..... ஒரு சின்ன அறையில் நானே சமைச்சு சாப்பிடுறன்.”

“வேலை ஏதாவது செய்யுறீங்களா?”

“யெஸ்’, ஒரு ‘கொம்பனியில்’ ஒரு சின்ன வேலை..... இண்டைக்கு லீவு.”

“என்னோட கதைக்கிறதுக்காக லீவு போட்டீங்களா?”

“ஓமோம். ரண்டு, மூண்டு நாளைக்கு முந்தித் தான் உங்களைக் கண்டன். நேற்று முழுதும் உங்களோட கதைக்க நான் ‘ட்ரை’ பண்ணினன். ஆனால், எந்த நேரமும் உங்கட ‘.பிரெண்ட்’ உங்களோட இருந்தார். அதால விட்டுட்டன். லீவு எடுத்தால் தான் உங்களோட கதைக்கலாம் எண்டு நினைச்சதால இண்டைக்கு லீவு எடுத்தன்.”

“அப்படி என்ன கதைக்க இருக்குது?”

“பெரிசா ஒண்டும் இல்ல. சும்மா தான்.”

“நான் சொல்லட்டா?”

“சொல்லுங்க.”

“உங்கட ‘பேர்சனல்’ விசயத்தை பற்றி என்னோட கதைக்க வேணும் எண்ட எண்ணத்தோட தான் நீங்கள் வந்திருக்கிறீங்கள். ஆனால், ஏதோ ஒண்டு அதைச் சொல்ல விடாமல் தடுக்குது. நான் சொல்றது சரிதானே?”

“இல்லை, இல்லை.....” அவள் கண்கள் ‘படபடத்தன’.

அரவிந்தன் உள்நூரச் சிரித்தான்.

நிரோஷா போய்விட்டாள். “நேரம் கிடைக்கக்கிள்ளை வாறன். இல்லாட்டி நீங்கள் வாங்க. பக்கத்து வீட்டிலை..... மிஸிஸ் சமரக்கொடியிர் வீட்டிலை தான் இருக்கிறன். முன் அறை..... கதவு திறந்திருந்தால் நான் இருக்கிறன் எண்டு அர்த்தம். கவனம் நாய். கடிக்காது. ஆனால், நிறையவே குரைக்கும்.” அவசரத்துடன் கூறிக்கொண்டே போனாள்.

அரவிந்தனுக்கு எல்லாமே ஒரு கண்கட்டு வித்தை மாதிரி இருந்தது. நிரோஷா திடீரென வந்தது, அவனுடன் பேசியது, அவள் பேச்சில் அடங்கி இருந்த கருத்துக்கள் என்ற யாவுமே அவனுக்கு புதிர் போல விளங்கியது. அவள் தன் உள்ளத்தில் ஒளிந்துள்ள ஏதோ ஓர் உண்மையைத் தன்னிடம் வெளிப்படுத்த விரும்புகிறாள். ஆனால், அதே சமயம் அதை வெளிப்படுத்தவும் தயங்குகிறாள்.

“என்ற அத்தானைக் கலியாணம் முடிக்கத் தான் நான் கனடாவுக்கு போறன்” என்று அவள் பாங்கொக்கில் வைத்து சொன்னது அவன் ஞாபகத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தது.

அதற்கு அவன், “உங்களுக்கு அவரைத் தெரியுமா?” என அகதமாத்தாகக் கேட்டிருந்தான்.

“அவ்வளவாகத் தெரியாது. நாங்கள் ஊரில் இருக்கக்கிள்ளை அவர் கொழும்பிலை இருந்தார். ஒருக்கால் ஊருக்கு வரக்கிள்ளை தான் சந்திச்சன். கொஞ்சம் கதைச்சன். அதுக்குப் பிறகு சந்திக்கவே இல்லை. இனித் தான் சந்திக்கப் போறன்” என்று சொல்லி இருந்தாள்.

“ஆளைத் தெரியாமல் என்னெண்டு கலியாணத்திற்கு சம்மதிச்சீங்க?”

“அப்பா, அம்மாவுக்கு விருப்பம்.”

“உங்களுக்கு?”

“விரும்புறபடியால தானே போறன்?”

“அவரை ஒருக்கால் தான் சந்திச்சன் எண்டு சொல்லுறீங்க. ஒருக்கால் சந்திச்சதை வைச்சு என்னெண்டு விரும்புறீங்க?”

“இப்ப நான் அவரைக் கலியாணம் முடிக்கத் தான் விரும்புறன். அதுக்குப் பிறகு அவரை விரும்புவன். இது அப்பா, அம்மா ஒழுங்கு செய்திருக்கிற சம்பந்தம். என்ர வாழ்க்கை சீரும், சிறப்புமாக இருக்க வேணுமெண்டு நினைச்சுத் தான் அவரைக் கலியாணம் கட்டுறதுக்காக அவையள் என்னை அனுப்பினம்.”

“என்னைப் பொறுத்தளவில் கலியாணம் முடிக்கப் போறவரோட கதைச்சுப் பழக வேணும். அப்பத்தான் அதுக்கேத்த மாதிரி ‘அட்ஜெஸ்ட்’ பண்ணலாம்.”

நிரோஷா உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. திடீரென ஏதோ நினைவு வந்தவளாக அரவிந்தனை நோக்கி, “உங்களுக்கு மச்சாள் இருக்குதா” என்று புன்னகையுடன் கேட்டாள்.

“ஓ.... ஒரு மச்சாள் இருக்குது.”

“உங்களுக்கு அவவிலை விருப்பமோ?”

“ஓ, விருப்பம்.”

“அப்ப அவவையோ கலியாணம் கட்டப் போறீங்கன்?”

“என்னாலை இப்போதைக்கு அதைப்பற்றி ஒண்டுமே சொல்ல ஏலாது.”

அதன் பின், பாங்கொக்கில் இருந்த வேளை, அவனைக் காணும் போது தனது திருமணத்தைப் பற்றி நிரோஷா அளவளாவ விரும்புகிறாள் என்பதை அவள் முகத்தில் இருந்து, அரவிந்தன் புரிந்தான். ஆனால், அரவிந்தனைச் சுற்றி ஒன்றிரண்டு பேர் எந்நேரமும் இருந்ததினால் அவள் தனது வாயைத் திறக்கவே இல்லை.

நிரோஷாவின் நினைவு நீண்ட நேரமாக அரவிந்தனின் மனதை அலைக்கழித்தது. அவளை மீண்டும் சந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவனுள் சதிர் ஆடியது.

மாலையில் சிவகுமார் உற்சாகத்துடன் வந்தான்.

“லயன் எயார் பக்கம் போனியா?” என் நண்பனிடம் கேட்டான் அரவிந்தன்.

“போனன். ஆனால், உன்ர பெயரைக் காண இல்லை” என்றான் சிவகுமார்.

“ஊருக்குப் போறது ஒரு கனவாகத் தான் இருக்கப் போகுது போல....” அரவிந்தன் அலுத்தான்.

“மனதை தளரவிடாதை, அரவிந்தன்.”

“என்னடா சொல்லுறாய்? இன்னும் ரண்டு கிழமையில் திரும்பி கனடாவுக்கு போக வேணும்.”

“எப்படியும் ஒரு மாசத்துக்குள்ள ‘கினியரன்ஸ்’ கிடைக்கும். மூண்டு கிழமை போயிட்டுது. இன்னும் ஒரு கிழமைக்குள்ளை கிடைச்சிடும்.”

“அப்படி எண்டால் ஒரு கிழமைக்குள்ளை ஊருக்கு போயிட்டு வரவேணும் எண்டு சொல்லறாய் போல.”

“நிலைமை அப்படித் தான் இருக்குது.”

“டேய் சிவா, இது அநியாயம். நான் இஞ்ச வந்ததே ‘வேஸ்ட்.’” அரவிந்தன் வெடித்தான்.

“உன்ர லீவை இன்னும் ரண்டு, மூண்டு கிழமைக்கு ‘எக்ஸ்டென்ட்’ பண்ணன். பன்னிரண்டு வருசத்துக்கு பிறகு வந்திருக்கிறாய். ரண்டு, மூண்டு கிழமைக்கு ‘நோ பே’யில இருக்கிறதில் உன்னைப் பொறுத்தளவில் சின்ன நஷ்டம் தான்.”

“டேய், நான் ஸ்ரீலங்காவில் வேலை செய்ய இல்லை. கனடாவில். ரண்டு, மூண்டு கிழமைக்கு லீவு எடுத்தால், திரும்பி வேலைக்கு வரத் தேவை இல்லை, எண்டு சொல்லிப் போடுவாங்கள். எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு எடுத்த வேலை.”

“அப்படி எண்டால் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிரு. ஊருக்கு போயிட்டு வர நேரமில்லை எண்டால், திரும்பி கனடாவுக்கு போ.”

“டேய்!” அரவிந்தன் உச்சஸ்தொனியில் கத்தினான்.

அதை சிவகுமார் கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. அறையில் இருந்து வெளியேறி, ‘பாத்ரூமுக்குச்’ சென்றான். சொற்ப நேரத்தில் குளித்து விட்டு வந்து, உடை மாற்றினான்.

“டேய் சிவா, எங்கையடா போகப் போறாய்?”

“இண்டைக்கு உடம்பெல்லாம் ஒரே நோவாக இருக்குது. ஒரு போத்தல் வாங்கிக் கொண்டு வரப் போறன். ரண்டு பேரும் குடிப்பம்.”

“அப்படியா?” அரவிந்தனின் முகத்தை அரவணைத்திருந்த கோபம் நீங்கியது. நண்பனை அர்த்தத்துடன் நோக்கினான். “எனக்கும் உன்னோட நிறைய கதைக்க இருக்குது. போய் வேண்டிக்கொண்டு வா. ஆனால், என்ர கணக்கில் தான் போத்தல்” என்றவன், சிவகுமாரிடம் ஐநூறு ரூபாவை நீட்டினான்.

சிவகுமார் ஒன்றுமே கூறாமல், அரவிந்தனின் முகத்தில் தெரிந்த தவிப்பை உணராதவனாக, பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு, அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

அரவிந்தன் அறைக்கு வெளியே வந்து, முன் வீட்டை நோக்கி, பார்வையைப் படரவிட்டு, நிரோஷா நிற்கிறாளா என நோட்டமிட்டான். அவளது சிலமன் தென்படவில்லை. சில நிமிடங்கள் நின்று பார்த்தான். அவளைக் காணவில்லை. ஏமாற்றம் தழுவ, அறைக்குள் முடங்கிவிட்டான்.

அரை மணி நேரத்திற்குள் சிவகுமார் திரும்பினான்.

அரவிந்தனிடம் சாராயப் போத்தலை நீட்டினான்.

இருவரும் சாராயத்தைப் பருக ஆரம்பித்தனர்.

“சொல்லு, நிறைய கதைக்க வேணும் எண்டு சொன்னனி. என்னத்தைக் கதைக்கப் போறாய்? உனர் கலியாணத்தைப் பற்றியா? இல்லாட்டி.....” சிவகுமார் இழுத்தபடி, அரவிந்தனை ஓரக் கண்ணால் நோக்கினான்.

“எனர் கலியாணம்? ‘நோ’, அதுக்கு இன்னும் எத்தனையோ வருசம் இருக்குது. முதல்ல தங்கச்சியினர் கலியாணம். பேந்து தான் எனக்கு. அதுக்கு அவசரம் இல்லை.”

“உனக்கு இப்ப முப்பது வயசு.”

“உனக்கும் முப்பது.”

“எனக்கு நிறைய பொறுப்பு இருக்குது. நாலு தங்கச்சிமார். ரண்டையாவது கட்டி வைக்க வேணும். இன்னும் ஒண்டு கூட கட்ட இல்லை.”

“தமிழ் பெடியளுக்குத் தான் நிறைய பொறுப்புக்கள். மற்ற ஆக்களுக்கு இப்படி இல்லை.”

“உண்மை தான்.”

“சிவா, பக்கத்தில் இருக்கிற வீட்டில நிரோஷா எண்டு ஒரு ‘கேர்ள்’ இருக்குது.”

“தெரியும். கனடாவில இருந்து வந்தது.”

“அவள் காலமை என்னைச் சந்திக்க வந்தாள்” என்று ஆரம்பித்த அரவிந்தன், அவளுக்கும், தனக்கும் இடையில் இடம்பெற்ற சம்பாஷணையை விபரித்தான்.

“சரி எல்லாத்தையும் கேட்டுட்டன்” என்று இறுதியில் சொன்னான் சிவகுமார்.

“அவள் என்னோட ஏன் கதைக்க வந்தாள்? எதைச் சொல்ல வந்தாள் எண்டு நீ நினைக்கிறாய்?”

சிவகுமார் புன்னகைத்தான். “ஒரு பொம்பளை தேடி வந்து கொஞ்சம் கதைச்சிட்டுப் போனவுடன, நீ அவள் வந்ததுக்கான காரணம் பற்றி ‘ஏதேதோ’ நினைக்கிறாய் போல. பாங்கொக்கில இருக்கக்கிள்ளை உன்னோட கதைச்சப் பழகி இருக்கிறாள். இஞ்ச கண்டாப் போலை கதைக்க வந்திருக்கிறாள். அவ்வளவு தான். வீணாக கற்பனையை நீட்டாதை.”

“அது சரி தான். ஆனால், கனடாவுக்கு அத்தானைக் கலியாணம் முடிக்கப் போனவள், அவனைக் கட்டி இருந்தால், ஏன் இஞ்ச திரும்பி வந்தாள்? அப்படியே திரும்பி வந்தாலும், ஏன் திரும்பிப் போக இல்லை? ஏழு வருசமாக ஏன் இஞ்ச இருக்கிறாள்?”

“அது தானே? ஏன்?..... ஏன்? இப்படி இருக்குமோ? புருசனோட

கோவிச்சகக் கொண்டு வந்திருப்பாள். அப்படித் தான் இருக்க வேணும்.... அதை விடுவம். அவள் ஆரோ ஒருத்தி. நீ ஏன் அவளைப் பற்றி கவலைப்படுறாய்?”

“இல்லை. அந்த உண்மையை அறிய வேணும்.”

“ஏன் அதை அறிஞ்சு, அவள்னர் புருஷன் கைவிட்டிருந்தால், நீ அவளுக்கு வாழ்வு குடுக்கப் போறியோ?”

“மடையா, மடையா, மொக்குத்தனமா கதையாதை.”

“நீ மற்ற ஆக்களினரை விசயத்தை ஏன் அறியத் துடிக்கிறாய்? அவள் உன்னட்டை எதையாவது சொல்ல வேணும் எண்டு நினைச்சால், சொல்லுவாள் தானே? அது வரைக்கும் பொறுத்திரு.”
அரவிந்தனின் முகம் சோபை இழந்து விட்டது.

(4)

நீரோஷாவுக்கு தூக்கம் மீண்டும் வரவில்லை. வழமை போல் பத்து மணிக்கு படுக்கைக்குப் போனவள், உடனடியாவே நித்திரையைத் தழுவி விட்டாள். ஆனால், நடு ராத்திரி கெட்ட கனவு ஒன்று கண்டு, திடுக்கிட்டு எழுந்தவள், அதன் பின் தூக்கத்திற்கு அடிபணிய முற்பட்டும், அதில் தோல்வி அடைந்தாள்.

நிரம்பிய யோசனைகள் அவள் மனதை அலைக்கழித்து, தூக்கத்தை விரட்டியது. நடந்து முடிந்த, மனதினுள் சமாதிக் அடைந்த நிகழ்ச்சிகள் சீரற்ற முறையில் அவள் மனதை வலம் வந்தன. ஒவ்வொரு சம்பவத்தையும் நினைவில் இருந்து அகற்றி விட்டு, நித்திரையை அணைக்க அவள் எடுத்த முயற்சிகள் பலனளிக்கவில்லை.

அந்தச் சம்பவம்.....எத்தனை தடவைகள் மனதில் இருத்தி வைத்து, அலசி இருப்பாள்?

புனித்துகள்கள் பூமழையாகப் பொழிந்து நிலமகளை அணைக்க..... கடும் குளிர் உடலை ஊசியாகக் குத்துகிறது.

நிரோஷா ஜன்னலினூடாகப் பார்வையை வெளியே ஓடவிட்டிருந்தாள். அவள் முன்பாக முப்பத்தியேழு மாடிகளைக் கொண்ட கட்டிடம் ஒன்று கம்பீரத்துடன் நின்றிருந்தது. பதினோராவது மாடியில், முன்புறமாக சுவரில் ஒரு வாசகம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. “அன்பும், இரக்கமும் இரட்டைக் குழந்தைகள்.....”

கனடாவுக்கு வந்து, பிரதீபைத் திருமணம் செய்து, இந்த

மாபெரும் கட்டிடத்தின் பத்தாவது மாடியில் உள்ள 'அபார்ட்மெண்ட்'டுக்கு குடிபுகுந்த பின், இந்த வாசகத்தை நிரோஷா எத்தனை தடவைகள் வாசித்திருப்பாள்?

ஒரு முறை திருமணமான புதிதில் அதை வாசித்துக் கொண்டிருக்கையில் பின்புறமாக பிரதீப் வந்து நின்றான். அதை நிரோஷா அவதானிக்கவில்லை. அவள் கவனம் முழுவதும் அவ்வாசகங்கள் மீதே பதிந்திருந்தன.

“அன்பும், இரக்கமும் இரட்டைக் குழந்தைகளா?” பிரதீப் கேட்க, நிரோஷா அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து புன்னகைத்து, “அப்படித்தான் நான் நினைக்கிறேன்” என்கிறாள்.

“நீர் இரட்டைக் குழந்தைகளையும் இழந்த நிலையில் தான் இருக்கிறீர். அப்படித்தானே?”

நிரோஷா ஒன்றும் கூறாமல் அவனையே பார்த்தபடி இருந்தாள்.

“அன்பு, இரக்கம் எண்டால் என்ற அகராதியில் அர்த்தம் இல்லை என்று நீர் நினைக்கிறீரா?” பிரதீப் சற்று ஏளனத்துடன் கேட்டான்.

“உங்களிடடை அன்பு இருக்குது..... இரக்கம் இருக்குது. ஆனால், அதைக் காட்டத் தயங்குகிறீங்க.”

“நான் உம்மில் அன்பு செலுத்திறன் என்று நீர் நினைக்கிறீரா?”

“ஓமோம்.... அதால் தான் என்னை நீங்கள் கலியாணம் முடிச்சீங்கள்.”

“ஆனால், உம்மில் நான் இப்ப காட்டுகிறது போலியான அன்பு.”

“இல்லை. நீங்கள் என்னை விரும்புறீங்க. ஆனால், விரும்பாதது மாதிரி நடிக்கிறீங்க.”

“நீர் தவறாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறீர். நான் உம்மை விரும்ப இல்லை. என்ற அம்மாவுக்காக விரும்புகிற மாதிரி நடிக்கிறேன். உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் உம்மட அப்பாவும், அம்மாவும் உம்மை பலிகடாவாக்கி விட்டினம்.”

“ஏ..ஏ.... ஏன் அப்படிச் சொல்லுறீங்க?”

“ஏனென்டால் நான் உம்மை உண்மையாகவே விரும்ப இல்லை.”

நிரோஷாவின் முகத்தில் 'ஓ'வென்ற வியப்பு. “அப்ப ஏன் என்னை..... என்னைக் கலியாணம் முடிச்சீங்க?”

“எல்லாம் என்ற அம்மாவின்ர வற்புறுத்தலால் தான். உம்மை நான் கட்டாட்டால், நித்திரை குளுசை போட்டு சாகப் போறன், என்று அம்மா பயமுறுத்தினா. அதால் தான் உம்மை கலியாணம்

கட்டினன். அம்மா இருக்கிற வரைக்கும் சந்தோஷமாக இருக்க வேணும், எண்டதுக்காக நான் உம்மோட சேர்ந்து வாழ்றன். இதை உமக்கு சாதகமாக்கிப் போடாதையும்.”

“ஏதோ என்னைக் கட்டிவிட்டங்க. ஏன் என்னை உங்கட ‘வை.ப்பாக’ நடத்த, உங்களால ஏலாமல் இருக்குது?”

“ஏனென்டால் நான் ஷேர்லியைத் தான் விரும்புறன். அவளைத் தான் என்ர ‘வை.ப்பாக’ வைக்க என்னால முடியும். உம்மை அந்த இடத்தில் வைக்க ஏலாமல் இருக்குது.”

“நான் உங்கட மச்சாள். அதோட இப்ப உங்க ‘வை.ப்’. அதை மறந்திடாதீங்க.”

“ஆனால், நான் உம்மை விரும்ப இல்லையே!”

நிரோஷா அவனைக் கெஞ்சலும், கொஞ்சலும் கலக்க நோக்கினாள். “எனக்காகவாவது உங்கட மனதை மாற்ற ஏலாதா?”

“நோ! ஏலாது.... ஏலாது.”

நிரோஷா வாயை மூடிவிட்டாள். அவனுடன் வாக்குவாதப்படுவதில் அர்த்தமில்லை என்பதைப் புரிந்தாள். அவள் ஏற்கனவே தனது மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு தான், அவனுடன் தாம்பத்திய வாழ்க்கையை ஜடமான நிலையில், பகிர்ந்து கொள்கிறாள். ஆனாலும், சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் நேரங்களில், அவன் மனதை மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டாள். அவள் வார்த்தைகளுக்கு, அவளின பசமையான எண்ணங்களுக்கு அவன் மதிப்பு கொடுக்க மறுத்தான்.

விமான நிலையத்தில், நிறைந்த மகிழ்ச்சியை அரவணைத்தவண்ணம் இறங்கி, சுங்கச் சோதனை முடிந்த பின், விமான நிலைய மண்டபத்திற்கு நிரோஷா வருகிறாள். அங்கே அவளை வரவேற்க பிரதீப்பும், அவன் தாய் ராஜேஸ்வரியும் காத்து நின்றனர்.

பிரதீப்பை நிரோஷா நோக்குகிறாள். எத்தனையோ வருடங்களுக்குப் பின் அவளை அவள் சந்திக்கிறாள். தன்னைக் கண்டவுடன் மகிழ்ச்சியை நிறைய வரவழைத்தபடி வந்து வரவேற்பு கொடுப்பான் என அப்பேதை எண்ணி இருந்தாள். ஆனால், அவன் பாராமுகமாக நிற்கிறான். அவனது ஆஜானுபாகுவான தோற்றமும், ஆண்மை பொருந்திய உடல்வாகும் அவளை ஈர்த்தெடுக்கின்றன.

“ஹலோ” நிரோ” என்ற ராஜேஸ்வரி, விரைந்து வந்து நிரோஷாவைக் கட்டி அணைத்து, கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள். அவளைப் பிரதீப் ஏறெடுத்தும் நோக்கவில்லை.

விமான நிலையத்தில் இருந்து வீடு வரும் வரை, நிரோஷாவுடன் ராஜேஸ்வரியே பேசினாள். பிரதீப் ஒரு வார்த்தை

கூட பரிமாறவில்லை.

வீடு வந்தவுடன் பிரதீப்பையும், நிரோஷாவையும் தனிமையிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, ராஜேஸ்வரி அகன்றாள்.

“அத்தான்” என நிரோஷா அவளைப் பார்க்கும்போது, அவள் முகத்தில் உணர்ச்சி இல்லை. அவள் அதை சரிவர அவதானிக்கவில்லை. அவனுடன் சரளமாகப் பேசினாள். தனது திருமண வாழ்க்கைக்காகத் தான் கட்டியுள்ள கற்பனைக் கோட்டைகளைச் சாடைமாதையாக வெளியிட்டாள். அவள் பேச்சில் அவன் அசுவரஷ்யத்துடன் ஈடுபட்டான். ஒற்றை வார்த்தைகளில் பதில் அளித்தான். அவன் அடி மனதில் புதைந்திருந்த உண்மை அவளுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை தான். ஆனால், அதைப் பிற்பாடு அவளிடம் விளக்கினான்.

இரு நாட்கள் கழிய இருவரும் மணமேடையில் வீற்றிருந்தனர். உறவினர்கள் சிலர், நண்பர்கள் பலர் என்ற வகையில் விருந்தினர் சேர்ந்திருந்தனர். யாவரும் மணமக்களை வாழ்த்தி விட்டுச் சென்றனர்.

திருமணத்திற்கு வருகை தந்திருந்தவர்களில் ஒரு மூலையில் அமர்ந்திருந்த, கனடா பெண் ஒருத்தியில் நிரோஷாவின் பார்வை இடைக்கிடை பதிந்திருந்தது. அவள் முகத்தில் வருத்தம் தென்பட்டது. ஏக்கமும் பீறிட்டது.

அவள் யார்?

‘ஹோட்டேல்’ ஒன்றில் தேனிலவைக் கழிப்பதற்கு ராஜேஸ்வரி ஒழுங்கு செய்திருந்தாள்.

நிரோஷா படுத்தும் பழகாத கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த போது, அந்த உண்மையை பிரதீப் புட்டு வைத்தான்.

“அவள் தான் ஷேர்லி. அவளைத் தான் நான் ‘லவ்’ பன்றன்” என்று பிரதீப் சொன்ன போதும், ஏற்கனவே மனதை இறுக்கி வைத்திருந்த நிரோஷா ஆச்சரியமோ, அதிர்ச்சியோ அடையவில்லை.

நிரோஷாவைக் கரம் பிடிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையைப் பிரதீப் விளக்குகிறான். “இனி நானும், நீரும் போலியான கணவன், மனைவியாகத் தான் வாழப் போறம். அம்மாவுக்கு முன்னால உம்மைத் தொடுவன். அணைப்பன். ஆனால், அதையிட்டு நீர் உணர்ச்சி அடையக் கூடாது. என்ற போலித்தனத்தில் அதுவும் ஒரு அங்கம்.”

“நீங்கள் என்னைக் கொல்லாமல் கொல்லப் போறீங்க.”

“உண்மை தான். எனக்கு அதைத் தவிர வேறே வழி தெரிய இல்லை. என்ற நாடகத்தில் நடிக்கிறதுக்கு நீர் தயார் எண்டு கூறினபடியால தான் மூண்டு முடிச்ச போட்டன். எண்டபடியால நாடகம் முடியும் வரை நீர் நடிக்க வேணும்.”

“என்ற உணர்ச்சியளோட நீங்க விளையாடுறீங்க. அது பாவம். உங்கட முடிவை மாத்தூங்க. உங்களுக்காக உண்மையான அன்பை, பாசத்தை, காதலை, ஏன் காமத்தையே அள்ளிக் குடுக்க தயாராக இருக்கிற எனக்காக, அந்த ஷேர்லியை மறங்க.”

பிரதீப் சிரித்தான். “நோ’, பிரதீப் அவ்வளவு கெட்டவன் இல்லை. அவனால ஷேர்லியை அவ்வளவு லேசில மறக்க ஏலாது. நீர் தான் ‘அட்ஜெஸ்ட்’ பண்ண வேணும்.”

“இந்த நாடகத்தினர் முடிவு எனக்கு சாதகமாக இருந்தால், நான் சரிவர நடக்கத் தயாராக இருப்பன். ஆனால், முடிவில் என்னை நீங்கள் துரத்தப் போறீங்க.”

“இதையெல்லாம் தெரிஞ்சும் நீர் நடக்கத் தயாரானீர் தானே? கலியாணத்திற்கு முன்னரே உமக்குரிய கதாபாத்திரத்தை நான் விளக்கிட்டன். இனி முரண்டு பண்ணுறதெண்டால் அடுத்த ‘.. பிளைட்டிலை நீர் போகலாம். ஆனால், உம்மட செயலால வீணாக ஒரு உயிர் போகப் போகுது..... நான் என்ற அம்மாவைப் பற்றித் தான் கதைக்கிறன்.”

பிரதீப் இறுதி வரை தனது மனதை மாற்றவில்லை. அவன் மனதை மாற்ற அவள் எடுத்த முயற்சிகள், வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் எல்லாம் வீண் தான்.

இது குறித்து ராஜேஸ்வரியிடம் முறையிட்டு, நிவாரணம் பெற்றால் என்ன என்று எத்தனையோ தடவைகள் எண்ணியிருக்கிறான். ஆனால், அவள் எண்ணத்தை எப்படியோ புரிந்த பிரதீப் அவளை மிரட்டியிருந்தான். “நானும், நீரும் சந்தோஷமாக வாழ்றம் எண்டு தான் அம்மா நினைக்கிறா. நீர் அதைக் குழப்பினால், என்னை நிரந்தரமாக இழந்து விடுவீர்.”

அப்போதைய நிலையில் பிரதீப்பை இழக்க நிரோஷா விரும்பவில்லை. என்றோ ஒரு நாள் தன் தவறை உணர்ந்து, அவன் தன்னுடன் உண்மையான வாழ்க்கையை மேற்கொள்வான் என நம்பியிருந்தாள்.

திடீர் திடீரென பிரதீப் மறைந்து விடுவான்.

“எங்கடா போயிட்டு வாறாய்?” என்று ராஜேஸ்வரி கேட்டால், நிறைய பொய்களைக் கூறி பிரதீப் சமாளித்து விடுவான்.

அவன் எங்கே போயிருப்பான் என்று நிரோஷாவுக்கு ஊகிக்க முடிந்தது. அவன் இல்லாத வேளைகளில், ஷேர்லியிடம் இருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வரமாட்டாது. இது அவளது ஊகத்திற்கு உரமாக விளங்கியது.

இயந்திரகதியாக, பற்றற்ற, உணர்ச்சியற்ற, போலித்தனமான் வாழ்க்கையைப் பிரதீப்புடன் நிரோஷா பங்கு போட்டாள். அந்த வாழ்க்கையில் உண்மையான அன்பு, காதல், பாசம் என்ற

வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் இருக்கவில்லை. யாவுமே போலியாகத் தான் திகழ்ந்தன. ராஜேஸ்வரியின் முன்பாக அவன் அன்புமிக்க, பாசமிக்க, கருணைமிக்க கணவனாக உலாவினான். நிரோஷா மீது அளவு கடந்த பிரியம் சொரிபவன் போல நடித்தான். ஆனால், தனிமையான சூழ்நிலைகளில், படுக்கை அறையில் அவளைத் தனிமைப்படுத்தினான். அவளை நெருங்கவில்லை. அவனுக்கு அவள் தேவைப்படவில்லை. அவளுடன் பேசுவதையும் தவிர்த்தான்.

பல சந்தர்ப்பங்களில் அவன் மனதை மாற்ற, அவள் முயற்சித்தான். கண்ணீர் உகுத்தான். மன்றாடினான். தன்பக்க நியாயத்தை எடுத்துரைத்தான். ஆனால், அவன் மசியவில்லை. மனதினில் மாற்றத்தைப் புகுத்தத் தவறினான். அடிக்கடி 'அம்மா இருக்க மட்டும் தான் இந்த போலியான வாழ்க்கை' என்று கூறினான்.

பிரதீப் இப்படி அவளை உதாசீனம் செய்து, தமது மணவாழ்க்கையைப் போலியாக ஒப்பேற்றிய போதும், அவன் என்றோ ஒரு நாள் மனம் மாறுவான் என்ற நம்பிக்கை நிரோஷாவிடம் பதுங்கி இருந்தது. மறுபுறத்தில், ஷோலியும் எத்தனை நாட்களுக்கு பிரதீப்புடன் அரைகுறை வாழ்க்கையைப் பங்கு போடுவான் என்ற எண்ணமும், அவன் உள்ளத்தினுள் புகுந்து விடும். தனது செழிப்பான மணவாழ்க்கையின் முதல் அத்தியாயத்தின் அர்த்தத்தை உணர்ந்து, களிப்படைவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை அவள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஐந்து வருடங்கள் இயந்திரகதியாக கழிந்த போதும், அவன் மனதினில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. அவளுக்கும், அவனுக்கும் இடையில் அந்நியோன்னியம் நிலவவில்லை என்பதை ராஜேஸ்வரி கடைசிக் காலத்தில் அறிந்தாள். ஆனாலும் அதுவரை மகன் திருந்துவான் என்ற நம்பிக்கையில் அவள் மௌனியாக விளங்கினாள்.

அவர்கள் திருமணம் முடிந்த புதிதில், ஒரு நாள் மகன் இல்லாத வேளையில், தனது உள்ளத்தினுள் அடங்கிக் கிடந்த ஆசையை நிரோஷாவிடம் ராஜேஸ்வரி வெளிப்படுத்தினாள்.

“எப்ப எனக்கு பேரப்பிள்ளையைப் பெத்துக் குடுக்கப் போறீ?” என ராஜேஸ்வரி நகைச்சுவை உணர்வுடன் கேட்ட போது, நிரோஷா விக் கித்துப் போனாள். ஆனாலும், தனது மறுதலையான உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தி, பிரதீப்பைக் காட்டிக் கொடுக்க விரும்பாமல், நாணத்தை முகத்தில் தக்க வைத்து, கண் இமைகளைப் 'படபட'த்தாள். ஒரு வார்த்தை கூட வெளியிடாமல் மௌனத்தைக் கடைப்பிடித்தாள்.

“சொல்லுமன்.....”

அக் கணமே அவள் காலடியில் விழுந்து, தன் மனதினுள் புதைந்து போயுள்ள ஏமாற்றத்தை, மண வாழ்க்கையின்

போலித்தனத்தை வெளிப்படுத்தி, தனக்கு வாழ்க்கைப் பிச்சை போடும்படி இரக்க வேண்டும் என்ற ஓர் உத்வேகம் அவளுள் உருவகித்தது. ஆனால், பிரதீப்பின் மிரட்டல், அவர்கள் வாழ்க்கையில் ராஜேஸ்வரியின் குறுக்கீட்டினால் ஏற்படப் போகும் பிரதிகூலமான முடிவுகள், நிரந்தரமாகவே பிரதீப்பை இழந்து விட வேண்டிய நிலை என்று யாவற்றையும் சிந்தித்த போது, தனது எண்ணத்தை அவள் களைந்து விட்டாள்.

“எனக்கு இப்போதைக்கு பிள்ளைப் பாக்கியம் இல்லை, மாமி” என நிரோஷா தெட்டத் தெளிவாக பதில் அளித்தாள்.

“ஆர் சொன்னது?”

“‘டொக்டர்’.”

“‘செக் அப்’ செய்து பார்த்தீரா?”

“ஓமோம். அவரும், நானும் ரண்டு தரம் ‘செக் - அப்’ செய்து பார்த்தம்.”

“ஓ....!”

ராஜேஸ்வரி நோய்வாய்ப்பட்டாள். பிரதீப் அவளை அடிக்கடி ‘டொக்டரிடம்’ கூட்டிச் சென்று, அவளுக்கு மருந்தும் வாங்கிக் கொடுத்தான். ஆனால், ராஜேஸ்வரி சுகம் பெறவில்லை. இறுதியில் ஆஸ்பத்திரியில் அவள் அனுமதிக்கப்பட்டாள். அவளுடன் நிரோஷாவும் ஆஸ்பத்திரியில் தங்கியிருந்து, அவளுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளை நிறைவேற்றினாள்.

ராஜேஸ்வரி சுயநினைவை இழந்தாள். பிதற்றினாள். இறுதியில் மரணத்தை தழுவினாள்.

தனது வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக இருந்த மாமியும் இறந்து விட்டதை நினைக்கையில், இனி தனது எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாக விளங்கப் போகிறது என்பதை நிரோஷா புரிந்துகொண்டாள்.

தாயின் இறுதிக் கடமைகளை முடித்து விட்டு, நேரே நிரோஷாவிடம் பிரதீப் வந்தான். அவளுடன் பேசினான். இறுதியில் தனது முடிவை வெளியிட்டான்.

“ஸ்ரீலங்காவுக்கு போறதுக்கு வழியைப் பாரும்” என்று அவன் தெளிவாகச் சொன்னான்.

ஏன், எதற்கு என்று அவள் கேட்கவில்லை. இப்படியான ஒரு நிலை தன்னை சூழ்ந்து கொள்ளும் என அவள் ஏற்கனவே எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

“அடுத்த ‘பிளேனூக்கான டிக்கெட்டை புக்’ செய்ய நான் ‘ரெடி’ என்றாள் அவள்.

அவன் முறைத்தபடி அகன்றான்.

இரு நாட்களுக்குள் அவள் புறப்பட்டுவிட்டாள். விமான நிலையத்தில் பிரதீப் இறக்கிவிட்டான்.

கொழும்பை அடைந்தவள், நேரே தனது நண்பி ஆனந்தியின் வீட்டுக்குச் சென்றாள். தனக்கு நடந்தவற்றை அவளிடம் ஒப்புவித்தாள் நிரோஷா.

“அவனைச் சுட்டுக் கொல்ல வேணும்” என்று நாளெல்லாம் கத்திக் கொண்டிருந்தாள் ஆனந்தி.

நிரோஷா மனதைக் கல்லாக்கி இருந்தாள்.

இரு நாட்கள் கழிந்த பின், “நீர் இனி என்ன செய்யுறதாக உத்தேசம்” என ஆனந்தி கேட்டாள்.

“ஊருக்குப் போகப் போறன்.”

அச்சமயத்தில் தான் ஈழப்போரின் இரண்டாம் கட்டம் ஆரம்பித்தது.

உடனடியாக அவளுக்கு யாழ்ப்பாணத்திற்கு போக முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. நிலைமை சுமுகமாக வர, அவள் போவதற்கு முயற்சித்த போது, அவள் துனியளவும் எதிர்பார்க்காத அதிர்ச்சிச் செய்தி வந்தது.

குண்டு வீச்சில் அகப்பட்ட அவளது பெற்றோர் கருகிவிட்டனர்.

முன்று நாட்களாக அவள் அடைந்த வேதனை! அரற்றுவதும், அழுவதும், புலம்புவதும், ஒப்பாரி வைப்பதுமாக..... ஒரு வாரத்தின் பின் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பினாள். ஆனந்தியின் இதமான வார்த்தைகள் அற்றிருந்தால், அவள் பைத்தியக்காரியாகி இருப்பாள்.

“ஆனந்தி, இனியும் ஊருக்குப் போறதில் அர்த்தமில்லை. இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு நான் இஞ்ச இருக்கிறன். அதுக்குப் பிறகு ஒரு ‘ருமுக்குப்’ போறன்” என்று நிரோஷா சொல்ல, “இனி என்ன செய்யுறதாக உத்தேசம்?” என ஆனந்தி வாஞ்சையுடன் கேட்டாள்.

“ஒரு வேலை எடுத்து..... முதல்ல எல்லாத்தையும் மறக்க வேணும்... அதுக்கேத்த பக்குவத்தை வளர்க்க வேணும்... தனியா இருக்கிற தைரியத்தை வரவழைக்க வேணும்.”

“உம்மால முடியுமா?”

“முடியும்... அந்த மாதிரி இருக்கிற தைரியத்தை பிரதீப் தந்திருக்கிறார்.” நிரோஷா விரக்தியுடன் புன்னகைத்தாள்.

(5)

கொழும்பில் இருந்து தணிகாசலம் விமானத்தில் வந்திருப்பதாக அன்னபூரணம் கேள்வியுற்றாள். அவர் இவர்களது தூரத்து உறவுக்காரர். இதைப் பற்றி தமயந்தியிடம் சொல்ல, “அம்மா,

ஒருக்கால் அவரைப் பார்த்திட்டு வாங்கோவன். அண்ணா சில வேளையில் 'லெட்டர்' குடுத்து அனுப்பி இருப்பார்" என்றாள் அவள்.

உடனடியாகவே அன்னபூரணம் வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள். அருகில் தான் தணிகாசலத்தின் வீடு இருந்தது. அவரைச் சந்திக்க, அவர் உதட்டை கோணலாகப் பிதுக்கி, "நான் அவனைக் கொழும்பிலை காண இல்லை" என்று சொன்னார்.

"அவன் எப்ப ஊருக்கு வர ஏலும் எண்டாவது உங்களுக்குச் சொல்ல ஏலுமோ?" என்று அன்னபூரணம் கேட்க, "என்னால அச்சொட்டாக சொல்ல ஏலாது. எல்லாம் 'கிளியரன்ஸ்' கிடைக்கிறதில் தான் இருக்குது. ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாட்டி ஒரு மாசத்துக்குள்ள 'பிளேன் டிக்கெட்' கிடைக்கும்" என்றார் தணிகாசலம்.

"'கிளியரன்ஸ்' கிடைக்காமல் கூட போகுமோ?"

"அதை என்னால சரியாக சொல்ல ஏலாது. பெடியள் தரவளியன் எண்டபடியால கொஞ்சம் கணங்கப் பார்க்கும். சில வேளை கிடைக்காமலும் போகும்."

"'கிளியரன்ஸ்' கிடைச்சால் 'பிளேன் டிக்கெட்' உடன கிடைக்குமோ? இல்லாட்டி....."

"கிடைக்கும். ஆனால், உடன 'சீட்' கிடைக்கும் எண்டு எதிர்பார்க்க ஏலாது. ஏதாவது பிரச்சனை எண்டால் 'பிளேன்' ஓட்டம் இருக்காது. அப்படி எண்டால் நாள் கணக்கில் 'சீட்'டுக்காக காத்திருக்க வேணும்."

தணிகாசலத்தின் வார்த்தைகளை ஜீரணிக்க முடியாத நிலையில், அன்னபூரணம் ஏமாற்றத்துடன் வீடு திரும்பினாள்.

"என்னவாம் அம்மா?" தமயந்தி கேட்டாள்.

தணிகாசலம் வெளியிட்ட தகவலை மகளிடம் பரிமாறினாள் அன்னபூரணம். தமயந்தி சிறிது நேரம் யோசனை வசப்பட்டாள். திடீரென துள்ளிக் குதித்தாள்.

"ஏன்ரி துள்ளுறாய்?"

"அம்மா....."

"ஊம்...."

"அண்ணாவுக்கு இஞ்ச வாறது கரைச்சல் எண்டால், நாங்கள் அங்கை போயிட்டு வருவமோ?"

"என்னடி பகிடிக்க கதையோ சொல்றாய்?"

"இல்லையம்மா. உண்மையாத் தான் கேட்கிறன். நாங்கள் போயிட்டு வருவமே? இந்த சாட்டில் கொழும்பையும் பார்த்த மாதிரி இருக்கும்."

"அதுவும் நல்ல யோசனை தான். ஆனால்....." என்ற அன்னபூரணம் பேசுவதை நிறுத்தி, மகளை நிதானத்துடன்

நோக்கினாள். “தங்கச்சி, எனக்கெண்டால் அங்கை போகப் பயமாக இருக்குது.”

“பயம்? என்னத்துக்கு?”

“அங்கையும் கண்டபடி பிடிச்ச அடைக்கிறாங்களாம். நீ குமர்ப்பிள்ளை.”

“தெரியும். அதுக்காக கொழும்புக்கு போகக் கூடாது எண்டு சொல்லறியனோ? உங்கை எத்தனை பெடிச்சியள் அங்கை போயிட்டு வருதுகள்?”

“அதுகளுக்கு கொழும்பு பழக்கமாக இருக்கும். எனக்கோ, உனக்கோ கொழும்பினர் நிறம் சரியாகத் தெரியாது. துணைக்கு எங்களோட ஒருத்தரும் வரப் போறதில்லை. அங்கை போனாப் போலை உனக்கு ஏதாவது ஒண்டு நடந்தால் உதவிக்கு எண்டு ஆர் இருக்கினம்?”

“அண்ணா தானே அங்கை இருக்கிறார்?”

“அவன் போனாப் பிறகு ஏதாவது நடந்தால்?”

“அப்படி ஒண்டும் நடக்காது. மனத் தெரியத்தோட வாங்கோ. போயிட்டு வருவம். துணிஞ்சால் தாக்கு மேடை பஞ்சு மெத்தை. சும்மா தேவை இல்லாமல் பயந்தால் அண்ணாவைப் பார்க்கிற நல்ல ஒரு சந்தர்ப்பத்தையும் இழந்து விடுவம்.”

அன்னபூரணம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. விறாந்தையைக் கடந்து, குசினிக்குச் சென்றாள். தமயந்தி அவளைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“அம்மா, என்ன சொல்லறியள்? போவமே?”

“எனக்கெண்டால் பயமாக இருக்குது.”

“உங்களுக்கு பைத்தியம்.....” என்று கத்திய தமயந்தி, தாயை நெருங்கி, அவளை அணைத்து, “அம்மா ‘ஓம்’ எண்டு சொல்லுங்கோவன்” என்று கெஞ்சினாள்.

அன்னபூரணம் யோசனையில் முழுகினாள்

“அம்மா..... ‘ஓம்’ எண்டு.....”

அன்னபூரணம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். “சரி போயிற்று வருவம்.”

“வெரி குட்”. இப்பத்தான் நீங்கள் என்ற அம்மா” எனக் குதூகலத்துடன் கத்தினாள் தமயந்தி.

“இதைப் பற்றி இப்போதைக்கு ஒருத்தருக்கும் மூச்சுக்காட்டாதை. பேந்து ஒவ்வொருத்தரும் இஞ்சு படை எடுத்து, கரைச்சல் குடுக்குங்கள்.”

தமயந்தியின் பெரியப்பா மயில்வாகனம் வர, அவரிடம் தமது எண்ணத்தை அன்னபூரணம் வெளிப்படுத்தி, “அத்தான், நீங்கள் தான் உதவி செய்ய வேணும்” எனக் கோரிக்கை விடுத்தாள்.

“கொழும்புக்கு போகப் போறியளோ? ‘பாஸ்’ எடுக்கிறது அவ்வளவு லேசு இல்லை. அப்படியே எடுத்தாலும், நீங்க நினைச்ச உடன ‘பிளேனில்’ போக ஏலாது” என்று ஒரு குண்டைப் போட்டார் தணிகாசலம்.

“உங்கை எத்தனை பேர் போகுதுகள்” என்று தமயந்தி தயக்கத்துடன் வார்த்தைகளை வெளியிட்டாள்.

“எல்லாரும் மாசக் கணக்கில காத்து நிண்டு தான் போகுதுகள். எத்தனை சனம் ஆறு, ஏழு மாசம் எண்டு காத்து நிண்டு போயிருக்குதுகள்.”

“ஆனால், சில ஆக்கள் ஒரு கிழமைக்குள்ளையும் போயிருக்குதுகள்.”

“அது அதுகளினர் ‘லக்’.”

“அத்தான், கப்பல்ல போக ஏலாதோ?” என அன்னபூரணம் அப்பாவி போலக் கேட்டாள்.

“போகலாம் தான். ஆனால், அதுக்கும் ‘பாஸ்’ எடுக்க வேணும். உங்களுக்கெண்டால் உடன ‘பாஸ்’ தருவினம். ஆனால், தமயந்திக்கு.....”

“என்னோட படிச்ச பிள்ளையள் எத்தனையோ பேர் ‘பாஸ்’ எடுத்து கொழும்புக்கு போயிட்டு வந்திருக்குதுகள்” என்றாள் தமயந்தி.

“அது சரிதான். ஆனால், நீங்கள் நினைச்ச உடன ‘பாஸ்’ தரமாட்டினம். நீங்கள் எப்படியும் ஒன்றிரண்டு கிழமைக்குள்ள போனால் தான் அரவிந்தனையும் பார்க்கலாம். அவன் கனடாவுக்கு போனாப் போலை கொழும்புக்குப் போய் என்ன பிரயோசனம்?”

தாயினதும், மகளினதும் முகங்களில் ஏமாற்றம் தாராளமாகப் பரவியது.

“பெரியப்பா, அவசரத்துக்கு போறதுக்கு எண்டு ஒரு வழியாவது இல்லையோ?” தமயந்தி வினாவினாள்.

“சிலதுகள் காசு குடுத்து ‘பாஸ்’ எடுத்து போகுதுகளாம். ஆனால், சரியான ஆளிற்றை காசைக் குடுக்காட்டால் காசும் போச்சது. ‘பாஸும்’ கிடைக்காது.”

“அத்தான், நீங்கள் தெண்டிச்சால்.....” அன்னபூரணம் இழுத்தாள்.

“எனக்கு ஒருத்தனைத் தெரியும். அவனைக் கண்டன் எண்டால் கேட்டுச் சொல்லுறன். ஆனால், அது நிச்சயமில்லை. நீங்களும் வேறை வழியாலை போறதுக்கு வழி பாருங்கோ.”

மயில்வாகனம் போன பின் சில நிமிஷங்கள் வரை தமயந்தியும், அன்னபூரணமும் பேசவில்லை. இருவரும் யோசனையில் மூழ்கியிருந்தனர்.

“கொழும்புக்கு போறது ஒரு கனவு போலத்தான் தெரியுது.”
தமயந்தி முணுமுணுத்தாள்.

“உது தான் ஊர் ஆக்கள் கொழும்புக்கு போறதை மறந்து விட்டினம். உணர்ச்சியை அடக்கிக் கொண்டு இஞ்ச இருக்கிறது தான் சரி போல எனக்குத் தெரியுது.”

“இல்லை அம்மா. நாங்கள் போகத் தான் வேணும். எப்படியும் போயே தீருவது எண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்திட்டன். பெரியப்பா நினைச்சால் எங்களை அனுப்பி வைப்பார்.”

தமயந்தியின் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை.

மாலையில் மயில்வாகனம் இளித்த வாயுடன் வந்தார்.

“தமயந்தி, மூண்டு நாளைக்குள்ள நீங்கள் போகலாம்.”

“என்ன மாதிரி பெரியப்பா?”

“அதெல்லாத்தையும் விலாவாரியாக என்னால சொல்ல ஏலாது. நாளைக்கு காலமை என்ர கைக்கு இருபத்தைஞ்சாயிரம் ரூபா வந்து சேர வேணும்.”

“இருபத்தைந்தா?” அன்னபூரணம் கத்திவிட்டாள்.

“கொழும்புக்கு போறதுக்கு இருபத்தையாயிரமா?”

“இப்ப அது தான் ‘ரேட்’. என்ன சொல்லறியன்?”

“எனக்கெண்டால்.....” என்று அன்னபூரணம் இழுக்க, “பெரியப்பா, காசு தரலாம். நீங்கள் ஒழுங்குகளைச் செய்யுங்கோ” என்றாள் தமயந்தி.

“காசு இருக்குது தானே?”

“எப்படியும் புரட்டித் தாறன்.”

மயில்வாகனம் ‘கேட்’டைத் தாண்ட முன், “இடியே, இருபத்தையாயிரமடி. அவ்வளவு காசுக்கு எங்கடி போகப் போறாய்? எங்கை எடுக்கப் போறாய்?” என அன்னபூரணம் கேட்டாள்.

“எங்கையாவது எடுப்பம். என்ர ‘.பிரண்ட்ஸ்’ தருவினம். ஐஞ்சு பேரிட்டை ஆளுக்கு ஐயாயிரம் எடுத்தால் இருபத்தைஞ்சு வரும் தானே?”

“கொண்ணர் கஷ்டப்பட்டு உழைச்ச அனுப்பின காசை தண்ணியாக சிலவழிக்கப் போறம்.”

“எல்லாம் அவரைப் பார்க்கத் தானே? பன்னிரண்டு வருசத்துக்குப் பிறகு அவரைப் பார்க்கப் போறோமே!”

“உனக்கு அவனை ஞாபகம் இருக்குதோ?”

“ஓ ‘யெஸ்’. இப்பவும் அவர்றறை முகம் கண்ணுக்குள்ளை வருது.”

“ஆனால், அவன் இப்ப வளர்ந்திருப்பான். நீ அவனை அடையாளம் காண்பியோ தெரியாது.”

அன்னபூரணம் ஒரேயொரு தடவை தான் கொழும்புக்குப் போயிருக்கிறாள். அதுவும் திருமணம் முடிந்த புதிதில். அந்நேரம் அவள் கணவன் கதிர்காமத்திற்கு ஒரு நேர்த்திக் கடனைச் செலுத்துவதற்காகச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. மூன்று நாட்கள் மட்டுமே இருவரும் கொழும்பில் - அவள் கணவனின் நண்பனின் வீட்டில் தங்கியிருந்தனர். இருவரும் தெகிவளை மிருகக் காட்சிசாலை, காலி முகத்திடல், நாதசாலை என கொழும்பில் உள்ள 'உன்மத்த இடங்களைப்' பார்த்து மகிழ்ந்தனர்.

தாய்க்கு கிடைத்த ஒரேயொரு சந்தர்ப்பம் கூட தமயந்திக்கு கிடைக்கவில்லை. கொழும்பின் நிறம் அவளுக்கு புதிதாகத்தான் விளங்கப் போகிறது.

அன்று முழுவதும் அவள் உள்ளூர் மகிழ்ச்சியாக விளங்கினாள்.

(6)

ஞாயிற்றுக்கிழமைக்குரிய நாள் அது.

சிவகுமார் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து விட்டான். அவன் 'லைட்'டைப் போட, அரவிந்தன் கண்களை விழித்து விட்டான்.

"இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஏன்ரா இவ்வளவு வெள்ளை ஒழும்பினி?" என்று அரவிந்தன் கேட்க, "கடையில வேலை இருக்குது" என்கிறான் சிவகுமார்.

"இண்டைக்கு?"

"ஓமோம். 'ஸ்டொக்' எடுக்கிறாங்கள். போனால் கொஞ்சம் 'ஓவர் ரைம்' இருக்கும்."

"எவ்வளவு கிடைக்கும்?"

"ஒரு இருநூறு அளவில்....."

"அவ்வளவு தானே? நான் தாறன். ஐஞ்சு டொலர்..... அங்கை 'வெயிட்டர்'களுக்கு நாங்க 'டிப்' பண்ணுற காசு. நீ போகாமல் இரு. எங்கையாவது போவம்."

"ஏலாது அரவிந்தன். நான் போகாட்டால் முதலாளி நாளைக்கு ஏகவார். அவர் ஒரு முசறு."

"சரி நீ போ" என்ற அரவிந்தன் திரும்பிப் படுத்துவிட்டான்.

சிவகுமார் தனது காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு, உடைகளை மாற்றினான். அதன் பின் கதவை இழுத்து முடிக்கொண்டு போனான். அரவிந்தன் நித்திரைக்கு தன்னை இழந்திருந்தான். நண்பன் போனது கூட அவனுக்குத் தெரியாது.

எட்டு மணி போல் கதவில் 'டொக்', 'டொக்' சத்தம் கேட்க எழுந்தான். கதவைத் திறக்க, எதிரே நிரோஷா. இவனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது மாதிரி இருந்தது.

“குட்மோர்னிங்” அரவிந்தன்” என அவள் முகமலர்ச்சியுடன் கூற, “குட்மோர்னிங்” என்றவன், ஒரே எட்டில் பாய்ந்து சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ‘சேர்ட்’டை எடுத்து அணிந்தான்.

“இப்பவா ஒழும்பினீங்க?” எனக் கேட்ட நிரோஷா, பார்வையை அங்கும் இங்கும் திருப்பி, “எங்க உங்கட ‘.பிரெண்ட்?’” எனக் கேட்கிறாள்.

“அவன் வேலைக்குப் போயிட்டான்.”

“அப்படியா? நல்லது” என்றவள் நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

கலைந்திருந்த தலைமயிர்களைக் கைகளால் கோதியபடி அரவிந்தன் அமர்ந்திருந்தான். நிரோஷாவை அவன் தெளிவாக நோக்க, அவள் முகத்தில் ஒரு தவிப்பு தென்படுகின்றது.

“ஊருக்குப் போக ‘பாஸ்’ கிடைக்க இல்லையா?” என அவள் வினவ, ‘இல்லை’ என இவன் தலையாட்டினான்.

“திரும்பி எப்ப கனடாவுக்கு போறீங்க?”

“இன்னும் ரண்டு கிழமையில் போக வேணும். ஆனால், அதுக்கிடையில் எப்படியும் ஊருக்குப் போயிட்டு வரவேணும்.”

“அங்கை ஆர் இருக்கினம்?”

“அம்மாவும், தங்கச்சியும்.”

“தங்கச்சி கலியாணம் முடிச்சிட்டாவா?”

“இல்லை.”

“ஓ.....”

இருவருக்கும் இடையில் பேச்சு முறிந்தது. அவள் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவனுள் பிறந்தது. அவளது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையை பற்றி முதல் நாள் படும் படாமலும் அவன் கேள்விகள் கேட்ட போது, அவள் அவன் பேச்சைக் கத்தரித்து விட்டாள். இப்போது சந்தர்ப்பம் கிட்டியுள்ளது என நினைத்தான். ‘ஏன் கனடாவில் இருந்து வந்த பிறகு, திரும்பிப் போக இல்லை’ என அவன் கேட்க முற்பட்ட போது, அவள் பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“இண்டைக்கு காலமை உங்களுக்கு என்ன ‘புரோகிராம்’ இருக்குது” என அவன் கேட்கிறாள்.

“பெரிசா ஒண்டும் இல்லை. ‘லயன் எயார்’ பக்கம் போய், என்ர பெயர் கிடக்குதா எண்டு பார்க்க வேணும்” என்கிறான் அரவிந்தன்.

“ஒன்பது மணி போல மட்டக்குளிக்கு ஒரு சொந்தக்காரரைப் பார்க்கப் போறன். உங்களுக்கு என்னோட வர ஏலுமோ?”

நிரோஷா இப்படிக்கேட்ட போது அரவிந்தன் சற்று திகைத்துவிட்டான். ஆனாலும், திகைப்பை வெளிப்படையாகக் காட்டாமல், “ஒன்பது மணிக்குத் தானே? வாறன். இப்ப எத்தனை மணி” என்று கேட்டான்.

“எட்டுப் பத்து.”

“ஓ! இன்னும் ஐம்பது நிமிசத்தில போக வேணும்.”

“ஓமோம்.... நீங்கள் இன்னும் ‘ரீ’ குடிச்சிருக்கமாட்டீங்க எண்டு நினைக்கிறன். நான் கொண்டு வாறன். காலமை சாப்பாட்டை சந்தியில இருக்கிற ‘ஹோட்டேல்ல’ சாப்பிடுவம்” என்றவள், அவள் பதிலுக்கு காத்திராமல், அங்கிருந்து ‘விருட்’டென அகன்றாள்.

அடுத்த நிமிடத்திற்குள் ஒரு ‘.பிளாஸ்கில்’ தேநீரைக் கொண்டு வந்து, அவனுக்கு ஒரு கோப்பையை ஊற்றி விட்டு மறைந்தாள்.

அவள் செயல் அவனுக்கு புதிராக விளங்கியது. அவளது அன்பான பேச்சு, கரிசனையான செயல் இரண்டுமே அவனைத் திக்குமுக்காட வைத்தது. அவனுள் ஒரு வித உற்சாகம் கிளம்புகிறது. விசில் அடித்தபடியே, அந்தக் குறுகிய அறைக்குள் குறுக்கும், நெடுக்குமாக நடக்கிறான். அடுத்தடுத்து இரு ‘சிகரெட்’டுக்களை ஊதித் தள்ளுகிறான். பல் துலக்க வேண்டுமே என்ற எண்ணமின்றி, யோசனையின் அரவணைப்புக்குள் சிக்கி, மீளமுடியாத நிலையில், தன்னை மறந்திருக்கிறான்.

திடீரென வெளிக்கிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதயமாக, ‘பாத்ரூமுக்குள்’ பாய்ந்தான்.

சொன்ன மாதிரியே ஒன்பது மணிக்கு நிரோஷா வந்தாள். ‘.பர்பியூமின்’ நறுமணம் அரவிந்தனின் மூக்கைத் துளைத்தது.

“கனடாவில இருந்து கொண்டு வந்த ‘.பர்பியூம்’ இன்னும் முடிய இல்லை போல” என்ற அரவிந்தன் சிரிக்கிறான்.

“இது என்ர ‘.பிரெண்ட்’ ஒருத்தி தந்தவ..... ‘ரீ’ குடிச்சிட்டீங்களா?”

“ஓமோம், ‘ரண்டு கப்’ குடிச்சன். கொழும்புக்கு வந்த பிறகு இண்டைக்குத் தான் ரூசியான ஒரு ‘ரீ’ குடிச்சன்.”

“கடிக்கிறீங்களா?”

“இல்லை, உண்மையைத் தான் சொல்றன்.”

“நல்ல தேயிலை கிடைச்சது. அது தான் ‘ரீ’ ரூசியாக இருக்குதாக்கும்.”

“ஊத்தின ஆளும் சரியாக ஊத்தி இருக்கிறா.”

நிரோஷா வாய்விட்டுச் சிரித்தாள். “போவமா?”

“அதுக்கென்ன?”

இருவரும் அங்கிருந்து வெளியேறினர். அவளுக்கு அருகில் நடந்த போது அவனுக்கு என்னமோ மாதிரி இருந்தது. ஏற்கனவே பாங்கொக்கில் இருந்த போது அவளுடன் இம்மாதிரி அவன் சென்றிருந்த போது, அடையாத உணர்ச்சியை இப்போது அவன் பெற்றான். அச்சமயத்தில், அவன் அறியாப் பருவத்தில் மிதந்திருக்கலாம். இப்பொழுது அவன் நிலை மாறிவிட்டது. பருவ முதிர்ச்சியின் உச்சத்தில் நின்றான். உணர்ச்சித் துடிப்பின் அதிர்வெண்களை உணரும் பக்குவம் அவனிடம் நிறையவே இருந்தது.

ஆனால், அவள் எவ்வகையிலும் தளும்பாமல், அவனுடன் அளவளாவியபடி நடந்தாள். அவள் பொதுவான விஷயங்கள் பற்றி, குறிப்பாக நாட்டு நடப்பு குறித்து பேசுவதிலேயே சிரத்தை காட்டினாள்.

“கனடாவுக்கு நீங்கள் ஏன் திரும்பிப் போக இல்லை” என ஒரு கட்டத்தில் கேட்டு விடுகிறான்.

“கனடாவுக்கு? அந்தக் குளிர் எனக்கு ஒத்துவர இல்லை” என்று கூறியவள், “எந்த ‘ஹொட்டேலுக்கு’ சாப்பிட போவம்?” எனக் கேட்டாள்.

“நான் வழக்கமாக முருகன் ‘ஹொட்டேலுக்குத்’ தான் போறனான்.”

“எப்படி ‘ஹொட்டேல்’? சுத்தமா?”

“வெளியில் சுத்தமாகத் தான் இருக்குது. ஆனால், உள்ளே என்ன மாதிரியோ தெரிய இல்லை.”

“அப்ப எங்கட உள்ளத்தைப் போல எண்டு சொல்லுங்கோவன்.” அவள் கபடமில்லாமல் சிரிக்க இவனும் சிரிப்பில் கலந்தான்.

சந்தியை அடைந்து ‘ஹொட்டேலுக்குள்’ பிரவேசிக்கின்றனர். சர்வர் ஒருவன் இளிப்புடன் இவர்களை வரவேற்றான். “மேலே ‘டீ. பமிலி ரூம்’ இருக்குது. அங்கை போங்க” என வழிகாட்டுகிறான்.

இருவரும் மேலே செல்கிறார்கள். ஒருவருமே அங்கிருக்கவில்லை.

“சா! ஒருத்தரும் இல்லை. அமைதியாக இருந்து சுவைச்சுக் கொண்டு சாப்பிடலாம்.” நிரோஷா கூறுகிறாள்.

அரவிந்தன் ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்தான்.

“ஐன்னலுக்கு கிட்ட இருக்கிற இடத்தில இருப்பம். ‘ரோட்டையும்’ பார்த்துக் கொண்டு கதைக்கலாம்.” நிரோஷா சொல்ல, அரவிந்தன் எழுந்து விடுகிறான்.

இருவரும் ஐன்னலுக்கு அருகில் இருந்த மேசையில் எதிரும், புதிருமாக அமர்ந்தனர்.

“என்ன சாப்பிடப் போறீங்க?” அவள் வினவுகிறாள்.

“உங்களுக்கு என்ன விருப்பம்?”

“பூரியும், உருளைக் கிழங்கு பிரட்டலும்”

“எனக்கு நெய் தோசையும், சாம்பாரும்.”

சர்வர் வர அவனுக்கு அவள் ‘ஓடர்’ கொடுக்கிறாள்.

“எனக்கும் முந்தி தோசை தான் விருப்பம். ஆனால், கடையில் தோசை திண்டு, திண்டு நாக்கெல்லாம் வரண்டுட்டுது” என்கிறாள் நிரோஷா.

“எனக்கு சின்ன வயசில இருந்து தோசை எண்டால் நல்ல விருப்பம். அம்மா எப்படியும் ஒரு கிழமைக்கு மூண்டு நாளைக்காவது தோசை சுடுவா. அம்மான்ர தோசையும், அதுக்கு வைக்கிற சம்பலும், கத்தரிக்காய் கறியும் தனியான ருசி.... அப்படியான ருசியை நான் எங்கையும் அனுபவிக்க இல்லை..... ‘யெஸ்’, உண்மையைத் தான் சொல்லுறன்.”

“ஒரு வேளை இப்படி ருசியான தோசையையும், சம்பலையும், கத்தரிக்காய் கறியையும் உங்கட ‘வை.ப்’ செய்து தருவா.”

“எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லை.”

“நான் சுடுகிற தோசையும் நல்ல ருசி எண்டு எல்லாரும் சொல்லுறவையன்.”

இதைக் கேட்டு அரவிந்தனின் நெஞ்சில் ஏதோ மோதியது போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

சாப்பிட்டு முடித்தபின், சர்வர் ‘பில்’ வைத்தான். நிரோஷா பணத்தை நீட்ட, அரவிந்தன் அதைத் தடுத்தான்.

“நான் கட்டுறன், அரவிந்தன். நான் தான் உங்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தனான்” என்று நிரோஷா சொல்ல, “பரவாயில்லை. இண்டைக்கு நான் கட்டுறன்” என்றான் அரவிந்தன்.

“ஒரு பொம்பளை காசு கட்டினால் மரியாதைக் குறைவு எண்டு நினைக்கறீங்களா?”

“இல்லை. நான் அப்படி நினைக்க இல்லை.”

“அப்படி எண்டால் என்னை கட்ட விடுங்கோ.”

“சரி. என்ர ‘பேர்ஸ்’ மெலியாது.” அரவிந்தன் சிரிக்கிறான்.

சர்வர் வர, நிரோஷா பணத்தை நீட்ட, அதை பெற்று அவன் போய் விடுகிறான். சொற்ப வேளைக்குள் மீண்டும் மீதிப் பணத்தை வைத்துவிட்டு போனான். நிரோஷா எடுக்கவில்லை. அதைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். அவள் முகத்தில் தவிப்பொன்று நடமாடுவதை அரவிந்தன் அவதானித்தான்.

இருவருமே மெளனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். அவளே பேசட்டும் என்று அவன் காத்திருந்தான்.

சர்வர் ஒரு முறை எட்டிப் பார்த்து விட்டுப் போனான்.

“அரவிந்தன், உங்களோட ஒரு விசயம் பேச வேணும். அதுவும் ஒளிவு மறைவில்லாமல்..... எல்லாம் என்ற கலியாண வாழ்க்கையைப் பற்றித்தான்.”

நிரோஷா இவ்வாறு கூறியதும் அரவிந்தனின் உள்ளம் சுறுசுறுப்படைந்தது. அவன் நிமிர்ந்து அமர்ந்தான்.

“ஒரு பொம்பளைக்கு கலியாணம் வரப்போகுது எண்டால் எத்தனை சந்தோசம்..... எத்தனை தரில்..... அதே நேரம் எத்தனை பயம்..... எனக்கும் இந்த உணர்ச்சி எல்லாம் இருந்தது. இந்த உணர்ச்சியோட தான் நான் கனடாவுக்கு போனன். ஆனால்.....” என்ற பீடிகையுடன் ஆரம்பித்தான். பிரதீப்பை கைப்பிடித்த பின் நடந்த சம்பவங்களைச் சுருக்கமாக விவரித்தான். எல்லாம் கூறி முடித்த போது, அவள் கண்கள் நன்றாக கலங்கிவிட்டிருந்தன.

அரவிந்தனின் மனம் நன்றாக ஈரமாகி விட்டது. அவன் நிலையையிட்டு, அவன் நிலை குழம்பிப் போனான். கனடாவில் அவன் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைத்து, அவளுக்காகப் பரிதாபப்பட்டான். பிரதீப் அவளை வஞ்சித்ததை எண்ணி, அவன் மீது அளவு கடந்த ஆத்திரமடைந்தான். அவனுள் பரிதாப உணர்ச்சியை விட, ஆத்திர உணர்ச்சி இறுகியது. மேசையின் மீது இரண்டு, மூன்று தடவைகள் குத்தி, தனது ஆத்திரத்தை அடக்க முற்பட்டான்.

“இந்த மாதிரி ஆம்பளையள் எங்கட சமூகத்தில் இருக்கிறதை நினைச்சு எனக்கு வெக்கமாக இருக்குது. நானும் ஆண் வர்க்கத்தில இருத்தன் எண்டு நினைக்கக்கிள்ளை எனக்கு துக்கமாக இருக்குது. அவனுக்காக நான் மன்னிப்பு கேட்கிறன்” என்று அரவிந்தன் வார்த்தைகளைச் சீரற்றரீதியில் வெளியிட, நிரோஷா நெகிழ்ந்து போனான்.

“அவர் விட்ட பிழைக்காக நீங்கள் ஏன் மன்னிப்பு கேட்கிறீங்க? அப்படியான ஒரு வாழ்க்கையை நான் வாழ வேணும் எண்டு என்ற தலையில் எழுதி இருந்தால் நான் என்ன செய்யுறது? நல்ல வேளை எனக்கு நடந்ததைப் பற்றி அறிஞ்சு துக்கப்படுற நிலையில் என்ற அப்பா, அம்மா உயிரோட இல்லை” என்ற நிரோஷா தன் கண்களைத் துடைத்தான்.

“பிரதீப்பினர் அம்மா, அதாவது உங்கட மாமி செத்தாப் பிறகு, நீங்கள் இஞ்ச வந்திட்டீங்க. அதாவது, நீங்க அவரை ‘டைவோஸ்’ செய்யாமலேயே இஞ்ச வந்திட்டீங்க. அப்படித்தானே?”

“ஊம். அவர் என்னை ஓடோட விரட்டிட்டார்.”

“அப்படி எண்டால் அவர் ஷோர்லியை கலியாணம் கட்ட ஏலாது.”

“ஏலாது. ஆனால், அவையள் ரண்டு பேருமே அதைப் பற்றி கவலைப்படாமல் ஒண்டாக வாழுவினம். கலியாணம் எண்ட ஒண்டு ஷேர்லிக்குத் தேவையில்லை. அவளுக்கு பிரதீப் தான் வேணும்.”

“பிரதீப்பை ‘டைவோஸ்’ செய்யாமல் நீங்கள் வந்திட்டீங்க. அதால நீங்கள் ஆரையாவது கலியாணம் முடிக்க ஏலாத ஒரு நிலைதான் இருக்குது.”

நிரோஷா வரட்சியான புன்னகை ஒன்றை வெளியிட்டாள். “ஒருக்கால் கலியாணம் முடிச்சு நான் பட்ட பாடு போதும். இனி கலியாணத்தைப் பற்றி நினைக்க என்னவோ போல இருக்குது.”

“காலமெல்லாம் இப்படியே இருக்கப் போறீங்களா?”

“அப்படித்தான் இப்போதைக்கு நினைச்சு வைச்சிருக்கிறேன். ஆனால், என்ற தீர்மானத்தை மாத்துவன். அது என் மனநிலையைப் பொறுத்தது.”

சர்வர் மீண்டும் எட்டிப் பார்க்க, இருவரும் எழுந்தனர்.

மட்டக்குளியலுக்கு சென்ற இருவரும், அங்கு நிரோஷாவின் உறவினர்களை சந்தித்து அளவளாவி விட்டு, நேரே பம்பலயிட்டியில் உள்ள ‘ஹோட்டேல்’ ஒன்றில் மதிய ஆகாரத்தைச் சாப்பிட்டார்கள்.

(7)

விடியற்காலை நான்கு மணியில் நேரம் நின்றது.

தமயந்தி எழுந்துவிட்டாள். அன்னபூரணம் வாயைத் திறந்தபடி, படுத்திருந்தாள். தமயந்தி கைவிளக்கை ஏற்றினாள். வெளிச்சம் இருட்டைச் சற்றுத் தூரத்தியது.

“அம்மோவ், ஒழும்புங்கோ.....ஒழும்புங்கோ.... நேரம் வந்திட்டிடுது.”

அன்னபூரணம் கண்களைத் திறந்து, சோம்பல் முறித்தபடி, எழுந்தாள்.

“ஒழும்புங்கோ.... ஐஞ்சே முக்கால் ‘பஸ்’ஸை எடுத்தால் தான் எட்டு மணிக்காவது யாழ்ப்பாணத்தை போய்ச் சேரலாம்” என்று தமயந்தி வார்த்தைகளை விரைவாக வெளித்தள்ள, “ரா ராவாக ஒரே கெட்ட கனவு..... நித்திரை வந்தால் தானே.....? விடியத் தான் நித்திரை வந்தது.....” என்று அன்னபூரணம் சோம்பல் முறிக்க, “உங்களுக்கு அப்பா செத்த நாளில் இருந்து கெட்ட கனவுக்கு குறைச்சல் இல்லை..... சும்மா ‘தொண,தொண’க்காமல் தேத்தண்ணியை ஊத்துங்கோ. நான் அதற்கிடையில் பல்லு மினுக்கி,

முகம் கழுவிட்டு வாறன்” என்றாள் தமயந்தி.

முதல் நாள் மாலை தான், பெரியப்பா மயில்வாகனம் அவர்கள் கொழும்புக்குச் செல்வதற்கான விமான பயணச் சீட்டை நீட்டிவிட்டுச் சென்றார். “ரண்டு பேருக்கும் கொழும்பின்ர நிறம் தெரியாது. அங்கை போய் என்னெண்டு தம்பி இருக்கிற இடத்தைக் கண்டு பிடிக்கப் போறியனோ எண்டு எனக்கு சொல்லத் தெரிய இல்லை” என்று மயில்வாகனம் இழுக்க, “அண்ணா தன்ர கூட்டாளி சிவாவின்ர அறையில் தான் இருப்பார். சிவாவின்ர ‘அட்ரஸ்’ எங்களிட்டை இருக்குது. எப்படியும் கண்டு பிடிச்சிருவம்” என்று தமயந்தி தைரியத்துடன் சொல்லி இருந்தாள்.

“சிவா எங்கை இருக்கிறானாம்?”

“வெள்ளவத்தையில்.”

“அப்ப இரத்தமலானையில் இறங்கி, ஒரு ‘ஓட்டோ’வில வெள்ளவத்தைக்கு போகலாம். கொஞ்சம் உஷாராக இருந்தால், எந்தத் தொந்தரவும் இல்லாமல் போய்ச் சேர்ந்திடலாம்” என மயில்வாகனம் தைரியமுட்டினார்.

அவர் போன சற்றைக்கெல்லாம் கோவிந்தபிள்ளை வந்தார்.

“நீங்கள் அவசரப்பட்டு கொழும்புக்குப் போறியள். அரவிந்தன் இஞ்ச வர மட்டும் உங்களுக்கு பொறுத்துக்கொள்ள ஏலாதோ?” என அவர் சினத்துடன் கேட்டார்.

“அவனுக்கு இஞ்ச வரக் கஷ்டமாக இருக்குதாக்கும். அதால் தான் நாங்கள் வெளிக்கிறும்” என்று அன்னபுரணம் பக்குவமாகச் சொன்னாள்.

“அவன் இஞ்ச வந்தால் மஞ்சளா எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவாள்? சின்ன வயசில அவனைக் கண்டாப்போலை காண இல்லை. இவளைப் பார்த்தால் அவனுக்கும் ஒரு விருப்பம் வரும். நீங்கள் ரண்டு பேரும் காரியத்தை கெடுக்கிறியள்.”

தாயும், மகளும் பதிலுக்கு ஒன்றும் கூறவில்லை.

“சரி, சரி....., போயிட்டு வாங்கோ..... அன்னம் ஒரு நல்ல முடிவோடு வருவாய் எண்டு நினைக்கிறன். அரவிந்தன்ர மனதில வேறை ஏதாவது எண்ணம் புதைஞ்சு கிடந்தாலும், நீ தான் அதை மாத்தி, என்ர மருமகனாக்க வேணும். பேந்து வந்து சாட்டு சொல்லாதை.” கோவிந்தபிள்ளை அச்சுறுத்துவது போல சொல்லி விட்டு, போய்விட்டார்.

“மாமாவுக்கு அண்ணனை விட்டால் வேறை மாப்பிள்ளை இல்லையோ?” என தமயந்தி கேட்க, அன்னபுரணம் எதையோ ‘முணுமுணு’த்தாள்.

கிணற்றடிக்கு உற்சாகமாகச் சென்ற தமயந்தி, தனது

காலைக் கடல்களை 'விறுவிறு' என்று நிறைவேற்றினாள். அவள் எண்ணமெல்லாம் கொழும்புப் பயணம் மீதே பதிந்திருந்தது.

விடிந்து கொண்டு வரும் பொழுது, மயில்வாகனம் 'அரக்கப் பரக்க' வந்தார். "தம்மி, நேரம் வந்திட்டுது. வெளிக்கிட்டாச்சோ" என்று கேட்டபடி படியேறினார்:

"நாங்கள் 'ரெடி' பெரியப்பா."

"அப்ப போவமே?"

"அதுக்கென்ன!"

மூவரும் வீட்டை விட்டு வெளியேறினர்.

"வழிவழிய நிறைய 'செக் பொயின்ட்' இருக்குது. சிலதுகளில் இறங்கத் தேவையில்லை. சிலதுகளில் இறங்க வேணும். 'கொழும்புக்கு போறம்' எண்டு சொன்னால், கரைச்சல் குடுக்க மாட்டாங்கள்" என்று மயில்வாகனம் வழியில் சொன்னார்.

பருத்தித்துறை பஸ் நிலையத்தை அடைய, தனியார் 'பஸ்' ஒன்று புறப்படுவதற்குத் தயாராக நின்றது.

"யாழ்ப்பாணம்..... யாழ்ப்பாணம்" என்று கத்திக் கொண்டிருந்த 'கொண்டக்டர்', இவர்களைக் கண்டதும், "ஆச்சி, தங்கச்சி கொழும்புக்கோ?" என்று கேட்க, தமயந்தி "ஓமோம்" என்கிறாள்.

"ஏறுங்கோ..... 'சி.ரி.பீ. பஸ்'கக்கு முந்தி யாழ்ப்பாணத்திற்கு போயிடும்" என 'கொண்டக்டர்' சொல்ல, "ஏறுங்கோவன். எட்டு மணிக்கு முன்னால போனால் தான், முதல் 'பிளேனிலை' போகலாம்" என்று மயில்வாகனம் அவசரப்படுத்தினார்.

இருவரும் ஏறினர். இன்னும் நாலைந்து பேர் ஏற, 'பஸ்' புறப்பட்டது.

'பஸ்' யாழ்ப்பாணம் அடையும் வரை, மொத்தமாக ஏழு 'செக் பொயின்டில்' நின்றது. எல்லா 'செக் பொயின்டிலும்' தமயந்தியை இரானுவ வீரர்கள் இறக்கி, அவளை விசாரித்தார்கள். அவளது அடையாள அட்டையையும், 'ஹாண்ட் பாக்'கையும் சோதித்தார்கள். அவளுடன் பகிடிவிட்டார்கள். "தங்கச்சி ரொம்ப அழகு" என்று ஒருத்தன் தனது மனதைத் திறந்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தைப் 'பஸ்' எட்டு மணியளவில் அடைந்தது.

அன்னபூரணமும், தமயந்தியும் சீரழிந்து கிடந்த புகையிரத நிலையத்தை நோக்கி விரைந்தனர். அங்கிருந்துதான் பலாலிக்கான 'பஸ்' புறப்பட்டுச் செல்லும் என அவர்கள் அறிந்திருந்தனர். புகையிரத நிலையத்தை அவர்கள் அடையும் போது, நிலையத்தின் முன்பாக இருந்த வீதியில் பெருவாரியான சனம் நின்றது. அவர்களும் அங்கு போய் நின்றனர்.

கொழும்புக்கு போகிறவர்களை விட, அவர்களை வழியனுப்ப வந்தவர்களின் தொகை கட்டை மீறி இருப்பதை தமயந்தி அவதானித்தாள். பயணிக்க வந்தவர்களின் முகங்களில் அவசரமும், ஆவலும் நிரம்பி வழிவதையும் அவதானித்தாள்.

புகையிரத நிலையத்தின் முன்பாக பத்துப் பதினைந்து இராணுவ வீரர்கள் துப்பாக்கியுடன் நின்றுருந்தனர். நிலையத்தின் வராந்தாவில் மேசைகள் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. சற்று அப்பால் பஸ் ஒன்று நின்றது.

“எத்தனை மணிக்கு உள்ளை விடுவாங்களாம்?” ஒருத்தர் இன்னொருவரிடம் கேட்கின்றார்.

“எட்டரைக்குள்ள உள்ளை போகலாம்.” அந்த இன்னொருத்தர் கூறுகிறார்.

அங்கு ஒரு நிழலும் தென்படவில்லை. வெயிலின் அகோரத்தை தாங்கியபடி, எல்லோரும் நிற்கின்றனர். தமயந்தியின் நெற்றியில் இருந்து வியர்வை வழிகிறது. அன்னபுரணத்தின் தேகம் முழுவதும் வியர்வைத் துளிகள். சேலைத்தலைப்பால் முகத்தைத் துடைத்தவள், அதை தலையில் போட்டாள்.

நேரம் நகர்ந்தது.

சனங்கள் மத்தியில் ‘சலசலப்பு’.

குழந்தையொன்று உச்சஸ்தாயில் அழுதது.

அன்னபுரணத்தின் தேகத்தில் இருந்து வியர்வை பெருவாரியாக வழிந்தது. இதை தமயந்தி அவதானிக்கவில்லை. அவள் பார்வை முழுவதும் புகையிரத நிலையத்தில் பதிந்திருந்தது.

நேரம் செல்லச் செல்ல அகோரமும் அதிகரித்தது.

தமயந்தி நேரத்தைப் பார்த்தாள்.

ஒன்பது மணி.

ஒருவர் பலமாகக் கொட்டாவி விட்டார்.

“இண்டைக்கு ‘பிளேன்’ இல்லையோ?” கூட்டத்தின் மத்தியில் ஒருவரின் குரல்.

“‘பிளேன்’ இருக்குது. போன கிழமை ஒன்பதரைக்குத் தான் உள்ளை எடுத்தவையள்.”

தமயந்தியின் நாக்கு வரண்டது. பசியும் எடுத்தது. வயிறு புகைந்தது. காலையில் கோப்பி குடித்த பின், ஒன்றுமே குடிக்கவில்லை. வீட்டில் இருந்திருந்தால், காலைச் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு, ஒரு கோப்பை தேநீரும் குடித்திருப்பாள்.

அன்னபுரணத்தின் தலை ஒரு நிலையில் இருக்கவில்லை. அது ஒரு பக்கமாக சாய்ந்திருந்தது. அதைப் பற்றி மகளிடம் கூறாமல், பற்களைக் கடித்தபடி நின்றாள். அவள் நெஞ்செல்லாம் குளிர்ந்து கொண்டு வந்தது.

இராணுவ வீரர்கள் சிலர் வருகின்றனர். அவர்களுடன் 'சிவில்' உடையில் இளைஞன் ஒருவன் வருகிறான்.

“ஆ... ஆக்களை எடுக்கப் போறாங்கள்.”

சனங்கள் மத்தியில் மீண்டும் 'சல சல'ப்பு.....

“அந்த தம்பி ஆக்களின்ரை பெயரை வாசிப்பார். கொழும்பிலை இருந்து வந்த ஆக்களுக்குத் தான் முன்னுரிமை கொடுப்பினம்.”

இதைக் கேட்டு தமயந்தி துணுக்குற்றாள்.

முதல் விமானத்திலேயே போய் விடலாம் என்று அவள் எண்ணிய நினைப்பு சிதைய.....

இளைஞன் ஒவ்வொரு பெயராக அழைக்க, பெயருக்குரிய வர்கள் மற்றவர்களை இடித்தபடி, முன்னே செல்கிறார்கள். இராணுவ வீரர்கள் ஒவ்வொருவரின் விமான 'ரிக்கெட்'டையும் சோதித்து விட்டு, உள்ளே அனுப்பினார்கள்.

தமயந்தியின் பெயர் அழைக்கப்படவில்லை.

“பிள்ளை, தலையை என்னவோ செய்யுது. இருக்கப் போறன்” என்ற அன்னபூரணம், நிலத்தில் குந்திவிட்டாள்.

தாயின் செயல் தமயந்திக்கு சினத்தை ஊட்டியது. “இணே, 'ரோட்'டலை இருக்காதேங்கோ..... அந்த கடை விறாந்தையில் இருங்கோ.....”

அன்னபூரணம் தள்ளாடியபடி நடந்து செல்கிறாள்.

சகலரினதும் பெயர்களைக் கூப்பிட்டு விட்டு, அந்த இளைஞன் உள்ளே போய்விட்டான்.

தமயந்திக்கு தண்ணீர் விடாய் அதிகரித்தது. வீதியின் ஓரத்தில் ஒரு சிறிய 'ஹோட்டேல்' இருந்தது. அங்கு சென்று நீர் கேட்டாள்.

“இஞ்ச தண்ணி இல்லை. 'சோடா' தரட்டோ” என முதலாளி கேட்க, தமயந்திக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.

“தண்ணி தான் கேட்டனான்.”

“எனக்கு காது நல்ல கூர்மை. தண்ணி எண்டு நீர் சொன்னது கேட்டது. ஆனால், தண்ணி இல்லையே.”

“‘ஹோட்டேல்’ தண்ணி இல்லை எண்டால், அது எத்தனையாவது அதிசயம் எண்டு எனக்குத் தெரிய இல்லை.”

முதலாளி இவளைப் பார்த்து முறைத்தார்.

‘ஹோட்டேலுக்கு’ சற்று அப்பால் கிடந்த கடையின் தாழ்வாரத்தில், அன்னபூரணம் கால்களை நீட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்னனை செய்யுது?” என்று தமயந்தி கேட்க, “தலையை சுத்துது” என்கிறாள் அன்னபூரணம்.

“‘சோடா’ குடிக்கப் போறியளோ?”

“வேண்டாம்.”

“அப்ப என்ன வேணும்?”

“ஒண்டும் வேண்டாம். கொஞ்ச நேரம் இருந்தன் எண்டால், சரிவந்திடும்.”

“இணை, முதல் ‘பிளேனிலை’ எங்களாலை போக ஏலாது. கொழும்பில இருந்து வந்த ‘ரிட்டன் டிக்கெட்’ காரருக்குத் தான் முன்னுரிமையாம். எங்களுக்கு ரண்டாவது, இல்லாட்டி முண்டாவது ‘.பிளைட்’ டாம்.”

“அப்ப இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இஞ்ச கிடக்க வேணும்?”

“ரண்டு, முண்டு மணித்தியாலமாவது நிக்க வேணும்.”

“அப்படி எண்டால் ஏதாவது விழுங்குவம். பக்கத்தில் ஏதும் சாப்பாட்டுக் கடை இருக்குதோ?”

“ஒரு கடை இருக்குது. ஆனால், அங்கை போக ஏலாது.”

“ஏனாம்?”

“அந்த முதலாளி ஒரு முசுறு. தண்ணியை வைச்சுக்கொண்டு தாறான் இல்லை தண்ணியைக் கேட்டால் ‘சோடா’ குடிக்கச் சொல்றான். மொக்கன்..... மடையன்.....”

“அப்ப என்ன செய்வம்?”

“வேறாை எங்கையும் சாப்பாட்டுக் கடை இருக்குதோ எண்டு பார்த்திட்டு வாறன்” என்ற தமயந்தி, அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவள் நடந்தாள். ஒரு சந்தி வந்தது. அங்கு நின்றபடி பார்வையைச் சுழற்றினாள்.

இடது புறத்தில் இருந்த வீதியில் ‘ஹொட்டேல்’ ஒன்று தெரிந்தது. தமயந்தி அங்கு சென்றாள்.

முதலாளி இன்முகத்துடன் வரவேற்றார்.

“சாப்பிட என்ன இருக்குது?”

“இடியப்பம், பிட்டு, அப்பம்..... நல்ல பால் அப்பம் தரலாம்.”

“‘பார்சல்’ கட்டித் தர ஏலுமோ?”

“ஓ! தரலாம்.”

“அப்ப பத்து பத்து இடியப்பமாக ரண்டு ‘பார்சல்’ கட்டித் தாங்கோ” என்றவள், நூறு ரூபா தாளை நீட்டினாள்.

சில நிமிடங்களில் முதலாளி இடியப்ப ‘பார்சலையும்’, மீதிக் காசையும் நீட்டினார்.

தமயந்தி மீண்டும் புகையிரத நிலையத்திற்கு விரைந்தாள். தாய் அமர்ந்திருந்த கடையைச் சுற்றி ஒரு சிறிய கூட்டம் நிற்கிறது.

அவளுக்கு ‘திக்’ கென்றிருந்தது. நடையை விரைவுபடுத்தினாள்.

கடையை அடைந்து கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே செல்ல, அன்னபூரணம் நிலத்தில் மல்லாந்து கிடக்கிறாள். வாய் திறந்து கிடக்கிறது. அவளது உயிர் அவளிடமிருந்து விலகி விட்டது.

“அம்மா” என்று தமயந்தி அலற.....

(8)

இரவு நீண்டிருந்தது.

சிவகுமார் பாயில் முழுமையான நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தான். நுளம்புகளின் ரீங்காரம் அவன் தூக்கத்தைக் கெடுக்கவில்லை.

அரவிந்தனை தூக்கம் நெருங்கவில்லை. வெகு தூரத்தில் தூக்கம் நின்றது.

பத்து மணி போல் மூன்று தடவைகள் கொட்டாவி விட்ட சிவகுமார், “மச்சான், நாளைக்கு ஒழும்பிக் கதைப்பம். நான் படுக்கப் போறன்” என்று பாயில் சரிந்துவிட்டான்.

அவனையே பார்த்தபடியே அரவிந்தன் அமர்ந்திருந்தான். சொற்ப வினாடிக்குள் சிவகுமார் உறங்கிவிட்டான்.

அரவிந்தன் கட்டிலில் இருந்து எழுந்து, ‘லைட்’டை அணைத்தான். கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தான். காற்று மெல்ல அவனைத் தழுவிச் சென்றது.

அவன் பார்வை நிரோஷாவின் அறையை நோக்கிப் பாய்ந்தது.

அவள் அறை விளக்கு எரிந்தது. ஜன்னல் திறந்திருந்தது. ஆனால், அவளைத் தெரியவில்லை.

சில வினாடிகள் வரை - கண்களை இமைக்க மறந்தவனாக, அறையை நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

காலையில் அவள் கூறிய - அவனை ஆச்சரியத்தில் மூழ்க வைத்த தகவல்கள், அவன் மனதினில் ஒன்று ஒன்றாக தங்கிவிட்டுச் சென்றன. அவளின் மெலிவான வார்த்தைகள், ஈரமான வார்த்தைகள், ஆக்ரோஷமான வார்த்தைகள்..... யாவும் அவன் செவிப்பறையில் தங்கி விட்டுச் சென்றன.

பிரதீப்பை சந்தித்த பின் - அவனை கணவனாக அடைந்த பின் - அவள் அடைந்த துயரங்கள், துன்பங்கள், ஏமாற்றங்கள்..... எப்படித்தான் தாங்கிக் கொண்டாளோ? அவள் இதயம் வெடிக்கவில்லையா?

திருமணத்தின் பின், ஒரே அறையில் நெருக்கம் இன்றி - எத்தனையோ எதிர்பார்ப்புகளை இழந்த நிலையில் - திருமண வாழ்வின் அர்த்தத்தின் ஒரு பகுதியைக் கூட உணரமுடியாத நிலையில், உணர்ச்சியை மழுங்கடித்த நிலையில் வாழ்ந்திருக்கிறாள். அப்பப்பா! அதுக்குத் தான் எத்தனை மனோவலிமை, மனப்பக்குவம் தேவை. அத்தனை எதிர்மாறான உணர்ச்சிகளுடன் எப்படித் தான் வாழ்ந்தாளோ? இச் சிறிய வயதில் - பசுமையை பச்சையாக அனுபவிக்க வேண்டிய நிலையில் - அந்நிய மண்ணில், பெற்றோர், உற்றார், உறவினர் என்ற எந்தப் பந்தங்களினதும் ஆறுதல், தேறுதல் இன்றி, எப்படி வாழக் கற்றுக் கொண்டாள்? மனதைக் கல்லாக்குவதற்கு கூட எப்படித்தான் மனம் வந்ததோ? இப்படியும் ஒரு துர்ப்பாக்கியசாலியா? இப்படியும் ஒரு அபலையா?

நிரோஷாவின் நினைவு, அரவிந்தனின் மனதில் இருந்து அகல மறுத்தது.

அவளுடன் மீண்டும் பேச வேண்டும் என்ற உத்வேகம் நெஞ்சில் எழுந்தது. அவன் கால்கள் 'பரபர'த்தன. கண்கள் அறையை விழுங்க முற்படுகின்றன. அவன் சில அடிகள் முன்னேறினான்.

ஆனால், மனதை ஏதோ ஒன்று கடிவாளம் போட்டு இழுத்தது. 'நீ செய்யுறது பிழை' என்று 'யாரோ' மிரட்டுவது போல..... அவன் நின்று விடுகிறான். அங்கிருந்தபடியே பார்க்கிறான்.

அறை ஜன்னலை நிரோஷா மூடுகிறாள். மின் விளக்கு அணைகிறது.

அரவிந்தனின் மனதிலில் சுடர்விட்டிருந்த ஏக்கம், அவா அடங்கின. அவன் அறைக்குத் திரும்ப முற்படுகையில், நிரோஷாவின் உருவம் இருட்டிலில் தெரிந்தது.

அரவிந்தனின் நெஞ்சு பதறுகின்றது. குருதிச் சுற்றோட்டம் வலுக்கின்றது. நம்ப முடியாதவன் போல் எதிர்த்திசையை நோக்குகிறான்.

நிரோஷாவே தான்.

இவனை நோக்கி வருகிறாள்.

பிரமையா? நிஜமா?

இரண்டுங் கெட்டான் நிலையில் ஒரு தவிப்பு.....

அரவிந்தன் உற்று நோக்கினான்.

நிஜம் தான்.

நிரோஷா வருகிறாள்.

அரவிந்தனின் இதயத்தின் 'பட படப்பு' எல்லை மீறி, வெடித்து விடுமோ என்ற நிலையில் தத்தளித்தது.

அவனை நிரோஷா அண்மித்து விடுகிறாள்.

இருவருக்கும் நடுவே மூன்றடி உயர வேலி.

அவள் நெருங்கி வந்து விடுகிறாள்.

வெள்ளை வெள்ளைரென்ற 'நைட்டி'யை அவள் அணிந்திருந்தாள். தலைமயிரை விரித்து இருந்தாள்.

அரவிந்தனின் பதட்டம் இன்னும் அடங்கவில்லை.

அவள் நிற்கிறாள். பின் அவளைப் பார்த்து புன்னகைக்கிறாள். புன்னகை சிரிப்பாக மாறுகிறது. பற்கள் தெரிய மெல்லச் சிரித்தாள்.

"என்ற அறையை பார்த்துக் கொண்டு இஞ்ச என்ன செய்யுறியள்?" என அவள் சிரிப்பினிடையே கேட்கிறாள்.

"ஓ.....ஓ....ஓண்டும் இல்லை. நித்திரை வர இல்ல. கூம்மா பராக்கு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீள்" எனத் தட்டுத் தடுமாறி கூறுகிறான் அரவிந்தன்.

"அதுக்கு ஏன் என்ற அறைப் பக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறியள்?"

அவள் பதிலுக்கு திக்குமுக்காடினாள். என்ன கூறுவது?

"ஊம் சொல்லுங்க."

"நான் இஞ்ச நிக்கிறதை பார்த்துக் கொண்டு நீங்கள் ஏன் நிண்டியள்?" அவன் துணிச்சலுடன் கேட்டு விடுகிறான்.

"ஓ! அதுவா? நான் ஜன்னலை பூட்டப் போற நேரத்தில, நீங்கள் வந்து நிக்கிறதைக் கண்டன். நீங்கள் என்ன செய்யுறியள் எண்டு நோட்டமிட்டன். நீங்கள் சிலையாட்டம் நிக்கவே, நானும் நீங்கள் என்ன செய்யுறியள் எண்டு பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். நீங்கள் அசையுறதா இல்லை. அதால தான் ஜன்னலைப் பூட்டி, 'லைட்டை ஓ.ப்' பண்ணிட்டு வந்தன்." அவள் இயல்பாகப் பேசினாள். வார்த்தைகளில் தெளிவு நிரம்பி இருந்தது.

"நான் ஒரு குறிக்கோளும் இல்லாமல் தான் உங்கட அறையைப் பார்த்தனான்" என்று சொல்லி அவன் சமாளிக்க, அவன் மீண்டும் புன்னகையை மலர்ச்சியுடன் வெளிவிட்டான்.

"கடைவில நானும் தான் எத்தனை நாள்..... எத்தனை மணி நேரம் இப்படி ஏமாந்தமாக பார்த்திருப்பன் எண்டு எனக்குத் தெரியும். அது ஒரு வாழ்க்கை." அவள் பெருமூச்செறிந்தாள்.

"இண்டைக்கு முழுக்க உங்கடை நினைப்புத்தான். நீங்கள் சொன்ன கதையள் எல்லாம் என்ற மனதை நல்லா குழப்பிப் போட்டுது. இப்படியும் ஒரு நரக வாழ்க்கையை வாழ்ந்திட்டீங்களே, எண்டு நினைச்சு துக்கப்பட்டன். நீங்கள் எண்டால் சமாளிச்சியள். வேறற ஆரும் பொம்பளையள் எண்டால்....."

"எதையும் தாங்கும் இதயம் இருக்குது எண்டு சொல்ல வாறீங்களா? இல்லை, எல்லாத்தையும் தாங்கிற சக்தி எனக்கு

இல்லை. ஆனால், வாழத் தான் வேணும் என்று ஒரு திடசங்கற்பம், பிரதீப் திருந்தி என்னை தன்ர 'வை.பாக' ஏற்றுக் கொள்ளுவார் என்று ஒரு நம்பிக்கை இந்த இரண்டும் தான் நான் எல்லாத்தையும் தாங்கிக் கொண்டு வாழ்ந்துக்கு காரணம். ஒண்டை அடைஞ்சிட்டன். மற்றதை அடைய முடிய இல்லை. வாழ்றன். ஆனால், பிரதீப்பின்ர 'வை.பாக' இல்லை."

"பிரதீப்..... அவரை இன்னும் மறக்க முடியாமல் இருக்குதா?"

"மறந்திட்டன்..... எப்பவோ மறந்திட்டன்."

"அவர் உங்களைத் தேடி வந்தால்?"

"தேடி வரமாட்டார். அப்படி வந்தால் செருப்படிதான்."

நிரோஷாவின் வார்த்தைகள் அவன் நெஞ்சை தென்றலாக அணைத்துச் சென்றன.

"நீங்கள் உங்கடை வாழ்க்கையை மாத்த வேணும்."

"என்ன மாதிரி?"

"ஏதாவது குறிக்கோளோட."

"குறிக்கோள்?"

"ஓமோம். வாழ்க்கையில் சுவையை ஏற்படுத்த வேணும். அதாவது, வெறுமனே தனிமையில் கிடக்காமல், வெளி.உலகத்தை ரசிச்சுப் பாருங்க."

"விளங்குகிற மாதிரி சொல்லுங்களேன்."

"ஒண்டை இழந்திட்டீங்க. இன்னொண்டை தேடிக் கொள்ளுங்க."

"இதைப் பற்றித் தான் நானும் கன நாளா நினைச்சுக் கொண்டிருந்தனான். இப்படியே தன்னந்தனியனாக வாழ்றதில் அர்த்தம் இல்லை என்று எத்தனையோ தரம் நினைச்சிருக்கிறன். இப்ப கொஞ்ச நாளா ஏதாவது முடிவு எடுக்க வேணும் என்று 'பரபர'க்கிறன். ஆனால்....."

"மீதியையும் சொல்லுங்க."

"கொஞ்சம் பயமாக இருக்குது. ஒருக்கால் நல்லா ஏமாந்திட்டன். இன்னொருக்கால் ஏமாற விரும்ப இல்லை."

"மனதை கொஞ்சம் இறுக்கினால், ஒண்டுக்குமே பயப்படத் தேவையில்லை."

"உண்மைதான். அதைத் தான் இப்ப செய்யறன்."

அரவிந்தனின் உள்ளத்தில் இப்பொழுது 'சுறுசுறுப்பு' தலைவிரிந்தாடுகிறது. தனது உள்ளத்தில் அமிழ்ந்திருக்கும் - அவன் மீது அவன் சொரிந்திருக்கும் அன்பை - அதைவிட மேலான விருப்பினை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவா அவனுள் தத்தளித்தது. தனது உளக்கிடக்கையை எவ்வாறு நேரடியாக வெளிப்படுத்துவது என்று தெரியாமல், சில வினாடிகளைத் தவிப்புடன்

கடத்தினான்.

அவரும் ஒன்றும் பேசவில்லை. இவனை ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிவகுமாருடன், அவன் படுப்பதற்கு முன் அளவளாவிய போது, நிரோஷா பற்றிய கதை அங்கு எழுந்தது.

“நீ ஏன்ரா எந்த நேரமும் அவளைப் பற்றி என்னோடை கதைக்கிறாய்? அவளைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய் எண்டு கேட்கிறாய். அவள் வடிவோ எண்டு கேட்கிறாய். அவள் பாவம் எண்டு அடிக்கடி புலம்புறாய். அவளுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமைச்சு குடுக்க வேணும் எண்டு விரும்புறாய். உன் மனதில் என்ன தான் ஒளிஞ்சு கிடக்குது? நீ அவளை விரும்புறியா? சொல்லடா.....” என சிவகுமார் ஆத்திரம் கலந்த அவாவில் கேட்டான்.

சிவகுமார் இப்படி கேட்கவே அரவிந்தன் திக்கித்துப் போனான்.

“சொல்லடா.”

“என்னத்தைச் சொல்லுறது?”

“உன் மனதில் புதைஞ்சு கிடக்கிறதை அவிழ்த்து விடு. நீ ஏதாவது பிழையான முடிவு எடுத்திருந்தால், என்னால திருத்த முடியும்.”

நண்பன் எந்த அர்த்தத்தில் பேசுகிறான் என்பது அரவிந்தனுக்கு புரிந்து விட்டது. தனது உளக்கிடக்கையை - எவ்வித ஆதாரமும் இன்றி - மேலோட்டமாக எண்ணிய நிலையில் எடுத்த முடிவை - நிரோஷா மீது அவன் கொண்டிருந்த அதீத அன்பை - அந்த அன்பை மீறிய பெரு விருப்பினை - அதையும் மீறி அவளுக்கு புதிய வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற உண்மையை வெளிப்படுத்த அரவிந்தன் தயங்கினான். அப்படியே வெளியிடும் போது, ‘டேய் மொக்கா, ஏன்ரா பழங்கஞ்சிக்கு ஆசைப்படுறாய்?’ என்று அவன் கேட்டால்.....?

“நான் எந்த ஒரு முடிவையும் எடுக்க இல்லை. கம்மா தான் அவளைப் பற்றி கதைக்கிறன்” என்று அரவிந்தன் சொல்லி இருந்தான்.

“நீ பொய் சொல்லுறாய்.”

“இல்லைடா.....”

நிரோஷாவிடம் - அவள் எண்ணத்தில் புதையுண்டிருக்கும் - அவள் எதிர்காலம் பற்றி அவளே எடுத்திருக்கும் - முடிவை அறியாமல் - தனது கருத்தினை வெளியிட அரவிந்தன் விரும்பவில்லை. படிப்படியாக - நாளைடைவில் அவருடன் பழகி, அவள் மனதை தெளிவாக அறிந்த பின், தனது முடிவு அவளுக்கும் சாதகமாக அமையும் பட்சத்தில் வெளியிடுவோம் என அவன் அச்

சொற்ப வேளைக்குள் முடிவு எடுத்து விடுகிறான். நேரடியாக அன்றி, மறைமுகமாக தனது உளக்கிடக்கையை வெளிப்படுத்துவதே சிறந்தது என எண்ணியவனாக - இருவருக்குள்ளும் துண்டிக்கப்பட்டிருந்த பேச்சினை தொடர்ந்தான்.

“நீங்கள் ஏன் கொழும்பிலை இருக்கிறீர்கள்?”

“நான் எங்கை இருக்க வேணும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?”

“இஞ்ச தான் இருக்க வேணும். ஒருக்கால் பிறந்த மண்ணை மிதிச்சுப் போட்டு வாறதுக்கு உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையா?”

“அங்கை எனக்கெண்டு ஆர் இருக்கினம்?”

“என்ர அம்மா, தங்கச்சி இருக்கினம்.”

அரவிந்தன் கூறி முடிக்க, நிரோஷாவின் முகத்தில் வியப்பு பளிச்சிட்டது.

“அரவிந்தன் நீங்கள் என்ன சொல்லுறீர்கள்?”

“நான் ஊருக்கு போகக்கிள்ளை நீங்களும் வரப் போறீங்களா?”

“நான்?”

“ஓமோம்.”

“‘ஜோக்’ அடிக்கிறீர்களா? நீங்களே போக திக்குமுக்காடுறீர்கள். அதுக்குள்ளை நான் எப்படி? அதோட நீங்கள் இன்னும் ரண்டு கிழமைக்குள்ள திரும்பி கனடாவுக்கு போகப் போறியள்.”

“என்ர கனடா பயணத்தை கொஞ்ச நாளைக்கு தள்ளிப் போடலாம் என்று நினைக்கிறன்.”

இதைக் கேட்டு நிரோஷா விக்கித்துப் போனாள். அவளுக்கு பேச்சு எழும்பவில்லை. சில வினாடிகள் மௌனம் சாதித்தவள், திடீரென, “யோசிச்சுச் சொல்றன்” என்றவள், அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அரவிந்தன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

(9)

நெருங்கிய உறவினர்கள் ஆறுதல் சொல்லி விட்டுச்சென்றனர்.

நண்பிகள் அவள் துயரத்தில் பங்கேற்று விட்டுச் சென்றனர்.

அன்னபூரணத்தின் மரணச் சடங்கில் சொற்ப தொகையினரே பங்கேற்றனர்.

மயில்வாகனம் அரைகுறையாக எல்லா காரியங்களையும் ஒப்பேற்றினார்.

இராணுவத்தினரின் உதவியுடன் அன்னபூரணத்தின் பூதவுடலை தமயந்தி தன்னந்தனியனாக கொண்டு வருவதற்கு பட்டபாடு.....

வழிவழியெல்லாம் எத்தனை தடவைகள் ஒப்பாரி வைத்திருப்பாள்?

அவள் அருகில் அமர்ந்திருந்த 'கப்டன்' தனக்குத் தெரிந்த கொச்சைத் தமிழில், அவளுக்கு தககு முக்கியபடி ஆறுதல் வார்த்தைகளை வெளியிட்டான்.

வீட்டின் முன் பூதவுடலை இறக்கிய போது முழு ஊருமே திரண்டுவிட்டது.

இராணுவ 'டிரக்'கில் அவளின் பூதவுடலைக் கொண்டு வந்ததினால், ஏதாவது 'இசகுபிசகாக' நடந்து விட்டதோ என்பதை அறியும் ஆவல் தான், பலரிடமும் முளைத்திருந்தது.

இயற்கை மரணம் தான் என்பதை அறிந்தவர்கள், தமயந்திக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறாமல், அகன்று விட்டனர்.

தங்கையின் திடீர் மரணச் செய்தி கேட்டு மஞ்சளாவுடன் கோவிந்தபிள்ளை வந்து விட்டார்.

மஞ்சளாவைக் கண்ட தமயந்தியினால் தனது உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவளைக் கட்டி அணைத்து அழுதாள். நிறையவே தேறுதல் வார்த்தைகளை மஞ்சளா வெளியிட்டு, தமயந்தியின் வேதனையில் தானும் பங்கெடுத்தாள்.

கோவிந்தபிள்ளை எல்லா காரியங்களையும் அரைகுறையாக நிறைவேற்றினார்.

“பறை மேளம் வேண்டாம்” என்று அவர் சொல்ல, அதற்கு தமயந்தி சம்மதித்தாள்.

“இண்டைக்கு பின்னேரமே சவத்தை எடுப்பம்” என்று சொல்ல, “அண்ணாவுக்கு அறிவிச்சால் அவர் வருவார்” என்று தமயந்தி சொன்னாள்.

“இப்ப இருக்கிற நிலையில் அவன் எங்கை வரப்போறான்? அவனை நம்பி சவத்தை காக்க வைக்கிறது தேவையில்லாத வேலை.”

“அத்தானுக்கு அறிவிக்கிறது நல்லது. அவர் இஞ்ச வாறதுக்கு நிக்கிறார். மாமி செத்த 'மெசேஜ்' கிடைச்சால், உடன அனுப்பி வைப்பாங்கள்” என்று தமயந்திக்காக மஞ்சளா பரிந்துரைத்தாள்.

“நீ நினைக்கிற மாதிரி அவ்வளவு லேசில அவன் வர ஏலாது. அப்படியே வாறதெண்டாலும் மூண்டு நாளாவது எடுக்கும். அது வரைக்கும் சவத்தை வைச்சு 'ஷோ' காட்டப் போறியளோ?”

கோவிந்தபிள்ளை கடுமையாகக் கேட்கவே, மஞ்சளா வாயை மூடிவிட்டாள்.

மாலையில் - இருளின் பிரவேசத்தின் போது அன்னபுரணத்தின் பூதவுடல் அருகில் இருந்த கடலையை நோக்கிப் பயணமாகியது. “ஐயோ அம்மா, என்னை தனிய விட்டுட்டுப் போறியளே” என்று எத்தனை தரம் தமயந்தி ஒப்பாரி வைத்திருப்பாள்? “தமயந்தி அழாதேங்கோ” என்று அலுக்காமல் அவளை மஞ்சளா ஆசுவாசப்படுத்தினாள். ‘புறுபுறு’த்தவண்ணம் கோவிந்தபிள்ளை தங்கைக்கு கொள்ளி வைத்தார்.

தமயந்திக்கு துணையாக இரவு யார் நிற்பது என்ற பிரச்சனை எழுந்தது.

“ஆடு இருக்குது. பால் கறக்க வேணும்.” மயில்வாகனம் சொல்லிவிட்டார்.

“என்ற வீடு எக்கச்சக்கமான இடத்தில் இருக்குது. ரண்டு முறை கள்ளங்கள் களவு எடுத்திட்டாங்கள்.” கோவிந்தபிள்ளை சற்றுப் பலமாகச் சொன்னார்.

“நீங்கள் எல்லாரும் உங்கடை உங்கடை வீட்டுக்குப் போங்கோ. நான் தமயந்திக்கு துணையாக இருக்கிறேன்” என்று மஞ்சளா அறிவித்தாள்.

“எத்தனை நாளைக்கு?” கோவிந்தபிள்ளை சீற்றத்துடன் கேட்டார்.

“அத்தான் வர மட்டும்.”

“அதெல்லாம் உனக்கு தேவையில்லாத வேலை. நீ குமர்ப்பிள்ளை. நீ வா.” கோவிந்தபிள்ளை சீறினார்.

“தமயந்தியும் ஒரு குமர்ப்பிள்ளை. அதை மறந்திடாதேங்கோ.”

“மஞ்சளா!” கோவிந்தபிள்ளை கத்தினார். “நான் சொல்லுறதைக் கேக்கப் போறியோ. இல்லாட்டி.....”

“அப்பா, விசர்த்தனமாக கதைக்காதேங்கோ. நீங்கள் போங்கோ. நீங்கள் என்னதான் சொன்னாலும் நான் வரப்போறதில்லை. அத்தான் வர மட்டும் இஞ்ச தான் இருக்கப்போறேன்.”

“உனக்கு விசர் பிடிச்சிட்டது. நில்லு. அவன் வந்தாப் பிறகும் இஞ்சயே இரு.”

கோவிந்தபிள்ளை நடைமையக் கட்டினார்.

இருளின் தனிமையில் மஞ்சளாவும், தமயந்தியும் விடப்பட்டிருந்தனர்.

ஹரிக்கேன் விளக்கில் இருந்து வெளிவந்த மெல்லிய வெளிச்சம் தான் அங்கு ஒளியை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

“எல்லாம் ஒரு கனவு மாதிரி நடந்திட்டுது. அம்மா இப்படி கெதியில, ஒண்டுமே சொல்லிக் கொள்ளாமல் போவா எண்டு நான் எப்பனும் நினைச்சுப் பார்க்க இல்லை. என்ன திடகாத்திரமாக இருந்தவ. வருத்தம் எண்டு ஒரு நாள் படுத்தவவோ. வைரக்கட்டை மாதிரி..... அண்ணா எப்ப வருவார் எண்டு எவ்வளவோ ஆசையோட..... ஹா..... எல்லாம் முடிஞ்சது.....” என்ற தமயந்தியின் கண்கள் பனித்தன.

“விதிதான். அதை மீறி நாங்கள் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. மாமியைப் போல எத்தனை பேர் எத்தனையோ ஆசையளோட செத்துப் போகினம்.” மஞ்சளா பொதுப்படையாகவே சொன்னாள்.

“அண்ணா இனி எப்ப வரப்போறாரோ? அம்மா செத்த ‘நியூஸ்’ இப்ப கிடைச்சிருக்கும் என நினைக்கிறன். என்ன பாடுபடுறாரோ தெரிய இல்லை.”

“அத்தானும் பாவம். பன்னிரண்டு வருசமா வெளியில இருந்திட்டு வந்திருக்கிறார். ஒருக்காலாவது மாமியின்ர முகத்தைப் பார்க்காமல்..... பாவம்.....”

இருவரும் படுத்துவிட்டனர்.

இரவிரவாக அக்கம் பக்கத்தில் இருந்த நாய்கள் விடாமல் குரைத்தன. ‘பூட்ஸ்’களின் சத்தமும் கேட்டது.

தமயந்திக்கு தூக்கம் வர இல்லை.

தாயின் நினைவு..... அதை அமுக்கியபடி தமையனின் நினைவு..... அவனை நேரில் போய் பார்த்து விட வேண்டும் என்று தாய் துடிதுடித்த துடிப்பு..... விமானத்தில் ஏறிவிடுவோம், இரம்மலானையில் இறங்கி விடுவோம், அடுத்த சில மணி நேரத்திற்குள் அவனைப் பார்த்துவிடுவோம் என்ற அவள் எதிர்பார்ப்பு.....

“எடியே, என்ற பேர்ப்பிள்ளையனை பார்த்திட்டுத்தான் நான் கண்ணை மூடுவன்ரி” என்று மூன்று நாட்களுக்கு முன் - ஏதோ ஒரு சம்பாஷணையில் நகைச்சுவை உணர்வுடன் கூறியிருந்தாள்.

“ஆளைக் காண முந்தி பிள்ளை எத்தனை எண்டு கேட்டானாம். அது மாதிரித் தான் உங்கடை கதை..... மருமோளையே இன்னும் காண இல்லை. அதுக்குள்ள பெரிய கற்பனை” என்று சொல்லி தமயந்தி சிரித்தாள்.

“எண்டைக்காவது உங்களில ஒருத்தர் கட்டுவினம். ஒரு பிள்ளையைப் பெறுவியள். அது வரை நான் இருப்பன் எண்டு தான் சொல்ல வாறன்” என்று அன்னபூரணம் சமாளித்தாள்.

“மெய்யே அம்மா, மஞ்சளா மச்சாளை உங்கட மருமோளாக்க உங்களுக்கு விருப்பமோ?”

“எனக்கு விருப்பம் தான். நல்ல பெடிச்சி. ஆக்களை அனுசரித்து நடக்கும். மூளையும் இருக்குது. சுறுசுறுப்பும் இருக்குது. நிதானமா எல்லாத்தையும் செய்யும். ஆனால், உன்ர் கொண்ணருக்கு விருப்பம் வரவேணுமே. அவன் ஏலாது எண்டு சொன்னால், என்னால் வில்லங்கப்படுத்த ஏலாது.”

“எனக்கும் மஞ்சளா மச்சாளிலை நல்ல விருப்பம். நல்ல ஒரு மச்சாள். நிறைய இரக்க கபாவம் இருக்குது. ஆனால், மாமா தான் முசுறு. உங்களைப் போல.” தமயந்தி சிரித்தாள்.

“என்னைப் போல இல்லை. என்ர் பாட்டா ஆறுமுகக் கந்தவேள் மாதிரி..... அவரும் ஒரு முசுறு எண்டு கேள்விப்பட்டிருக்கிறன். காஞ்சுரம்கொட்டை ஹெறியும் அவருக்கு வருமாம்.”

“எல்லாம் ஒரு முசுறுக் குடும்பம் தான். அண்ணாவுக்கும் முந்தி இந்த முசுறுக் குணம் இருந்தது. இப்ப என்ன மாதிரியோ. இது பரம்பரைக் குணம். இன்னும் இருக்கும். படுபாவி எப்ப தான் இந்தப் பக்கம் வரப்போறாரேர தெரிய இல்லை” என்று தமயந்தி சிரித்தாள்.

“இந்த முறை ஒரு முடிவுக்கு வரவேணும். அவனுக்கு வயசு வந்திட்டுது. எங்களுக்காக நிறைய கஷ்டப்பட்டுட்டான். இனி அவன் கொஞ்சம் சொகுசா இருக்க வேணும். கலியாணப் பேச்சை எடுத்தால், உன்னைக் கட்டி வைச்சிட்டுத் தான் கலியாணம் கட்டுவன் எண்டு அடம்பிடிப்பான். அதுக்கு நீ என்ன சொல்றாய்?”

தமயந்தியின் கண்கள் ‘படபட’த்தன.

“எனக்கு என்ன அவசரம்?” என்று சொல்லும்போதே, அவளின் முகம் சற்று வெளுறிவிட்டது.

“உனக்கும் வயசு வந்திட்டுது. காலாகாலத்திலை கலியாணம் கட்டினால் தான் அண்ணாவுக்கு பெருமை. அவன்ர் கஷ்டத்திற்கும் ஒரு விடிவு காலம் வரும். என்னெண்டாலும் அவனைக் கட்டி வைச்சுத் தான் உன்னைக் கட்டி வைப்பன்.”

“ஆனால், மஞ்சளா மச்சாளைக் கட்ட ஏலாது எண்டு அண்ணன் சொன்னால்.....?”

“அது தான் எனக்கு முழுசாட்டமாக இருக்குது. என்ர் அண்ணனை விடு, அத்தான், மச்சாள் கட்டக் கூடாது எண்ட விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தை விடு, அந்தப் பெடிச்சி ஒரு சோக்கானது. தாய்க்காரி மாதிரி நல்ல குணம்..... அந்த சீதேவியும் சின்ன வயசில கண்ணை மூடிட்டுது.”

தாயுடன் அந்நியோன்யமாக நடத்திய சம்பாஷணை முற்றுப்பெறும் போது தமயந்தி உறக்கத்தில் ஆழ்ந்து விடுகிறாள்.

(10)

கண்விழித்த போது கண்கள் எரிந்தன. கைக்கடிக்காரத்தில் நேரத்தை நோக்கினான். ஒன்பது மணி கடந்து பத்து நிமிடங்கள்! சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சிவகுமாரைக் காணவில்லை. அவன் வேலைக்கு போய்விட்டான். இவன் உரக்கத்தில் கிடக்க, குழப்பாமல் கதவை மூடி விட்டுச் சென்றுவிட்டான்.

அவசரமின்றி அரவிந்தன் எழுந்தான். தலை 'விண்,விண்' என்று இடித்தது. மேசையைக் கண்களால் துழாவினான். தலையிடி மாத்திரை ஏதும் இருக்கிறதா என ஆராய்ந்தான். ஒன்றும் தென்படவில்லை. தலைமயிரைப் போட்டுக் கிளறினான். தலையை இருபுறமும் கைகளாலும் அழுத்தினான். தலையிடி அகலவில்லை. என்ன செய்வோம்? மூளையை உருட்டினான். நிரோஷாவின் நினைவு மனதில் தொக்கியது. அவளிடம் தலையிடி மாத்திரை கேட்டால் என்ன?

இரவு அவளுடன் அளவளாவிக் கொண்டிருக்கையில் ஏற்பட்ட உணர்வு, திடீரென மனதுக்குள் புகுந்தது. அது குளிர்மையான உணர்வைத் தோற்றுவித்தது. சுகானுபவத்தை ஊட்டியது.

அவனுள் 'சறுசறுப்பு' ஊடுருவியது. இதயத்தினுள் ஆனந்தமான தாலாட்டு.

நிரோஷாவிடம் செல்லவேண்டும் என்ற உந்துதலுடன் 'படா'ரென கதவைத் திறக்க, அவள் வெளியே நிற்கிறாள்.

அரவிந்தன் துணுக்குற்று விடுகிறான். அவளை அவள் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் கைகளில் 'பிளாஸ்க்' ஒன்று இருந்தது.

“குட்மோர்னிங்” அரவிந்தன்” என முக மலர்ச்சியுடன் சொல்கிறாள்.

“குட்மோர்னிங்.” ஆச்சரியம் கலையாத குரலில் அரவிந்தன் சொன்னான்.

“இப்பவா ஒழும்பினீங்க?”

“ஓமோம்” என அவன் தலையசைத்தான்.

“நீங்கள் ஒழும்ப இல்லை எண்டு தெரிஞ்சுதான் ஒழுப்புவம் எண்டு வந்தன். அதுக்கிடையில நீங்கள் ஒழும்பீட்டிங்க.” அவன் இதழில் மலர்ச்சியான புன்னகை.

“ரா ராவாக நித்திரை இல்லை. ஒரே யோசனைதான். சரியாக கண்ணை மூடக்கிள்ளை ரண்டு மணியாகி இருக்கும்.”

“என்னத்தைப் பற்றி யோசிச்சீங்க? எப்ப ஊருக்குப் போகலாம் எண்டு யோசிச்சீங்களா? இல்லாட்டி இனப்பிரச்சனை எப்ப தீரும்

எண்டு யோசிச்சீங்களா? இல்லாட்டி உங்கட அம்மா, தங்கச்சியைப் பற்றி யோசிச்சீங்களா?” நிரோஷா நகைச்சுவை உணர்வுடன் கேட்டாள்.

‘ஒண்டையும் பற்றி யோசிக்க இல்லை. முற்றுமுழுதாக உங்களைப் பற்றித்தான்’ என்று சொல்ல அவன் நினைத்தான். ஆனால், சொல்லவில்லை.

“சொல்லுங்க.”

“எல்லாரையும் பற்றி பொதுவாக யோசிச்சன்.”

“என்னைப் பற்றியுமா?”

“ஊம்..... உங்களைப் பற்றித் தான் நிறைய.”

“என்னைப் பற்றி உங்கடை யோசனையில் என்ன வந்தது?” என்றவள் ‘.பிளாஸ்க்’ முடியைத் திறந்து, தேநீரைக் கோப்பையில் நிரப்பி விட்டு, அதை அவனிடம் நீட்டினாள். “பல்லு மினிக்கிட்டீங்களா?”

“இல்லை. ஆனால், மினுக்காமல் குடிப்பன்.” அவன் தேநீரைக் குடித்தான்.

அவன் முன்புறமாக அவள் அமர்ந்தாள். “சொல்லுங்க..... என்ன யோசிச்சீங்க எண்டு சொல்லுங்க.”

“உங்கடை வாழ்க்கையைப் பற்றி..... நீங்கள் என்னோடை கதைக்கிறதைப் பற்றி.....”

“என்ர வாழ்க்கை கறையான் அரிச்ச புத்தகம் மாதிரி. முகவுரை, முதலாம் அத்தியாயம், இரண்டாம் அத்தியாயம் எண்டு எல்லா அத்தியாயமுமே நாசமாகிவிட்டுது. அட்டை மட்டும் தான் கொஞ்சம் ‘பளபள’ப்பாக இருக்குது.”

அரவிந்தன் புன்முறுவல் பூத்தான்.

“நீங்கள் புத்தகத்தின்ரை முதல் பாகத்தைப் பற்றி கதைக்கிறீங்க. ஆனால், நான் ரண்டாம் பாகத்தை பற்றித்தான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறன்.” அவன் கூறிவிட்டு அவளை ஆர்வத்துடன் நோக்கினான்.

“ஓ!” என்ற நிரோஷா எதையோ கூற வாயெடுத்தாள். ஆனால், ஒன்றும் கூறவில்லை. அவள் முகத்தில் சின்னதொரு தவிப்பு தென்பட்டது.

இருவருக்கும் இடையில் சில வினாடிகள் வரை பேச்சு நின்று போனது. அவள் பேசட்டும் என்று அவன் காத்திருந்தான். அவள் பேச்சைத் தொடரவில்லை.

சில வினாடிகள் தான். அவள் சடாரென எழுந்தாள். “நான் போயிற்று வாறன். பேந்து வாறன்.” கதவு வரை சென்றவள், அவன் குரல் கேட்டு நின்றாள்.

“என்ன அவசரம்?”

“அவசரம் இல்லை. நீங்கள் உங்கட காலை கடன்களை முடியுங்கோ. நாங்கள் அண்டைக்குப் போன ‘ஹோட்டேலுக்கு’ சாப்பிடப் போவோமா?”

“இண்டைக்கும் உங்கட கணக்கிலையா சாப்பாடு?” சிரித்தபடியே அரவிந்தன் வினாவினான்.

நிரோஷாவின் முகத்தில் புன்னகை ஒன்று அரைகுறையாகப் பூத்தது. “உங்கட கணக்கு, என்ர கணக்கு எண்டு ஏன் வித்தியாசப்படுத்தி கேட்கிறீங்க? நேத்தைக்கு நான் காசு கட்டினன். இண்டைக்கும் காசு கட்டினால் என்ன?”

“அதுக்கென்ன? தாராளமாக இண்டைக்கு இல்லை, நாளைக்கும் நீங்களே காசைக் கட்டலாம்.”

“அப்ப நாளைக்கும் ‘ஹோட்டேலுக்கு’ போக ஆபுத்தமா?” அவள் ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

“ஊருக்கு போகமட்டும் ரண்டு பேரும் ஒண்டாக சாப்பிடுவோம். எனக்கு நீங்கள் நல்ல ஒரு ‘கொம்பனியன். யூ ஆர் எ குட் ஃபிரண்ட்’.”

நிரோஷாவின் கண் இமைகள் வளைந்து நிமிர்ந்தன. “யெஸ், எனக்கும் ஒரு ‘கொம்பனியன்’ தேவை தான். ஏழு வருசமாக ஒரு ‘கொம்பனியன்’ இல்லாமல் தான் என்ர ஒவ்வொரு வேலையையும் செய்தன்.”

“ஏன் இஞ்ச உங்களுக்கு ‘ஃபிரண்ட்ஸ்’ இல்லையா? சொந்தக்காரங்கள் இல்லையா?”

“இருக்கினம் தான். ஆனால், ஒருத்தரோடையும் நான் அவ்வளவு ‘குளோஸாக’ பழக இல்லை.”

“அப்படியெண்டால் நீங்கள் என்னோடை ‘குளோஸா’ பழகுறீங்களா?” என்று கேட்ட அரவிந்தன் அவளை ஆர்வத்துடன் நோக்கினான்.

நிரோஷா புன்னகைத்தாளே தவிர பதில் கூறவில்லை. அவள் பதில் அளிக்கத் தயங்கவே, அவன் பதிலுக்காக அவளை வற்புறுத்தவில்லை. அதை அப்படியே விட்டான்.

“நிரோஷா என்னோட ஊருக்கு வாறதைப் பற்றி என்ன முடிவு எடுத்திருக்கிறீங்க?” சில வினாடிகளின் பின் அவளை கூர்மையாக நோக்கியவண்ணம் அரவிந்தன் கேட்டான்.

நிரோஷா தொண்டையைச் செருமினாள். “அரவிந்தன், உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் எனக்கு ஊருக்குப் போக ஆசை தான். நான் பிறந்த மண்.... வளர்ந்த மண். ஆனால், பயமா இருக்குது. அதோடை வெக்கமாகவும் இருக்குது. உங்களுக்குத் தானே எங்கட

ஆக்களைப் பற்றி தெரியும். என்ற கலியாண விசயத்தைக் கேட்டு நிறைய கிண்டி கிளறி கேள்வி கேட்பினம்.”

“நீங்கள் நடந்த உண்மையைச் சொன்னால் எல்லாருக்கும் உங்கள்ல பரிதாபம் வரும். நீங்கள் ஏன் பிரதீப்பை பிரிஞ்சு வந்திருக்கிறீங்க எண்டதை ஊரில இருக்கிற உங்கடை சொந்தக்காரருக்கு விளக்க இது ஒரு நல்ல ‘சான்ஸ்’.”

“‘நோ’, எனக்கு ஒருத்தர்ட்டடையும் இருந்து பரிதாபம் தேவையில்லை. அதோட எனக்கும், பிரதீப்புக்கும் இடையில் நடந்ததை ஒருத்தருக்கும் விளங்கப்படுத்தவும் நான் விரும்ப இல்லை. அது என்ற ‘பேர்சனல் மெட்டர்’.”

“அப்படி எண்டால் அந்நியனான எனக்கு, நீங்கள் உங்கட கலியாண வாழ்க்கையில் நடந்த, நடக்கக் கூடாததை எல்லாம் ஏன் சொன்னீங்க?”

இதைக் கேட்டு நிரோஷா விக்சித்துப் போனாள். உடனடியாக என்ன பதில் கூறுவது என்று தெரியாமல் தலை குனிந்தாள். சிறிது நேரம் மெளனத்தைக் கடைப்பிடித்தாள்.

“சொல்லுங்க.....”

“பேந்து சொல்லுறன்....”

“இல்லை, இப்ப சொல்லுங்க.....”

“அரவிந்தன்.....” நிரோஷா தலையை உயர்த்தாமல் மெதுவாக அழைத்தாள். “என்னமோ தெரிய இல்லை..... உங்களை ஒரு ‘டீப்பான ஃபிரண்டாக’..... இல்லை, இல்லை அதை விட ஒரு மேலான ‘ஃபிரண்டாக’ நினைக்கிறன். நான் உங்களோட கனடாவுக்கு போக முந்தி பாங்கொக்கில பட்டும்படாமலும் பழகினன். அதுக்குப் பிறகு ஏழு வருசம் கழிச்சு, இஞ்ச சந்திச்சன். ஆனால், உங்களைக் காணக்கிள்ளை நீங்கள் ஒரு பழைய நண்பன் எண்ட ஒரு ‘ஃபீலிங்’ தான் வருது. எல்லா ‘ஃபிரண்ட்ஸுக்குள்ளையும் கிளாஸ்மேட்ஸினர் ஃபிரண்ட்ஷிப்’ தான் ஆழமானது எண்டு நான் நினைக்கிறன். நீங்களும் என்ற ‘கிளாஸ்மேட்’ எண்ட மாதிரி ஒரு ஸ்தானத்திற்கு வந்திட்டீங்க. அதால் எல்லாத்தையும்..... என்ற அந்தரங்கத்தையே உங்களிட்டை கொட்டிட்டன்.....” நிரோஷா தலை நிமிர்த்தினாள். அவள் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

அவள் நிலையைக் கண்டு அவனுள் பரிதாபம் முளைத்தது. அவனால் அமர்ந்திருக்க முடியவில்லை. அவளிடம் சென்றான். “நிரோஷா, ‘ஓரி... சொரி’. என்னை மன்னிச்சிருங்க. உங்கடை உணர்ச்சியளை தேவையில்லாமல் குழப்பிட்டன்.”

“இல்லை..... இல்லை, நீங்கள் குழப்ப இல்லை. என்ற மனநிலை இண்டைக்கு கொஞ்சம் ‘லீக்’ ஆகிட்டுது. அவ்வளவுதான்”

என்றவள், கண்களைக் கைகளால் துடைத்தபடி முற்றத்தில் கால்களை பதித்தாள். “இன்னும் அரை மணித்தியாலத்திலை ரண்டு பேரும் சாப்பிடப்போவம்” என்று அவள் சொல்லும் போது, அரவிந்தனின் வீட்டின் முன்பாக ‘ஜீப்’ ஒன்று வந்து நின்றது. அதில் இருந்து ‘பொலிஸ் கான்ஸ்டபிள்’ ஒருவன் இறங்கி, நேரே அரவிந்தனிடம் வந்தான்.

இதை நிரோஷா கண்டாள். அவள் நடையைத் தொடராமல் நின்றாள்.

“நீங்க இந்த ‘ருமிலையா’ இருக்கிறீங்க?” என அரவிந்தனிடம் அந்த ‘கான்ஸ்டபிள்’ தமிழில் கேட்டான்.

“ஓமோம்.”

“பெயரு அரவிந்தனா?”

“ஓமோம்.”

“கனடாவிலை இருந்தா வந்திருக்கிறீங்க?”

“ஓமோம்.”

அதன்பின் அந்த ‘கான்ஸ்டபிள்’ சொன்ன செய்தி.....

“ஐயோ அம்மா” என்று அரவிந்தன் அலறியே விட்டான்.

நிரோஷா ஒரே எட்டில் அரவிந்தனை நெருங்கினாள்.

(11)

மூன்று நாட்களாக அழகையும், அரைகுறைச் சாப்பாடும்..... தமயந்திக்கு துணையாக இருந்த மஞ்சளாவும் அவளின் வேதனையில் பங்கெடுத்தாள். அன்னபூரணத்தின் பூதவுடலைக் காண முடியாத உறவினர்கள், அயலவர்கள் என்று ஒரு சிலர் வந்து, தமயந்திக்கு வழமையான அனுதாப வார்த்தைகளைப் பரிமாறி விட்டு சென்றுவிட்டனர்.

முதல் நாள் தமயந்திக்கு துணையாக மஞ்சளா மட்டுமே வீட்டில் தங்கினாள். இழவு காக்க ஒருவருமே முன்வரவில்லை.

இரண்டாம் நாள் மாலை மகளைத் தேடி கோவிந்தப்பிள்ளை வந்தார். வெளிமுற்றத்திலேயே நின்றபடி, “மஞ்சா, இழவு காத்தது போதும். வா வீட்டை” என்றார் எடுத்த எடுப்பில்.

“வீட்டை? இல்லை அப்பா, நான் வர இல்லை. அத்தான் வந்தாப் பிறகு வாறன்” என்று மஞ்சளா பதில் அளித்தாள்.

“அவன் வருவானோ, இல்லையோ எண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்க ஏலாது. ஒரு வேளை அவன் கனடாவுக்கு திரும்பிப் போயிருப்பான். எண்டபடியால மெனக்கிடாமல் நீ வீட்டை வா. நிறைய வேலை இருக்குது.”

“இல்லை அப்பா..... நான் வர இல்லை. அத்தான் வந்து அவரிட்டை தமயந்தியைப் பொறுப்பு குடுக்க மட்டும் இஞ்ச இருப்பன். அது வரைக்கும் நான் தான் தமயந்திக்கு துணை.”

“துணை தானே? சீதேவி ஆச்சியை துணைக்கு ஏற்பாடு பண்ணுவம். நீ வா.”

“அப்பா.....” மஞ்சளா ஆத்திரத்துடன் கத்தினாள். “உங்களுக்கு மனிசத்தன்மை இல்லையா? மாமி போன கவலை ஒரு பக்கம், அத்தானைக் காண இல்லை எண்ட கவலை இன்னொரு பக்கம். தமயந்தி எவ்வளவு அந்தரிச்சுப் போய் இருக்கிறா எண்டு தெரியாமல்.....”

“ஓ, அது சரி தான்” என்று இளக்காரத்துடன் இழுத்த கோவிந்திபிள்ளை உரத்த குரலில், “உன்னை அரவிந்தனுக்கு கட்டி வைக்கிறது பற்றி கதைக்க இஞ்ச வந்தால், உன்ர மச்சாள் என்ர சார்பில ஏதும் கதைக்கிறவோ? வாயை மூடிக் கொண்டு..... தனக்கும், உனக்கும் ஒரு சம்பந்தம் இல்லை எண்ட மாதிரி..... இவையளுக்கு எல்லாம் நாங்கள் உதவி செய்யவேணும் எண்டு எங்களுக்கு ஒரு தலையெழுத்து.....”

இதைக் கேட்டு தமயந்தி வெகுண்டெழுந்தாள். மாமனை ஏச வேண்டும் என்ற துடிப்பு அவளுள் துளிர்விட்டது. மஞ்சளா சார்பாக தாயுடன் வாக்குவாதப்பட்டதை, தமையனுக்கு கடிதம் எழுதியதை புட்டு வைக்க வேண்டும் என்ற உத்வேகம் அவளுள் பொங்கியது. ஆனால், அவ் வேளையில் அது தருணம் அல்ல என்று அவள் எண்ணியதனால், தனது மன எழுச்சியை அவள் சொற்களில் வடிக்க விரும்பவில்லை. மிகக் கஷ்டப்பட்டு, தனது கோப உணர்ச்சியை அவள் கட்டுப்படுத்தினாள்.

“மாப்பிள்ளை தாறதிலையும், விடுறதிலையுமா எங்கட உறவு இருக்குது? இல்லை அப்பா..... நாங்கள் இரத்த உறவுக்காரர். செத்தது உங்கட தங்கச்சி. நீங்கள் தான் இஞ்ச இருந்து இழவு காக்க வேணும். உங்களுக்கு ஏலாதபடியால் தான் நான் நிக்கிறன்..... நீங்கள் வீட்டை போங்கோ..... நான் வாற நேரத்தில வருவன்.” அமைதியாக, சொற்களை அறுத்து உறுத்து மஞ்சளா சொன்னாள்.

“உனக்கும் இப்ப வாய்க் கொழுப்பு. அது தான் இப்படி கதைக்கிறாய்.”

“இல்லையப்பா. நான் நியாயத்தைத்தான் கதைக்கிறன். தயவு செய்து உதவி செய்தால் தான் உதவி செய்வன் எண்டோ, இல்லாட்டி பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பார்த்தோ காரியம் செய்யாதேங்கோ.”

கோவிந்திபிள்ளையின் முகத்தில் கோபத்தின் ரேகைகள் பரம்பின. “இடியே, இப்ப நீ எனக்கு புத்தி மதி சொல்லுற அளவுக்கு

வளர்ந்திட்டாய் போல..... சொல்லு..... நல்லா சொல்லு. நீ மச்சாளைக் கட்டிக் பிடிச்சுக் கொண்டு என்னத்தையும் செய். உன்ர் அத்தான் வந்தால், அவன்ர் கால்ல விழுந்தாவது அவனைக் கட்டுறதுக்கு வழியைப் பார்.”

“நான் அத்தானைக் கட்டுறதுக்கோ, இல்லாட்டி அவரை வசியப்படுத்துறதுக்கோ இஞ்ச நிக்க இல்லை. இந்த இக்கட்டான நேரத்தில தமயந்திக்கு உதவி செய்யுறது, என்ர் கடமை எண்ட எண்ணத்திலை தான் இஞ்ச நிக்கிறன். எனக்கு ஒரு கபட நோக்கமும் இல்லை.”

“உனக்கு வெக்கம், ரோசம், மானம், மரியாதை இல்லை. இருந்தால் இஞ்ச அடுகிடையாக கிடக்க வேணும் எண்டு அடம் பிடிக்கமாட்டாய்.”

இதைக் கேட்டவுடன் தமயந்திக்கு கோபம் தலைக்கு ஏறிவிட்டது. அவள் மஞ்சளாவை நெருங்கினாள். “மச்சாள், நீங்கள் உங்கட வீட்டுக்குப் போங்கோ. நான் தனியா சரிக்கட்டுவன். இண்டைக்கு, இல்லாட்டி நாளைக்கு அண்ணன் வந்திடுவார். அவர் வராட்டாலும் கடவுள்னர் துணை எனக்கு இருக்குது.”

“அத்தான் வரமட்டும் நான் இஞ்சை தான் நிப்பன். அதை ஆராலும் மாத்த ஏலாது. இனியும் நான் இதைப்பற்றி கதைக்க விரும்ப இல்லை.”

மகளை கோவிந்தபிள்ளை கோபத்துடன் நோக்கினார். ஒன்றும் கூறவில்லை. காறித் துப்பியபடி அங்கிருந்து அகன்றார்.

“மச்சாள், நீங்கள் என்ன காரியம் செய்திருக்கிறியள்? அப்பா கோவிச்சுக்கொண்டு போயிட்டாரே” என தயங்கிய குரலில் தமயந்தி கூறினாள்.

“போகட்டும். எப்ப தான் சுயநலத்தை விடப்போறாரோ தெரிய இல்லை. அது வரைக்கும் நான் அவரோட வாக்குவாதப்படத் தான் வேணும்.”

“எல்லாத்தையும் நினைக்க, நினைக்க எனக்கு விசர் தான் பிடிக்குது.” தமயந்தி கண் கலங்கினாள்.

“தமயந்தி, ஒண்டுக்கும் யோசியாதேங்கோ. எல்லாத்துக்கும் ஒரு விடிவு காலம் வரும். நான் இருக்கிறன். நீங்கள் உங்கட வேலையைப் பாருங்கோ.”

மஞ்சளா தன் மீது காட்டும் அன்பை, பாசத்தை நினைத்து தமயந்தி உள்ளூர்ப் பூரித்தாள். அவளின் பொறுப்புணர்ச்சியை எண்ணி அகமகிழ்ந்தாள். தனக்கு சரி என்பதைச் சாதிக்க வேண்டும் என்பதில் பிடிவாதமாக இருப்பதையிட்டு அதிசயித்தாள். அவளிடம் அவ்வளவு மனோவலிமை இருக்கிறதா?

மஞ்சளா மீது இதுவரை தமயந்தி செலுத்தியிருந்த அன்பு பன்மடங்காகியது. அவள் மீது அதீத பாசம் தலைதூக்கியது. அவளை அப்படியே அள்ளி அணைத்து 'அண்ணி' என்று அழைக்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவளுள் துளிர்விட்டது. ஆனால், தன் எண்ணத்தை அவள் செயலுருப்படுத்தத் தயங்கினாள். அதற்கு அவளிடம் காரணமும் இருந்தது. அரவிந்தனைக் கரம் பிடிப்பதில் மஞ்சளா என்ன முடிவு எடுத்திருக்கிறாள் என்பது பற்றி, மஞ்சளாவை தனது வாழ்க்கைத் துணையாக்குவது பற்றி அரவிந்தன் என்ன முடிவு எடுத்திருக்கிறான் என்பது பற்றி தெரியாமல் அவளை அண்ணி என்று அழைப்பது தவறு என்ற முடிவுக்கு தமயந்தி கட்டுப்பட்டிருந்தாள்.

சில வினாடிகள் வரை மஞ்சளாவை வைத்த கண் வாங்காமல் பெருமிதத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு தமயந்தி நின்றாள். இதை மஞ்சளா கவனிக்கவில்லை. "நான் ரா சாப்பாட்டை சமைக்கப்போறன். நீங்கள் முன்விறாந்தையில இருங்கோ. ஆரும் வருவினம். நீங்கள் அவையளோட கதைச்சுக் கொண்டிருங்கோ" என்றபடி மஞ்சளா சென்றாள்.

தமயந்தி மெல்ல நடந்து சென்று விறாந்தை நிலத்தில் அமர்ந்தாள்.

முன்புறமாக உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த வேப்பமரத்தில் இருந்த காகம் ஒன்று விடாமல் கரைந்து கொண்டிருந்தது. அதைத் துரத்த வேண்டும் என்ற எண்ணம் தமயந்திக்கு ஏற்படவில்லை. அதைப் பார்த்த படியே நின்றாள்.

தாயின் நினைவு மனதைத் தொட்டுப் பார்த்தது.

வேதனை இதயத்தை வருடியது.

எத்தனை கற்பனைக் கோட்டைகளைத் தாய் கட்டியிருந்தாள் என்று தமயந்திக்கு தெரியும். தனது கற்பனைக் கோட்டைகளின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் அவள் மகளிடம் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறாள்.

"கொண்ணரோட நாங்கள் ரண்டு பேரும் சேர்ந்து படமெடுக்க வேணும்."

"கொண்ணர் வந்தாய் பிறகு 'ரி.வி, டெக்' எடுத்து, 'திருவிளையாடல்' படம் பார்க்க வேணும்."

"மஞ்சளாவைக் கட்ட கொண்ணர் 'ஓம்' எண்டால், உடன கலியாணத்தை நடத்திப் போடணும்."

அன்னபூரணத்தின் கற்பனைக்கோட்டைகளில் தான் எத்தனை விதமான தளங்கள்!

அன்றைய தினம் - கொழும்புக்குச் செல்வதற்காக அதிகாலை எழுந்த நேரம் தொடக்கம் அன்னபூரணம் 'சுறு,சுறு'புடன் இயங்கினாள்.

தமயந்தி கிணற்றடியில் நின்ற போது படலை திறந்து, மூடும் சத்தம் கேட்கிறது. அவள் வெளியே பார்வையைச் செலுத்த 'ஹரிக் கேள்' லாம்பு வெளிச்சத்தின் உதவியுடன் மஞ்சளா வருவது தெரிந்தது.

இந்நேரத்தில் - இந்த இருட்டினில் ஏன் வருகிறாள்?

முன் கதவைத் திறந்து கொண்டு தமயந்தி வெளியே சென்றாள்.

மஞ்சளாவின் கையில் கடதாசிப் பொட்டலம் ஒன்று இருந்தது.

“தமயந்தி, எத்தனை மணிக்கு வீட்டை இருந்து போறியள்?” என மஞ்சளா கேட்டாள்.

“கேர்.பியூ’ நேரத்தில் வந்திருக்கிறியள். ‘ஆமி’க்காரங்கள் கண்டிருந்தால் சுட்டிருப்பாங்கள்” என்று தமயந்தி கலவரத்துடன் சொன்னாள்.

“விடிஞ்சிட்டு தானே? இன்னும் கொஞ்சத்தில ‘கேர்.பியூ’ முடிஞ்சிடும்..... மெய்யே, எத்தனை மணிக்கு போறியள்?”

“இன்னும் அரை மணித்தியாலத்தில.....”

“நிறைய சாமான் கொண்டு போறியளோ?”

“உடுப்புத்தான்.”

“தட்டை வடை சுட்டனான். தந்தால் அத்தானுக்கு கொண்டு போய் குடுப்பியளோ?”

“அதுக்கென்ன தாங்கோ. கொண்டு போறன்.”

மஞ்சளா தன்னுடன் கொண்டு வந்திருந்த பொட்டலத்தை தமயந்தியிடம் நீட்டினாள்.

“மறந்திடாமல் குடுங்கோ..... அத்தானுக்கு தட்டை வடை எண்டால் நல்ல விருப்பம்.” மஞ்சளா சொல்கிறாள். அவள் வார்த்தைகளில் நிரம்பிய கனிவு.

“உண்மைதான். அண்ணைக்கு தட்டை வடை எண்டால் நல்ல விருப்பம் எண்டு அம்மா அடிக்கடி சொல்லுவா. நாங்களும் செய்து கொண்டு போகலாம் எண்டு தான் இருந்தனாங்கள். ஆனால், நேரம் மட்டுமட்டாகிப் போட்டுது. அதால செய்ய இல்லை. அங்கை போய் செய்யலாம் எண்டு இருக்கிறம். நீங்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறதால அங்கையும் செய்யத் தேவையில்லை” என்ற தமயந்தி, பற்களைக் காட்டிப் புன்னைகைத்தாள்.

“அப்ப நல்லது. வடையை அவரிட்டை குடுங்கோ. நான் போயிற்று வாறன்” என்று திரும்பிய மஞ்சளா, மீண்டும் தமயந்தியை நோக்கினாள். அவள் முகத்தில் ஒரு தவிப்பு தெரிந்தது.

“தமயந்தி, நீங்கள் அத்தானை கொழும்பிலையே பார்த்து விடுவியள். அவர் அப்படியே கனடாவுக்கு போயிடுவார். இஞ்சையும் வரமாட்டார். எண்டபடியால.....” என்ற மஞ்சளா பேசுவதை

நிறுத்தினாள்.

“சொல்லுங்க, என்ன செய்யவேணும் எண்டு.”

“சொல்ல வெக்கமாக இருக்குது.”

“வெக்கப்படாமல் சொல்லுங்கோ. நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்லமாட்டன்.”

“கொழும்பில அத்தானை ஒரு படம் எடுத்து கொண்டு வந்து தருவியளோ?”

தமயந்தியின் முகத்தில் ஆச்சரியம் விரிந்தது. உள்ளத்தில் விபரிக்க முடியாத உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

“அதுக்கென்ன, அவரைப் படம் எடுத்துக் கொண்டு வந்து தாறன். உங்கடை படம் இருந்தால் தாங்கோ. அண்ணரிட்டை குடுத்து விடுறன்.”

“என்ர படமோ? அவருக்கு என்னத்துக்கு?”

“தற்செயலா அவர் கேட்டால்.....”

“கேட்கமாட்டார். கேட்டால் பேந்து அனுப்பி வைக்கிறன்.”

மஞ்சளா போய்விட்டாள்.

தமயந்தி சில வினாடிகளாக அசையவில்லை.

(12)

அதிர்ச்சி அகன்றவுடன், வேதனை மனதைப் பலமாக அணைத்து விடுகிறது.

அரவிந்தன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான். “ஐயோ அம்மா..... அம்மா..... என்னை விட்டுட்டு போயிட்டீங்களே” என கண்ணீரைவிட்டான்.

“அரவிந்தன், அழாதேங்கோ..... அழாதேங்கோ” என நிரோஷா ஆசவாசப்படுத்திய போதும், அரவிந்தன் அழுகையை நிறுத்தவில்லை. தொடர்ந்தும் வாய்விட்டு அழுதான்.

“அய்யோ, சின்னப் பிள்ளை மாதிரி அழாதேங்கோ..... வாங்கோ அறைக்குள்ள” என்ற நிரோஷா அவன் முதுகை அரவணைத்து, அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று, கட்டிலில் இருத்தினாள்.

அரவிந்தன் தலை குனிந்த நிலையில் கண்ணீரைச் சிந்தினான்.

அவன் அழுது முடிக்கும் வரை அவள் காத்திருந்தாள். அரவிந்தன் கண்களைத் துடைத்தான். நிரோஷா அவன் முன்பாக

நிலத்தில் குந்தினாள். அவனது முகத்தை நேருக்கு நேர் நோக்கினாள். “இப்ப என்ன செய்யப்போறீங்க?”

“எனக்கெண்டால் ஒண்டுமே சொல்லத் தெரிய இல்லை. சிவகுமாருக்கு ‘கோல்’ போட்டு அவனை வரச் சொல்லுங்கோ” என்றான் அரவிந்தன்.

“‘நம்பர்’ தெரியுமா?”

“ஓ” என்ற அரவிந்தன் தொலைபேசி இலக்கங்களைச் சொன்னான். அவள் குறித்துக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் இருங்கோ. நான் போயிற்று ‘டக்’கெண்டு வாறன்” என்ற நிரோஷா, அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

அரவிந்தன் தனித்து விடப்பட்டான்

அவன் யோசனை தாயின் மீது படர்ந்தது.

அவள் ஏன் திடீரென இறந்தாள்? அவள் எவ்வாறு இறந்தாள்? வருத்தம் வந்து இறந்தாளா? அகால மரணமடைந்தாளா?

கேள்விகள் மாறிமாறிப் பிறந்தன. காத்திரமான பதில்கள் தான் பிறக்கவில்லை.

தாயின் நினைப்பினை மீறி, தமயந்தியின் நினைப்பு மனதுக்குள் அத்துமீறி உட்பிரவேசித்தது. அவன் தளும்பி விட்டான்.

தாய் இல்லாமல் அவள் நிலை என்ன? அவளுக்குத் துணையாக யார் இருக்கிறார்கள்?

கிட்டிய சொந்தக்காரர்கள் யாவரும் ஓடும், புளியம்பழமும் மாதிரித்தான் அவர்களுடன் உறவினைக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியாயின் இந்த இக்கட்டான வேளையில் அவளுக்கு யார் பாதுகாப்பளிக்கிறார்கள்? ஒருவருமே அவன் புலன்களுக்குள் சிக்கவில்லை.

தாயின் முகத்தைக் கடைசித் தடவையாவது பார்த்து விட வேண்டும் என்ற பெரும் பாச உணர்ச்சி அவனுக்குள் பெருக்கெடுத்தோடியது. எப்படியாவது ஊருக்குப் போய்விடவேண்டும் என்ற ஆவல் அவனை விரட்டிக் கொண்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கான பயணத்தையிட்டு சிந்தித்த போது, கசப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அவசரம், அந்தரத்திற்கு கூட அங்கு போக முடியாத ஒரு நிலை இருக்கிறதே என்று எண்ணிய போது, ஆத்திரம் வந்தது. சே! சொந்த நாட்டிலேயே ஒரு இடத்தில் இருந்து இன்னொரு இடத்திற்கு பயணிப்பதற்கு இத்தனை கெடுபிடிகளா?

பித்துப் பிடித்த நிலையில், எதையுமே தெளிவாகச் சிந்திப்பதற்கு திராணி அற்ற நிலையில் கிடந்து தவித்தான். வேதனை, ஆத்திரம், இயலாமை என்று மூன்று உணர்ச்சிகளுமே அவனை பாடாய்ப்படுத்தின.

கண்களை மூடியபடி, புலன்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் உணர்வை ஊட்டினான். படிப்படியாக இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பினான். சிந்திக்கும் ஆற்றல் திரும்பியது. கேள்விகள் புது உருவில் தோன்றின.

ஊருக்கு எப்படி போவது? எப்பொழுது போவது? யாரின் உதவியைக் கோரி ஊருக்குப் போவதற்கான அனுமதியைப் பெறுவது? எவ்வாறு விமானச் சீட்டினைப் பெறுவது?

பதில் அளிக்க முடியாத கேள்விகளாகவே யாவும் விளங்கின. என்ன செய்வது? பாலைவனத்தில் தனித்து விடப்பட்ட நிலை போன்ற நிலையிலேயே தான் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதாக அவன் உணர்ந்தான்.

அவன் தவிப்பினைப் போக்குமாப்போல நிரோஷா வந்தாள். “சிவாவுக்கு ‘டெலிபோன்’ பண்ணி சொல்லிட்டன். அவர் கொஞ்ச நேரத்தில் வருவார்” என்றாள் நிரோஷா.

“நிரோஷா, நான் ஊருக்கு உடன போக வேணும். நீங்கள் ரண்டு பேரும் சேர்ந்து எப்படியும் என்னை அனுப்பிப் போட வேணும். இல்லாட்டி நான் இஞ்சையே உயிரை விட்டுடுவன்” என அரவிந்தன் ஈரமான குரலில் சொன்னான்.

“அரவிந்தன், மனதை சும்மா அலட்டாதேங்கோ. உங்களை எப்படியும் அனுப்பி விடுவம். கொஞ்சம் பொறுங்கோ.”

அரை மணி நேரம் கழித்து சிவகுமார் வந்தான். அவனைக் கண்டு அரவிந்தன் மீண்டும் ஒப்பாரி வைத்து அழுதான்.

“அழாதையடா, அழாதை.....” என்று நண்பனை சிவகுமார் தேற்றினான்.

அரவிந்தன் அழுகையை தொடர்ந்தான்.

“அரவிந்தன், ‘பிளீஸ்’ அழாதேங்கோ” என்று நிரோஷா சொன்னாள்.

“அவன் கொஞ்ச நேரத்திற்கு அழுட்டும். அப்பத்தான் மனதில் இருக்கிற பாரம் இறங்கும்” என்றான் சிவகுமார்.

அரவிந்தன் அழுகையை நிறுத்தினான்.

“சரி, இனி என்ன செய்வம்?” சிவகுமார் பொதுப்படையாகக் கேட்டான்.

“அரவிந்தனை எப்படியும் நாளைக்குள்ளை ஊருக்கு அனுப்பிப் போட வேணும். இவர் போகமட்டும் சவம் இருக்குதோ, இல்லையோ எண்டு தெரியாது. ஆனால், இவர் கெதியில் போக வேணும்” என்றாள் நிரோஷா.

சிவகுமார் மோவாயைத் தடவியபடி அங்கும், இங்கும் நடந்தான். திடீரென நின்றான். “வீட்டுக்காரரைப் பிடிச்சுத் தான் ஏதாவது வழி பார்க்க வேணும். அவருக்கு ‘இன்.புளுவன்ஸ்’ இருக்குது. நான் அவரோட கதைச்சுப் போட்டு வாறன்” என்ற

சிவகுமார் அங்கிருந்து சென்றான்.

“அரவிந்தன், நீங்கள் ஊருக்கு போறதுக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்யுங்கோ. முதல்ல உங்கட ‘டிர்வலிங் பாக்’கை ‘ரெடி’ பண்ணுங்கோ” என்ற நிரோஷா, அவனைக் கேட்காமலேயே கட்டிலின் கீழே கிடந்த பிரயாணப் பையை எடுத்தாள். அரவிந்தன் அவள் செயலைத் தடுக்கவில்லை.

“நீங்க இருங்க, நானே அடுக்கித் தாறன்” என்ற நிரோஷா பிரயாணப் பையை கட்டிலின் மேல் வைத்துவிட்டு, கயிற்றில் தொங்கிய, கதிரையில் கிடந்த அரவிந்தனின் உடுப்புக்களை எடுத்து மடித்து பைக்குள் அடுக்கினாள். அவள் உடுப்புக்களை அடுக்கும் நேர்த்தியை, அரவிந்தன் பரவசத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“இது மட்டும் தானா?” எனக் கேட்டாள்.

“இல்லை. இன்னும் பென்னம் பெரிய ‘சூட்கேஸ்’ ஒண்டு கட்டிலினர் அடிப்பக்கத்தில் இருக்குது” என்றான் அரவிந்தன்.

நிரோஷா குனிந்து கட்டிலின் கீழ் கிடந்த ‘சூட்கேஸை’ மிகக் கஷ்டப்பட்டு வெளியே எடுத்தாள்.

“ஆ... பெரிய ‘சூட்கேஸ்’.”

“அம்மாவுக்கு எண்டு ஆசையா கொண்டு வந்த சாமான் எல்லாம் இந்த ‘சூட்கேஸ்’-க்குள்ள தான் கிடக்குது. இதெல்லாதையும் கொண்டு போய் ஆருக்குக் குடுக்கிறது? நிரோஷா அந்த ‘சூட்கேஸ்’ இஞ்ச இருக்கட்டும். தங்கச்சியை இனி அங்கை விட்டு வைக்க ஏலாது. திரும்பி வரக்கிள்ளை அவளையும் இஞ்ச கூட்டிக் கொண்டு வரத்தான் வேணும். எண்டபடியால அந்த நேரம் அதுகளை அவளிட்ட குடுப்பம்” என்று அரவிந்தன் சிதறலாக வார்த்தைகளை வெளியிட்டான்.

நிரோஷா ‘சூட்கேஸை’ கட்டிலின் கீழ் தள்ளினாள்.

“வந்த நாள் துடக்கம் ஊருக்குப் போய் அம்மாவை, தங்கச்சியை பார்க்க வேணும் எண்டு எவ்வளவு துடிச்சன்! இன்னும் கொஞ்ச நாள் எப்படியும் போயிடலாம் எண்டெல்லாம் நம்பியிருந்தன். என்ர் ஆசைக் கனவுகளை எல்லாம் அடக்கி, அடக்கி வைச்சிருந்தன். ஆனால், கனவு எல்லாம் கனவு எண்ட மாதிரி, ஏமாத்தத்தில் முடிஞ்சிட்டுது. இவ்வளவு தான் என்ர் பலன்.”

சிவகுமார் ‘பரபரப்புடன்’ வந்தான்.

“வீட்டுக்காரரோட ‘பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்குப்’ போனன். அவங்கள் பாதுகாப்பு அமைச்சுக்கு போகச் சொன்னாங்க. அங்கை போனம். ஏதோ உன்ர் நல்ல காலம், ஊருக்கு போறதுக்கு ‘கிளியரன்ஸ்’ தந்திட்டாங்கள். இனி ‘லயன் எயாருக்கு’ போக வேணும். அதுக்கு நீ தான் போகவேணும்” என்று சிவகுமார் சொன்னான்.

“சரி போறன்.”

“எனக்கு ஒரு சிக்கல் இருக்குது. நான் ஒருக்கால் கடைக்கு போயிட்டு வர வேணும். நீ நிரோஷாவோட போயிட்டு வாவன்” என்கிறான் சிவகுமார்.

“சிவா, நீங்கள் போங்கோ. நான் இவரோட போயிட்டு வாறன்.” நிரோஷா கூறுகிறாள்.

சிவகுமார் சென்று விட்டான்.

“அரவிந்தன், வெளிக்கிடுங்கோ. போவம்” என்று நிரோஷா துரிதப்படுத்தினாள்.

“வெளிக்கிடுவம். நீங்களும் வெளிக்கிடுங்கோ.”

“நான் இந்த உடுப்போடை வாறன். நீங்கள் தான் உடுப்பு மாத்த வேணும்.”

“நீங்கள் அறைக்கு வெளியில நில்லுங்கோ. நான் வெளிக்கிட்டுக் கொண்டு வாறன்.”

நிரோஷா அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

அரவிந்தன் துரிதகதியில் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“நிரோஷா, வாங்கோ போவம்.”

இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டார்கள்.

காலி வீதியில் ‘ஓட்டோ ரிக்ஷோ’ ஒன்றில் ஏறினார்கள்.

வழியில் இருவரும் பேசவில்லை.

‘லயன் எயார்’ அலுவலகத்தை அடைந்தனர்.

நிறைய சனக் கூட்டம் அங்கு குழுமி இருந்தது. ‘கியூ’ வரிசை ஒன்றும் தென்பட்டது.

“நீங்கள் இஞ்ச நில்லுங்கோ. நான் போய் ‘மனேஜரோட’ கதைச்சுப் போட்டு வாறன்” என்ற நிரோஷா, எல்லோரையும் முண்டியடித்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

முகாமையாளரின் முன்னிருந்த ஆசனங்களில் இருவர் அமர்ந்திருந்தவண்ணம் அவருடன் அளவளாவிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த ஆசனங்கள் காலியாகும் வரை நிரோஷா நின்றுள். அந்த இருவரும் எழுந்தனர். உள்ளே சென்ற நிரோஷா ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்தாள். அரவிந்தனின் நிலையை முகாமையாளரிடம் அவள் எடுத்துரைத்தாள்.

“ஓ! இப்பொழுது தான் பாதுகாப்பு அமைச்சில் இருந்து ‘.பக்ஸ்’ மூலம் ‘ஓ.கே’ கிடைத்தது” என்றார் முகாமையாளர்.

“நாளைக்கு ஆசனம் இருக்குமா?”

“பார்க்க வேண்டும்” என்ற முகாமையாளர், தன் முன்னால் இருந்த கோவையை எடுத்து அதைத் திறந்து பார்த்தார்.

“ஓர் ஆசனம் தானே? சரி தாறன். முதல் ‘.பிளைட்’ டிலேயே போகலாம். காலை எட்டு மணிக்குள் நிற்கவேண்டும்” என்கிறார்

முகாமையாளர்.

“அது பிரச்சனை இல்லை.”

“உங்கள் நண்பரைக் கூப்பிடுங்கள். அடையாள அட்டையை பார்க்க வேண்டும்.”

அரவிந்தனைக் கூட்டிக் கொண்டு உள்ளே வர, வாசலில் நின்ற ‘செக்கியூரிட்டி கார்ட்’ இருவரையும் நிறுத்தி விடுகிறான்.

“மனேஜரைப் பார்க்க போறம்” என்று நிரோஷா சொன்னாள்.

“டிக்கெட் எடுக்கவா?” என்று அவன் கேட்கிறான்.

“ஓமோம்.”

“கியூ’வில்லை நில்லுங்கோ.”

இதைக் கேட்டு நிரோஷாவுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. அவனைக் கண்டபடி ஏசினாள். அவனும் திருப்பி அவளை ஏசினான். எல்லோருமே இவர்களை வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கி விட்டனர். நிரோஷா கோபத்தின் உச்சியில் நின்றபடி, அவனுடன் வாக்குவாதப்பட்டாள்.

நல்ல வேளையாக முகாமையாளர் அங்கு வந்து விட்டார்.

“உங்கள் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தர் நல்ல ஒரு வேடிக்கையான மனிதராக இருக்கிறார். நான் முதலில் உள்ளே சென்ற போது ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இப்பொழுது இவருடன் செல்லும் போது சட்ட திட்டங்கள் பற்றி பேசுகிறார்” என்று நிரோஷா வார்த்தைகளைப் பொரிந்து தள்ளினாள்.

முகாமையாளர் புன்முறுவல் பூத்தார். “வாங்க. அவன் சில வேளைகளில் தான் தனது கடமையை செய்கிறான்” என்றவர், அவர்கள் இருவரையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

அடுத்த பத்து நிமிடங்களில் அரவிந்தனிடம் விமான ‘டிக்கெட்’ ஒப்படைக்கப்பட்டது.

முகாமையாளருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு, இருவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

“அரவிந்தன், காலமை துடக்கம் நீங்கள் சாப்பிட இல்லை. சாப்பிட்டுட்டு ‘சூமுக்கு’ போவம்” என்று நிரோஷா வழியில் சொன்னாள்.

“சரி.....”

இருவரும் அருகில் இருந்த ‘ஹோட்டேலு’க்குச் சென்றனர். சர்வர் வர, அவனுக்கு நிரோஷா ‘ஓடர்’ கொடுத்தாள்.

அரவிந்தன் தலை குனிந்தபடியே மௌனம் சாதித்தான்.

நிரோஷாவும் வற்புறுத்தி அவனுடன் பேசவில்லை.

அமைதியாக அவனைப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

சாப்பிட்டு முடிந்தது. நிரோஷா ‘பில்’லுக்கான பணத்தைச்

செலுத்தினாள்.

“நீங்கள் ஒரு வாய்க்காரி தான். ‘லயன் யாரில்’ ‘செக்கியூரிட்டி கார்ட்டோட’ சண்டை பிடிச்சதை பார்த்து பயந்திட்டன்” என்று முதல் தடவையாக அரவிந்தன் பேசினான்.

நிரோஷா அமைதியாகப் புன்னகைத்தாள். “நான் முந்தி ஒரு பயந்தாங்கொள்ளி. பிரதீப்பைக் கலியாணம் கட்டினாப் போலை, அவரோட சண்டை பிடிச்சு, பிடிச்சு எனக்கு ஒரு அசட்டுத் துணிச்சல் வந்திட்டது. இப்ப ஆரோடையும் சண்டை போட நான் தயார்.”

“என்னோடையுமா?”

“தேவைப்பட்டால் சண்டை போடுவன்.”

அரவிந்தன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

இருவரும் நடந்தனர்.

“கொழும்பிலை உங்கட சொந்தக்காரருக்கு அம்மான்ர செத்த வீடு பற்றி அறிவிக்க இல்லையா?” வழியில் நிரோஷா கேட்டாள்.

“இஞ்சு என்ர கிட்டின சொந்தக்காரர் எண்டு ஒரு குடும்பம் தான் இருக்குது. அவையளுக்கு சொல்ல வேணும். நான் இஞ்சு வந்திருக்கிறது கூட அவையளுக்கு தெரிந்திருக்காது. பின்னேரம் போய் சொல்ல வேணும். நீங்களும் வாறீங்களா?”

நிரோஷாவின் நடை நின்று விட்டது.

(13)

ஐன்னலைத் திறந்த பிரதீப் வீதியில் பார்வையை ஓடவிட்டான். வாகன ஓட்டம் அறவேயில்லை. கிழமை நாள் என்றால், எவ்வளவு வாகன நெரிசல்..... சத்தம்.....

அன்றைய தினம் ஞாயிற்றுக்கிழமைக்குரிய காலை வேளை.

முதல் நாளிரவு அவன் நித்திரையை அணைக்கும் போது, பன்னிரண்டு மணி கடந்து விட்டது. அதுவரை அவன் யோசனையில் கட்டிலில் உழன்றபடி கிடந்தான். சமீப நாட்களாக அவன் உறக்கத்தைத் தழுவும் போது நள்ளிரவு கடந்து விடுகிறது. அதுவரை அவனது மனம் ஒரு நிலையில் இருக்காது.

ஷேர்லி மதுவின் வாடையை நிரம்ப வெளியிட்டவண்ணம் கட்டிலில் கிடந்தான்.

அவள் முதல் நாளிரவு சொன்ன வார்த்தைகள்.....

“பிரதீப், நீங்கள் இப்பொழுது முன்னர் போல ‘சறுசறுப்பு’

இல்லை. என்ன காரணம்? பாலியலில் அக்கறை இல்லையா? அல்லது என்னை வெறுத்துவிட்டதா? அல்லது இலங்கையில் இருக்கும் மனைவியை நினைத்து மனச் சஞ்சலப்படுறீங்களா?"

மது வெறியில், சிதறலாக ஷேர்லி வெளியிட்ட வார்த்தைகளை இரவு முழுவதும் மனதில் இருத்தி, தன் நிலையை அவன் ஆராய முற்பட்டான். முடியவில்லை. தூங்கிவிட்டான்.

கட்டிலில் இருந்து எழுந்தான். 'டிரஸ்ஸிங்' மேசையில் கிடந்த 'சிகரெட்'டை பற்ற வைத்து, புகையை வெளிவிட்டான்.

"பிரதீப், இங்கு 'சிகரெட்' புகைக்கக் கூடாது என்று உங்களுக்கு எத்தனை தடவை சொல்லி இருக்கிறேன். வெளியே 'பல்கனி'க்குப் போய் புகைத்து விட்டு வாருங்கள்" என ஷேர்லி அதிகாரத்துடன் சொன்னாள்.

பிரதீப் பதிலுக்கு ஒன்றும் கூறவில்லை. அவளை வெறுப்புடன் பார்த்தவன், அறையின் முன் கதவைத் திறந்து, பல்கனியை அடைந்தான்.

வெளியே, அவன் 'அபார்ட்மென்டை' சுற்றியிருந்த வானளாவி உயர்ந்திருந்த கட்டிடங்களை ஒவ்வொன்றாக நோக்கினான். நியோன் விளக்குகளில் வெளிப்பட்ட விளம்பரங்களை, நிறுவனங்களின் பெயர்களை முதல் தடவையாக வாசிப்பது போல் மீண்டும் வாசித்தான்.

அவன் மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை. குரங்கு ஒவ்வொரு கொப்பாக தாவுவது போல், தாயின் நினைவுக்கு, நிரோஷாவின் நினைவுக்கு, ஷேர்லியின் நினைவுக்கு என்று பாய்ந்தது.

ஷேர்லி கூறுவது முற்றிலும் உண்மைதான். அவளது எக் காரியத்திலும் இப்பொழுதெல்லாம் 'சறுசறுப்பு' இல்லை. பாலியலிலும் அவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. சமீப நாட்களாக அவனை மீறி நிரோஷாவின் நினைவு தான் அவனை வலம் வந்தது.

எத்தனை தடவைகள் தமது திருமண 'அல்பத்தை' அவன் புரட்டிப் பார்த்திருப்பான்? நிரோஷாவின் தனிப்படத்தை எத்தனை தடவைகள் தடவிப் பார்த்திருப்பான்?

அவளது முகம் மனதில் பளிச்சிட்டது. அவள் பேசியவை அவன் செவிப்பறையில் மோதின.

"அத்தான், அத்தான்" என்று அவள் அன்பொழுக அழைத்தது, அவனுக்கு இப்பொழுது அவள் நேரில் அழைப்பது போன்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது.

"அத்தான், என்றோ ஒரு நாள் நீங்கள் மனம் மாறி என்னை உங்கட 'வை.பாக' ஏற்றுக் கொள்ளுவீங்க எண்ட நம்பிக்கை எனக்கு இருக்குது" என்று அவள் எத்தனை தடவைகள் கூறியிருப்பாள்?

ராஜேஸ்வரி ஆஸ்பத்திரி கட்டிலில் நாரான நிலையில் கிடக்கிறாள். மிகச் சீக்கிரமே அவள் இவ்வுலகத்தை விட்டு நீங்கி விடுவாள் என்று 'டொக்டர்' கூறிவிட்டார். அவளுக்குரிய பணிவிடைகளை செய்ய, பிரதீப் ஒரு பெண்ணை ஒழுங்கு செய்ய முற்பட்டபோது, அதை நிரோஷா தடுத்து விட்டாள்.

“அத்தான், நான் இருக்க மட்டும் மாமியை பார்க்க, வெளியார் ஒருத்தரும் தேவையில்லை. நானே மாமியை பார்க்கிறேன்” என்று நிரோஷா உறுதியாகச் சொல்லிவிடுகிறாள்.

“அப்படியா? நல்லது. உம்மட உழைப்புக்கு நான் காசு தாறன்” என்று பிரதீப் சொல்கிறான்.

“நான் உங்கட வேலைக்காரி இல்லை. வேலைக்காரி மாதிரி நீங்கள் நடத்தினாலும், நான் உங்கட 'வை.ப' எண்டதை மறந்திடாதீங்க” என நிரோஷா எச்சரித்தாள்.

ராஜேஸ்வரி இறந்து விட்டாள். அவளது ஈமக்கிரியைகளில் கனடாவில் இருந்த உறவுக்காரர் சிலர் கலந்து கொண்டனர். தகனக் கிரியைகள் முடிந்த பின், வீடு வந்த பிரதீப், நேரே நிரோஷாவிடம் சென்றான்.

“நிரோ, நாங்கள் ரண்டு பேரும் எவ்வளவு காலம் ஒண்டாக வாழ்ந்தம்?” என்று பிரதீப் கேட்டான்.

“ஒண்டாக வாழ்ந்தமா? இல்லை நடிச்சம். உங்கட அம்மான்ர உயிர் போகக்கூடாது எண்டதுக்காக நீங்கள் என்னைக் கலியாணம் முடிச்சீங்க. அதே காரணத்துக்காக நான் உங்கட 'வை.ப'பாக' நடிச்சன். அவ்வளவுதான்.”

“உண்மைதான். நடிச்சீர். நான் உமக்கு துரோகம் செய்திட்டன் எண்டு நினைக்கிறீரா?”

“துரோகம்? இல்லை, துரோகம் செய்ய இல்லை. என்னைக் கொல்லாமல் கொண்டு விட்டீங்கள். பரவாயில்லை. நான் சாக இல்லை. நான் வாழ்றன். இனியும் வாழ்வன்” என்று நிரோஷா இகழ்ச்சியாகக் கூறினாள்.

“உம்மட பாத்திரத்தை கச்சிதமாக செய்திட்டீர். நான் அதுக்கு பிரதியுபகாரமாக உம்மட ஊதியத்தை தரவேணும். எவ்வளவு வேணும்? சொல்லும், தாறன்.”

இதைக்கேட்டு அனல் பறக்கும் விழிகளுடன் பிரதீப்பை நோக்கினாள் நிரோஷா. “உங்கட காசை எதிர்பார்த்து நான் நடிக்க இல்லை. மாமிக்கு பணிவிடை செய்ய இல்லை. மனிதாபிமானத்தால தான் நடிச்சன். அவவுக்கு பணிவிடை செய்தன். 'பிளீஸ்', என்ர உணர்ச்சியை தேவையில்லாமல் கிண்டிக் கிளறாதீங்க” என உச்சஸ்தாயில் நிரோஷா கத்தினாள்.

பிரதீப் புன்னகைத்தான். அதில் ஆணவம் மலிந்திருந்தது. "ஓ.கே, ஓ.கே'..... நீர் நிறைய கதைக்கிறீர், 'ஸ்டொப் இட்'. ஸ்ரீலங்காவுக்கு போறதுக்கு வழியைப் பாடும்."

நிரோஷாவின் முகத்தில் ஒரு சலனமும் இல்லை. உணர்ச்சித் துடிப்பும் இல்லை. தீர்மானமாக தலையாட்டினான்.

கொழும்புக்கான விமானச் சீட்டை பிரதீப்பே வாங்கி வந்து நிரோஷாவிடம் ஒப்படைத்தான். அவனே விமான நிலையத்திற்கும் தனது காரில் அழைத்துச் சென்றான். வழியில் ஒரு வார்த்தை கூட இருவரும் பேசவில்லை.

விமான நிலையம் வந்தது.

அவள் இறங்கினாள்.

அவளை எதிர்பார்ப்புடன் பிரதீப் நோக்கினான். அவள் மௌனத்துடன் சென்று விட்டாள்.

அதன் பின் அவளுடன் அவன் எந்த வகையிலும் தொடர்பு கொள்ளவில்லை. அவளது தகப்பனும், தாயும் 'ஷேல்' வீச்சில் இறந்துவிட்டதை அறிந்து அனுதாபத்தைத் தெரிவிக்க நிரோஷாவின் விலாசத்தைத் தேடினான். கனடாவில் இருந்த உறவுக்காரர் ஒருவருக்குமே அவளின் விலாசம் தெரிந்திருக்கவில்லை. அவன் அதையிட்டு பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

நிரோஷாவை முற்றாகவே மறந்துவிட்ட நிலையில், வாழ்நாட்களை ஷேர்லியின் அணைப்பில் இன்பத்தை நுகர்ந்தான். ஆனால், ஷேர்லியின் அணைப்பில் இறுக்கம் தளர்ந்தது. அவளின் மதுப் பழக்கவழக்கம் எல்லை மீறியது. நாளின் பெரும் பொழுதை மதுவில் கரைத்தாள். அவளிடம் இருந்து எந்நேரமும் மதுவின் நெடி வெளிப்பட்டு, அவன் குடலைப் பிரட்டியது. அவளில் ஈடுபாடு தணிந்தது. அவளைத் தவிர்த்தான். தனது பாலியல் தேவைகளுக்கு ஷேர்லியின் சகையை மறந்தான். இயந்திரகதியாக - உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளிக்காமல் - ஓர் ஏகாந்தப் போக்கில் - 'எதையோ' பறி கொடுத்த நிலையில் வாழ்நாட்களைக் கழித்தான்.

வெறுப்பும், கசப்பும், அருவருப்பும், அனாதைத்தனமும் அவன் மனதினுள் குடியேறின. பைத்தியக்காரத் தனமான வாழ்க்கையின் அர்த்தத்திற்குள் நுழைக்கப்பட்டான். முகச்சவரம் எடுப்பதை மறந்தான். வயிறு நிறைய சாப்பிடுவதை மறந்தான். வேலையில் நாட்டம் குறைந்தது.

அவன் செயலில் ஷேர்லி அதிருப்தி அடைந்தான். இரு தடவைகள் அவளிடம் இருந்து பிரிந்து சென்றான். அதையிட்டு அவன் கவலை அடையவில்லை. அவளாகவே திரும்பி வந்தாள். அவனும் அவள் விட்டு விலகியதைப் பற்றியோ, திரும்பி

வந்ததையிட்டோ கவலைப்படவும் இல்லை, மகிழ்ச்சி அடையவும் இல்லை.

நிரோஷாவின் நினைவில் இடைக்கிடை ஊறியவன், நாட்கள் நகர்ந்த போது, அவளது நினைப்பிலேயே அமிழ்ந்தான். அவளுக்கு கொடுமை செய்து விட்டேனே என நிறையவே கவலை அடைந்தான்.

நிரோஷா கனடாவுக்கு வந்த புதிதில் அவன் செயல்பட்ட விதம்..... மிருகத்தைவிட கேவலமாக..... ஒரு பெண்ணின், அதுவும் தாலி கட்டிய மனைவியின் உணர்ச்சியை புரிந்து கொள்ளாமல்.....

“பக்கத்தில் இருக்கிற கோயில்ல என்னை ‘ட்ரொப்’ பண்ணி விடுவீங்களா” என்று அவள் விடுத்த அன்பு வேண்டுகோளை, அவன் சில கடினமான வார்த்தைகளால் நசுக்கிவிட்டான்.

“உமக்கு என்னத்துக்கு கோயில்? என்னை கும்பிடும். புருஷன் தானே கடவுள்” என்கிறான் அவன்.

அவனை அவள் இளக்காரமாக நோக்கினாளே ஒழிய, ஒரு வார்த்தை கூட எதிர்த்துப் பேசவில்லை.

இன்னொரு நாள் கடும் காய்ச்சலான நிலையில் அலுவலகத்தில் இருந்து பிரதீப் வீடு வந்தான். அவன் நிலையை நிரோஷா புரிந்துவிட்டாள். அவன் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தவள், “காய்ச்சல் காயுது போல. நீங்க படுங்க. நான் மருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து தாறன்” என்றவள், அருகில் இருந்த ‘பார்மஸி’க்குச் சென்று, தேவையான மாத்திரைகளை வாங்கி வந்து, அவனிடம் நீட்டினாள்.

இரவு முழுவதும் கால், கை உளைவால் பிரதீப் உழன்றான். அவனது கால்களை அவள் தடவிக் கொடுத்தாள். அவன் சிலையாட்டம் படுத்துக் கிடந்தான். ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லை. மூன்று நாட்கள் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தான். சகல பணிவிடைகளையும் அவளே மேற்கொண்டாள்.

நான்காம் நாள் அவன் எழுந்து விட்டான்.

“காய்ச்சல் மாறிட்டுதா?” என்று நிரோஷா ஆர்வத்துடன் கேட்டாள்.

“ஓ!” என்று மட்டும் தான் கூறினான்.

ஒரு மாதம் கழிந்து, இதே போல் நிரோஷா சுகவீனமுற்றாள்.

அவளை அவன் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. ராஜேஸ்வரி தான் நிரோஷாவுக்கு வேளைக்கு வேளை மாத்திரை கொடுத்து, சகல பணிவிடைகளையும் செய்தாள்.

“ஏன்ரா நீ நிரோஷாவுக்கு மருந்து குடுத்து கவனித்தால் என்ன?” என்று ராஜேஸ்வரி நேரடியாகவே மகனிடம் கேட்டு விட்டாள்.

“நீங்கள் தானே இருக்கிறீங்க? நான் என்னத்துக்கு?” என்று திருப்பிக் கேட்டான் பிரதீப்.

“என்னெண்டாலும் நீ மருந்து, மாத்திரை குடுக்கிற மாதிரி வருமே. இரவில் எல்லாம் நிரோ நோவால ‘முணுமுணுக்குது’. பாவம்” என்கிறாள் ராஜேஸ்வரி.

பிரதீப் முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

மூன்று நாட்கள் கழிந்தும் நிரோஷா குணம் பெறவில்லை.

“பிரதீப், ஒரு ‘டொக்டரிட்டை’ தான் நிரோஷாவைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் காட்ட வேணும். பின்னேரம் கூட்டிக் கொண்டு போவன்” என்று ராஜேஸ்வரி சொன்னாள்.

“ஏலாதம்மா. பின்னேரம் எனக்கு ஒரு ‘இம்போட்டன்’ வேலை இருக்குது” என்று பிரதீப் சொன்னான்.

“என்னடா, ‘இம்போட்டன்’ வேலை? பெஞ்சாதியை ‘டொக்டரிட்டை’ கூட்டிக் கொண்டு போறதை விட.....” ராஜேஸ்வரி குரலை உயர்த்தினாள்.

“‘இம்போட்டன்’ வேலை எண்டால் என்னெண்டு கேக்கிறீங்களே. ‘இம்போட்டன்’ எண்டால் ‘இம்போட்டன்’ தான்... உங்களுக்கு அது பற்றி தெரியாது” என்று பிரதீப் சீறினான்.

“டேய், மடையன் மாதிரி கதையாதை. உடன எல்லா ‘இம்போட்டன்’ வேலையையும் ‘கன்சல்’ செய்திட்டு, நிரோவை ‘டொக்டரிட்டைக்’ கூட்டிக் கொண்டு போ. மனிதத் தன்மையாக நடக்கப்பார்.”

“‘நோ’ அம்மா. என்னால ஏலாது.” பிரதீப் முடிவாகக் கூறிவிட்டான்.

“மாமி.....” கதவு நிலையைப் பிடித்தபடி நிரோஷா நிற்கிறாள். “பரவாயில்லை. அவரை ‘டிஸ்டிரீப்’ பண்ணாதீங்க. நானும், நீங்களும் ‘டாக்ஸியில்’ போவம்.”

“‘நோ’ ராஜேஸ்வரி கத்தினாள். “பிரதீப் தான் உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போக வேணும்.”

“‘நோ’ பிரதீப்பும் கத்தினான். “அம்மா, எங்கட ‘லை’. ப்பில்’ தலையிடாதீங்க.”

ராஜேஸ்வரி மகனை எரிச்சலுடன் நோக்கி விட்டு ‘எதையோ’ ‘முணுமுணுத்தபடி’ அகன்றாள்.

ஆஸ்பத்திரியில் - ராஜேஸ்வரி வாழ்க்கையின் கடைசித் தினங்களை கழித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளைப் பார்க்க பிரதீப் செல்கிறான். அவ்வேளை அறையுடன் ஓட்டினாற் போன்றிருந்த ‘பாத்ரூமில்’ நிரோஷா குளித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“பிரதீப், இரு” என்கிறாள் ராஜேஸ்வரி.

அவள் பக்கவாட்டில் இருந்த நாற்கூலியில் பிரதீப் அமர்ந்தான்.

“என்ற சீவியம் எத்தனை நாளைக்கோ எண்டு எனக்குத் தெரிய இல்லை. நான் செத்திடுவன். அதுக்குப் பிறகு தான் உன்னை நினைக்க எனக்கு துக்கமாக இருக்குது” என ராஜேஸ்வரி ‘தள தள’த்த குரலில் சொல்கிறாள்.

பிரதீப் ஒன்றும் கூறவில்லை. பேசாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

“டேய், நான் உன்ர அம்மா. உன்னை எனக்கு நல்லா தெரியும். நீ இவ்வளவு காலமும் செய்தது எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். பாவம்டா அந்தப் பெடிச்சி. நானும் ஒரு மொக்கு மாதிரி அதை உனக்குக் கட்டி வைச்சு அதினர் வாழ்க்கையை பாழடிச்ச விட்டன். அந்த பாவம் என்னோடை சேர்ந்து உனக்கும் வரும்.”

“அம்மா....”

“நீ கதையாதை. என்னை கதைக்க விடு. நீ அவளை கலியாணம் செய்து, அவளுக்கு உண்மையான வாழ்க்கையை குடுக்க இல்லை. புருஷன் மாதிரி நடக்க இல்லை. போலியான வாழ்க்கையை தான் வாழ்ந்திருக்கிறாய். பாவம் நிரோஷா..... இதைப் பற்றி எனக்கு ஒரு சொல் சொல்ல இல்லை. உன்னைப் பற்றி நான் எத்தனையோ தரம் முறையிட்டும், அது மூச்சுக் கூட விட இல்லை. அப்படி ஒரு நல்ல குணம் அதுக்கு. நீ ஒரு மிருகம் மாதிரி நடந்திட்டாய். இனியாவது அவளுக்கு ஒரு உண்மையான புருஷனாக இருப்பியா?”

“அம்மா... நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்கள்..... நாங்க ரண்டு பேரும் அந்நியோன்னியமாகத்தான் வாழ்றம்.”

“டேய், நீ என்னை பேய்க்காட்டாதை. எனக்கு எல்லாம் தெரியும். உனக்கு கனடாக்காரியோடை தொடர்பு இருக்கிறது பற்றி எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ திருந்துவாய், திருந்துவாய் எண்டு தான் இருந்தன். ஆனால், நீ திருந்த இல்லை. இனியாவது திருந்தி நிரோஷாவுக்கு வாழ்வு குடுப்பியா? எல்லாத்தையும் கனவு மாதிரி நினைத்து நடப்பியா?”

பிரதீப் பதில் ஒன்றும் கூறவில்லை.

“சொல்லடா.”

“அம்மா, என்னால ஷேர்லிக்கு துரோகம் செய்ய ஏலாது. நிரோஷாவை காண முந்தியே ஷேர்லியைக் கண்டிட்டன். அவளை என்னால மறக்க ஏலாது.”

“டேய், உன்ர அம்மாவுக்காகவாவது தியாகம் செய்ய உனக்கு விருப்பம் இல்லையா?”

“இல்லை அம்மா. என்ற வாழ்க்கையில் தியாகத்திற்கு இடமில்லை. உண்மையான காதலுக்குத் தான் இடம் இருக்குது.”

இதைக் கேட்டு ராஜேஸ்வரியின் கோபம் எல்லை மீறிவிட்டது.

“போடா..... போடா.... போடா விசரா..... ” அவள் கத்திக் கொண்டிருக்கையில், நிரோஷா ‘பாத்ரூமில்’ இருந்து வெளியேறி, இவர்களை நோக்கி வந்தாள்.

பிரதீப் பெருமூச்செறிந்தான்.

யாவற்றையும் நினைக்க, நினைக்க அவன் விட்ட தவறுகள் அவனைச் சுட்டெரித்தன. ‘நீ தவறு செய்திருக்கிறாய். உன்னை இனியாவது திருத்திக் கொள்’ என்று ‘யாரோ’ அவனுக்கு கூறுவது போல உணர்வு நிறையவே மனதை வலம் வருகிறது.

அவன் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான்.

(14)

கண்கள் பனித்த நிலையில், நிரோஷாவுக்கு அருகில் அரவிந்தன் அமர்ந்திருந்தான். ‘ஓட்டோ ரிக்கோ’ கொட்டாஞ் சேனையை நோக்கிப் பயணமாகியது. வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டது முதல், நிரோஷாவுடன் ஒரு வார்த்தை கூட அரவிந்தன் பேசவில்லை.

ஒன்று ஒன்றாக நடந்து முடிந்தவற்றை, அசை போட்ட போது, அவனுள் வேதனை பெருகியது. அதை மிஞ்சியவண்ணம் சினம் ஏற்பட்டது. ஆத்திரம் தழுவினது. அடிக்கடி தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

தாய் இறந்து விட்டாள். ‘அனாதைத்தனமான’ நிலைக்கு அவன் தங்கை தமயந்தி வந்திருப்பாள். அவளுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு அவன் மீது சுமத்தப்பட்டுள்ளது. அடுத்த நடவடிக்கையை எந்த ரீதியில் எடுப்பது? அவன் மீண்டும் கனடாவுக்கு போறதென்றால், அவளை யார் பொறுப்பில் விடுவது? அவள் ஊரில் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமா? அல்லது, அவளைக் கொழும்புக்கு கூட்டிக் கொண்டு வருவதா? அவ்வாறு அவள் வந்தால், அவளுக்கு யார் பாதுகாப்பளிப்பது? அவளையும் கனடாவுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போவதா? அப்படியாயின் ஊர் வீட்டை என்ன செய்வது? கனடாவுக்கு அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போக முடியுமா? தற்செயலாக முடியாவிட்டால், அவள் எதிர்காலத்தை எப்படி நிர்ணயிப்பது?

பல கேள்விகள், பல ரூபங்களில் அவன் மனதில் எழுந்தவண்ணமிருந்தன. ஒரு கேள்விக்கு பதில் கிடைக்கும் போது,

மற்றக் கேள்விக்கு விடை தெரியாமல் தடுமாறினான். சில கேள்விகளுக்கு கேள்விகளாகவே விடை கிடைத்தது.

“அரவிந்தன், என்ன யோசனை?” நிரோஷா கேட்டாள்

“அம்மா ஏன் செத்தவ?”

நிரோஷா அவனைப் பரிதாபத்துடன் நோக்கினாள். “நீங்கள் கனக்க குழம்பி இருக்கிறீங்க.... மனிசர் எண்டு பிறந்தால்.....”

“சாகத்தான் வேணும். அது எனக்கு தெரியும். அம்மா ஏன் இப்ப சாக வேணும்? ஒரு முறையாவது என்னைப் பார்க்காமல், கண்ணை மூடுறதுக்கு என்ன அவசரம்?” என்று கேட்டவனின், கண்களில் இருந்து நீர் வழிந்தது.

அரவிந்தனின் கேள்விக்கு என்ன பதில் கூறுவது? பசுமையான, அவன் மனதுக்கு இதமான ஒரு பதிலை அவள் தேடினாள்.

“சொல்லுங்க.....”

“அவவின்ர தலையில் அவ்வளவு தான் எழுதியிருக்குது. அதை ஆராலும் மாத்த ஏலாது.”

“எவ்வளவு ஆசையோடை கனடாவில் இருந்து வந்தன்? அம்மாவுக்கு எண்டு ஆசை ஆசையாக எத்தனை சாமான்கள் வாங்கி வந்தன்? எல்லாமே வீண். ‘வேஸ்ட்’.....”

“மனதை தளர விடாதேங்கோ.”

“என்ர மனம் செத்திட்டுது. நானும் செத்துக் கொண்டிருக்கிறன்” என்றவன், குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

“அரவிந்தன்” என்று குரலை சற்று உயர்த்திய நிரோஷா, அவனின் கையை ஆதரவாகப் பற்றினாள். “அழாதேங்கோ..... அழாதேங்கோ.....” அவனின் கையை அவள் விடவில்லை.

‘ஓட்டோ’ சாரதி இரு புறமும் இருந்த கண்ணாடிகள் ஊடாக பார்வையை மாறி மாறிச் செலுத்தி, அவர்களை நோட்டமிட்டான்.

அரவிந்தன் அழுகையை நிறுத்தினான்.

“அரவிந்தன், நீங்கள் சின்னக் குழந்தை இல்லை. அழாதேங்கோ. உங்கட மனதைக் கட்டுப் படுத்துங்கோ. இன்னும் எவ்வளவோ காரியங்களை நீங்கள் செய்யவேணும். மன உறுதியை வளருங்கோ” என்ற நிரோஷா, தனது கைக்குட்டையினால் அவனது கண்களைத் துடைத்தாள்.

அரவிந்தன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவன் இதயத்தின் துடிப்பு வீறிட்டது.

‘டவுண் ஹோலுக்கு’ அருகில் இருந்த ‘செக் பொயின்’ரில் இவர்களது ‘ஓட்டோ ரிக்க்ஷோ’ நிறுத்தப்பட்டது.

சாரதியும், அரவிந்தனும், நிரோஷாவும் இறங்கினார்கள்.

ஓர் இராணுவ வீரன் தனது பார்வையை 'ஓட்டோ'வுக்குள் செலுத்தினான். இன்னொரு இராணுவ வீரன் இவர்களது அடையாள அட்டைகளைக் கேட்டான்.

அரவிந்தன் தனது கடவுச் சீட்டை நீட்ட, நிரோஷா அடையாள அட்டையை நீட்டினான்.

அரவிந்தனின் கடவுச் சீட்டை நோட்டமிட்ட இராணுவ வீரன் அதை அவனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, நிரோஷாவின் அடையாள அட்டையை ஆராய்ந்தான்.

“ஓ! நிரோஷா. சிங்களம் தெரியுமா?” என இராணுவ வீரன் தமிழில் கேட்டான்.

“தெரியும்.”

“எங்கு இருந்து வருகிறீர்கள்?” என அவன் சிங்களத்தில் கேட்டான்.

“வெள்ளவத்தை.”

“எல்லா தமிழ் ஆட்களும் வெள்ளவத்தையில், அல்லது கொட்டாஞ்சேனையில் தான் வாழ்கிறார்கள்.”

நிரோஷா வெறுமனே புன்னகைத்தாள்.

“எங்கு போகிறீர்கள்?”

“கொட்டாஞ்சேனைக்கு.”

‘ஓட்டோ’ சாரதியின் சகல ஆவணங்களையும் பார்வையிட்ட இராணுவ வீரன், “சரி போகலாம்” என்று சொன்னான். சாரதி தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

நிரோஷாவுடன் இராணுவ வீரன் அளவளாவிக்க கொண்டிருந்தான். அவர்கள் சிங்களத்தில் அளவளாவியபடியால் அரவிந்தனுக்கு அவர்கள் என்ன பேசுகிறார்கள் என்றே புரியவில்லை. கைகளைப் பிசைந்தவண்ணம் அரவிந்தன் நின்றான்.

அரவிந்தனைக் காட்டி அந்த இராணுவ வீரன் ‘ஏதேதோ’ எல்லாம் கேட்டான். அரவிந்தன் இதயம் பதறிய நிலையில் என்ன, ஏது என்று தெரியாமல் முழித்தான்.

ஐந்து நிமிடங்கள் கடந்திருக்கும்.

நிரோஷாவை இராணுவ வீரன் போகவிட்டான். முகத்தில் நாணம் கலக்க, புன்னகை ஒன்றுடன் அவள் ‘ஓட்டோ’வில் ஏறினாள். ‘ஓட்டோ’ தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

“அந்த ‘ஆமி’க்காரன் நிறைய கேள்வியள் கேட்டான் போல..... என்ன கேட்டான்?”

“என்னைப் பற்றி விசாரித்தான். பெயர், ஊர், விலாசம் எண்டு எல்லாம் கேட்டான். நான் ஏன் கொழும்பிலை இருக்கிறேன் எண்டு கேட்டான்.”

“வேறா என்ன கேட்டான்?”

“நீங்கள் ஆர் எண்டு கேட்டான்.”

“நீங்கள் என்ன சொன்னீங்க?”

“ஒரு ‘.பிரெண்ட்’ எண்டு சொன்னன்..... என்ன மாதிரியான ‘.பிரெண்ட்’ எண்டு கேட்டான். சும்மா ஒரு ‘.பிரெண்ட்’ எண்டு சொன்னன்.....” என்றவளின் முகத்தில் நாணம் படர்ந்தது. “அவன் ஒரு மாதிரியான ‘டைப்’ போல..... உங்களை நான் ‘லவ்’ பண்ணுறனா எண்டு கேட்டான்.....”

“அதுக்கு நீங்கள் என்ன சொன்னீங்க?”

நிரோஷா புன்னகைத்தபடியே பதிலைக் கூற முற்படுகையில், சாரதி அவர்கள் பேச்சைக் குழப்பினாள். “கொட்டாஞ்சேனையில் எந்த வீதிக்குப் போகவேண்டும்?”

“பிக்கரிங்ஸ் ‘ரோட்’” என்றான் அரவிந்தன்.

‘ஓட்டோ ரிக்ஷோ’ பிக்கரிங்ஸ் வீதிப் பக்கமாக சென்றது. அதன் பின் அரவிந்தனின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரியின் வீட்டைக் கண்டு பிடிக்கும் பராக்கில் அரவிந்தனால் நிரோஷாவுடன் தொடர்ந்தும் பேச முடியவில்லை.

அரவிந்தனின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி மாலதி வீடொன்றின் பின் புறத்தில், ஒரு ‘அனெக்ஸில்’ கணவனுடனும், இரு குழந்தைகளுடனும் வாழ்ந்தாள்.

அரவிந்தனும், நிரோஷாவும் போன நேரத்தில் இருந்து இரு குழந்தைகளும் அழுதவண்ணம் இருந்தன. மாலதிக்கு நிரோஷாவை அரவிந்தன் அறிமுகப்படுத்தவில்லை.

அன்னபூரணம் இறந்துவிட்டதைக் கேள்வியுற்ற மாலதி உடனேயே ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கி விட்டாள். “ஐயோ, பெரியம்மா” என்று அவள் குழற, பிள்ளைகள் திரண்டும் சேர்ந்து அவளுடன் குழறின.

அரவிந்தனுக்கு ஏன் வந்தோம் என்று ஆகிவிட்டது. நிரோஷா பேசாமல் இருந்தாள்.

எல்லாம் சொற்ப வேளைதான். மாலதி அழுகையை நிறுத்தினாள். பின் சரளமாகப் பேசினாள். அரவிந்தனிடம் கனடா புதினங்களைக் கறந்தாள். அன்னபூரணம் எவ்வாறு இறந்தாள், எப்பொழுது இறுதிக்கிரியைகள் நடைபெறும் போன்ற எதையுமே அவள் கேட்கவில்லை.

அவள் செயல் நிரோஷாவுக்கு உள்ளூரச் சிரிப்பினை வரவழைத்தது. திடீரென நிரோஷாவை மாலதி றோக்கினாள். “டேய் அரவிந்தன், பெடிச்சி ஆரடா?”

“ஒரு ‘.பிரெண்ட்’” என்றான் அரவிந்தன்.

“:பிரெண்ட்’? என்ன மாதிரியான ‘:மிரெண்ட்’? சுமமா கூட்டித் திரியுற ‘:மிரெண்டோ’.....? இல்லாட்டி கலியாணம் கட்டப் போற ‘:மிரெண்டோ’?”

இப்படி அநாகரிகமாக மாலதி கேட்கவே, அரவிந்தனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. “விசர் கதை கதைக்காதேங்கோ.....” என்றவன் எழுந்து விட்டான். “நிரோஷா, போவம்.”

அரவிந்தன் அங்கிருந்து வெளியேறினான். “கழுசரை” என்று ‘முணுமுணு’த்தான்.

நிரோஷா தலைகுனிந்த நிலையில் அவனைப் பின்தொடர்ந்தான்.

“என்ற அக்கா விசர்த்தனமாக கதைச்சதைப் பற்றி ஒண்டும் நினையாதேங்கோ. அவ அப்படித்தான். பட்டிக்காடு. கொழும்புக்கு வந்து எத்தனையோ வருசமாகியும், இன்னும் பட்டிக்காட்டுக்கு குணம் போக இல்லை” என்று அரவிந்தன் குமுறந்தான்.

நிரோஷா அர்த்தமின்றி புன்னகைத்தாள். “இதைப்பற்றி எல்லாம் நான் கவலைப்படுறது இல்லை. பிரதீபை பிரிஞ்சு வந்தாப் பிறகு எத்தனை பேர் எத்தனை விதமா கதைச்சிருப்பினம் தெரியுமா? இது எல்லாம் வழமையான விசயம் தான். அதை சீரணிக்கப் பழகினால், ஒண்டுக்குமே கவலைப்படத் தேவையில்லை.” நிதானமாக, சொற்களைத் தெளிவாக வெளியிட்டாள்.

“உண்மைதான்.”

‘ஓட்டோ ரிக்கோஷா’ ஒன்று வர அதில் ஏறினார்கள்.

“நிரோஷா, உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் என்ற மனம் களைச்சிட்டுது. உடம்பும் களைச்சிட்டுது. ஒரு ‘ஹோட்டேலுக்குப்’ போய் எதையாவது சாப்பிட்டால்தான் கொஞ்சமாவது ஆறுதலாக இருக்கும்.” வழியில் அரவிந்தன் சொன்னான்.

பம்பலப்பிட்டியில் உள்ள உயர்தர ‘ஹோட்டேல்’ ஒன்றுக்கு முன் இருவரும் இறங்கினார்கள்.

சாப்பாட்டு மண்டபத்திற்கு சென்றார்கள். எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்தார்கள்.

“நிரோஷா..... நான் கொஞ்சம் ‘பியர்’ குடிக்கப் போறன். உங்களுக்கு ஏதும் ஆட்சேபணை இருக்குதா?” அரவிந்தன் கேட்டான்.

“இல்லை. நீங்கள் குடியுங்கோ. ஏதோ உங்கட மன அமைதிக்காக குடிக்க வேணும் எண்டு நினைக்கிறீங்க. குடியுங்கோ.”

“உண்மைதான் நிரோஷா. என்ற மனம் இப்ப அமைதியில் இல்லை. மனதில் நிறையப் போராட்டம். அதோட மனம் சோர்வாகவும் இருக்குது. ‘பட்ரி’ இல்லாத ‘கார்’ மாதிரியான நிலையில் நான் தவிக்கிறன்.”

“உங்கட மனதுக்கு அமைதி வேணுமா?”

அவன் ஓமென்று தலையாட்டினான்.

“நான் இன்னும் உங்களோட தான் இருக்கிறன். உங்கட மனதுக்கு நான் அமைதியை ஏற்படுத்துறன்.....”

அவள் பேச்சினைக் கேட்டு அரவிந்தன் திக்குமுக்காடிவிட்டான். அவன் பார்வையே அதை எடுத்துக்காட்டியது.

(15)

இருட்டி விட்டது.

மஞ்சளா விறாந்தைப் படிக்கட்டில் கால்களை நீட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தான்.

தமயந்தியின் தாய்- அவளது மாமி - அன்னபூரணம் இறந்த செய்தியை கேட்டவுடன், உடுத்த உடுப்புடன் அங்கு வந்தவள், அதன் பின் தனது வீட்டுக்குப் போகவில்லை.

அன்னபூரணத்தின் இறுதிக் கிரியைகள் முடிவடைந்த தினத்திற்கு அடுத்த நாள் மாலை, அவளை வலுக்கட்டாயமாக அழைத்துக் கொண்டு, தமது வீடு போக கோவிந்தபிள்ளை முற்பட்டார். ஆனால், அவரது வேண்டுகோளை மஞ்சளா நிராகரித்துவிட்டாள். அரவிந்தன் வரும் வரை அங்கேயே இருக்கப் போவதாக விடாப்பிடியாக கூறிவிட்டாள். அவளுடன் கோபித்துக் கொண்டு போன கோவிந்தபிள்ளை, சற்று முன்னர் மகளைத் தேடி வந்திருந்தார்.

அவரது முகத்தில் கோப உணர்ச்சி மறைந்திருந்த போதும், அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் அமர்ந்திருந்தவாறு மகளுடனும், தமயந்தியுடனும் அளவளாவினார்.

“அரவிந்தன் வாற சிலமன் இல்லைப் போல” என பேச்சினிடையே கூறினார்.

“இல்லை மாமா. அண்ணாவுக்கு ‘மெஸேஜ்’ கிடைச்சதோ தெரிய இல்லை” என்ற தமயந்தியின் கண்கள் பனித்தன.

“இனி என்ன செய்யப்போறதா உத்தேசம்? எத்தனை நாளைக்குத் தான் மஞ்சளா உனக்கு துணையாக இருக்கிறது? இப்படி அவள் இஞ்ச அடுகிடையாக இருக்கிறது அவ்வளவு வடிவு இல்லை. ஊருக்குள்ள தேவையில்லாத கதையன் முளைக்கும். அதோட நானும் தன்னந்தனியனாக எத்தனை நாளைக்கு சரிக்கட்டுறது? சீதேவி ஆச்சி வந்து சமைச்சத் தாறதால ஒரு மாதிரி சமாளிக்கிறன். எத்தனை நாளைக்கு அவவாலையும் வர ஏலும்.... மனுசியும் வருத்தக்காரியாகிட்டா.” கோவிந்தபிள்ளை எவ்வித

தடங்கலும் இன்றி சொன்னார்.

“அப்பா, நான் தானே முந்தி இதைப்பற்றி சொல்லிட்டன். அத்தான் வர மட்டும் நான் இஞ்ச தான் இருப்பன். தயவு செய்து வீணாக இதைப் பற்றி கதைச்ச சண்டை பிடிக்காதேங்கோ” என மஞ்சளா தயவுடன் சொன்னாள்.

“எத்தனை நாளைக்கு இஞ்ச நிக்கப் போறாய்? தற்செயலாக அரவிந்தன் வராட்டால்.....?”

“வராட்டால் அப்ப பார்ப்பம். அவர் வரமட்டும் நான் இஞ்ச தான் இருக்கப் போறன்.”

“உனக்கு வெக்கம், ரோசம், மானம் இல்லை. அது தான் இஞ்ச கிடக்கிறாய். நீ இரு. நான் வாறன்” என்ற கோவிந்தபிள்ளை எழுந்தார்.

“மாமா, தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டுப் போங்கோ” என்று தமயந்தி சொல்ல, “ஓ, அது தான் ஒண்டு குறைச்சல்” என்றவர் காறித் துப்பியபடி சென்றார்.

அவர் தலை மறைந்ததும், “மச்சாள், நீங்கள் ஏன் வீணாக அப்பாவோட சண்டை பிடிக்கிறீங்கள்? நீங்கள் உங்கட வீட்டுக்குப் போங்கோ. நான் சமாளிக்கிறன்” என தமயந்தி பக்குவமாகச் சொன்னாள்.

“இல்லை தமயந்தி, நான் போகமாட்டன். நீங்கள் ஒண்டுக்கும் யோசியாதேங்கோ..... அப்பாவைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும்..... ரா சாப்பாட்டை சமையுங்கோ. நான் கொஞ்ச நேரத்தில வாறன்.”

தமயந்தி அங்கிருந்து அகன்றாள்.

மஞ்சளா அசையவில்லை. படிக்கட்டிலேயே அமர்ந்திருந்தாள்.

சில வினாடிகள் வரை தகப்பனின் நினைவு தான் அவளுள் அடங்கிக் கிடந்தது. அரவிந்தனை மாப்பிள்ளையாக எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் அன்னபூரணத்துடன் அவர் எவ்வளவு குழைவாக கதைத்திருக்கிறார் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். எவ்வளவு உதவிகளையும், ஒத்தாசைகளையும் புரிந்திருக்கிறார் என்பதையும் அவள் கண்டிருக்கிறாள். தேவையில்லாத போதெல்லாம் அவளை அன்னபூரணத்திடம் அனுப்பியுள்ளதை அவள் மறக்கவில்லை. அன்னபூரணம் சாவை அணைப்பதற்கு முன், மாப்பிள்ளை கேட்டு, அதற்கு அவள் சரிவர மறுமொழி சொல்லாததினால், வீடு வந்தவர் வாயில் வந்ததை எல்லாம் கொட்டி, அன்னபூரணத்தை இழிவுபடுத்தியது அவள் ஞாபகத்தில் இருந்தது.

“உன்ர மாமிக்கு இப்ப கொழுப்பு மெத்திப் போச்சது. அவையளுக்கு காசுச் செருக்கு..... மேன் கனடாவிலை உழைக்கிறான் எண்டாப் போல பழையதை எல்லாம் மறந்திட்டினம்..... இனி அங்கை

காலடி வைப்பனோ எண்டு பார்ப்பம். உன்னை நல்ல ஒரு இடத்தில கட்டி வைச்சு விட்டுத்தான் அவையளிந்ர படியில காலடி வைப்பன்” என்று கத்தினார்.

“அப்பா, மாமிக்கு என்னை தன்ர மருமகளாக்க விருப்பமில்லை எண்டால் ஏன் அதை தெண்டிக்கிறியள்? சும்மா என்ர விசயத்துக்காக மாமியோடையும், தமயந்தியோடையும் சண்டை பிடிக்காதேங்கோ” என தகப்பனை மஞ்சளா சமாதானப்படுத்தினாள்.

அடுத்த இரு நாட்களாக நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் தங்கையைக் கண்டபடி தூசித்த கோவிந்தபிள்ளை, அவளின் மரணச் செய்தி கேட்டு அழுங்கிப் போனார். முதலில் அதிர்ச்சி அடைந்தவர், பின் வாய்விட்டு அழுத் தொடங்கிவிட்டார். “ஐயோ, தங்கச்சி..... அன்மை.....” என்று ஒப்பாரி வைத்தார்.

தனது தந்தையின் மனதில் பாசத்தின் ஊற்று இன்னும் மறையவில்லை என்பதை அறிந்து மஞ்சளாவுக்கு அதிசயமாக இருந்தது.

“வா..... போவம்..... தமயந்தி அந்தரிக்கப் போறாள்..... கொழும்புக்கு போறதெண்டு வெளிக்கிட்டுதுகள். என்ன நடந்துதோ..... இப்படி என்ர தங்கச்சி சாக வேணும் எண்டு பலன். மேனை ஒருக்காலாவது பார்க்காமல் போயிட்டாள். சீதேவி..... ஒரு வருத்தமும் இல்லாமல் இருந்தவள்.....”

மாமனைக் கண்டு தமயந்தி தன்னை மறந்திட்டாள். “மாமா..... அம்மா போயிட்டாவே..... அய்யோ” என்று குழறியவள், மாமனைக் கட்டிப்பிடித்து ஒப்பாரி வைத்தாள்.

“ஐயோ, நான் என்ன பாவம் செய்தனோ..... உன்ர மாமி செத்து ஒரு வருசம் ஆக இல்லை. இப்ப என்ர தங்கச்சி.....” கோவிந்தபிள்ளை விம்மினார்.

தமயந்தியும் நீண்ட நேரமாக அழுதாள்.

பத்து மணிக்குள் கோவிந்தபிள்ளையின் பாச உணர்ச்சி தளர்ந்து விட்டது. அன்னபுரணத்தின் மரணம் பற்றி கேள்விப்பட்டு வந்தவர்களை வரவேற்று, அவர்களுடன் அவர்தான் அளவளாவினார். இடையிடையே கண்கலங்கிய போதும், அவர் பேசியதை மஞ்சளா அவதானித்தாள்.

அன்னபுரணத்தின் ஈமக் கிரியைகளில் அவர் வேண்டாவிருப்புடன் பங்கேற்றிருந்ததை மஞ்சளா அவதானித்தாள். தங்கையும் போன பின், அரவிந்தனை மாப்பிள்ளையாக்குவதில் இருந்த ஓர் இறுகிய பிடியும் தளர்ந்துவிட்டதாக அவர் பட்டும் படாமலும் வந்தவர்களிடம் கூறியதை மஞ்சளா செவிமடுத்தாள்.

அவரது எண்ணம் சரியா?

இரண்டு, மூன்று நாட்களாக இக் கேள்விதான் மஞ்சளாவின் உள்ளத்தினுள் விசுவரூபமெடுத்திருந்தது. அரவிந்தனைக் கைப்பற்றும் தந்தையின் எண்ணம், விருப்பம் ஈடேறுமா என மஞ்சளா எண்ணினாள்.

அரவிந்தன் ஊரில் இருந்து கனடாவுக்கு புறப்பட்டுச் செல்லும் போது அவள் பருவமடைந்திருந்தாள். அவன் ஊரை விட்டுச் செல்லப் போகிறான் என்பதை அறிந்து அவளுள் மெல்லிய அதிர்ச்சி..... அதை மீறிய சோகம்..... அவனுடன் அவள் மனம் வீட்டுப் பழகியிருக்கிறாள். 'அத்தான்' என்று உரிமையுடன் பேசியிருக்கிறாள்.

மாமனைத் தேடி அரவிந்தன் சென்ற போதெல்லாம், மஞ்சளா தான் அவனை வரவேற்றிருக்கிறாள். தகப்பன் இருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் அரவிந்தனுடன் அவள் சகஜமாக அளவளாவுவாள்.

கனடாவுக்கு போவதற்கு முன், பயணம் சொல்வதற்காக மாமனைத் தேடி அரவிந்தன் வந்தான். அவ்வேளை கோவிந்தபிள்ளையும், அவர் மனைவி திலகவதியும் வீட்டில் இருக்கவில்லை. மஞ்சளா மட்டும் தனித்திருந்தாள்.

அரவிந்தன் வந்ததைக் கண்டு அவனுக்கு வரவேற்பு கொடுத்த மஞ்சளா விறாந்தையில் அவனுக்கு எதிர்ப்புறமாக அமர்ந்திருந்தவண்ணம் அளவளாவினாள்.

“அப்ப, நீங்கள் கனடாவுக்கு போறதெண்டு முடிவு எடுத்திட்டீங்களா?” என சம்பாஷணையின் இடையே கேட்டாள்.

“ஓமோம். அம்மாவுக்கு நான் இஞ்ச இருக்கிறதில் பயம். அதோட இஞ்ச இருந்து படிக்க ஏலுமோ? அதால் போறன். எல்லாரையும் விட்டுட்டு போறதை நினைச்சால் நெஞ்சை ஏதோ சுருக்குறது போல இருக்குது. என்ன செய்யறது?” என்று அரவிந்தன் கேட்டான்.

“கனடாவுக்கு போனாப் பிறகு, எங்களை எல்லாம் மறந்து விடுவியள் தானே?”

“இல்லை. அப்படி லேசில் மறக்க ஏலுமோ?”

“‘லெட்டர்’ போடுவியளோ?”

“போடுவன்.”

“ஆருக்கு?”

“மாமாவுக்கு.”

“எனக்கு இல்லையோ?”

“உமக்கு எழுதினால் மாமா, மாமி ஏசமாட்டினமோ?”

“என்னையோ, உங்களுையோ?”

“ரண்டு பேரையும்.”

“அவையள் ஏசமாட்டினம். நீங்கள் எனக்கு எழுதுங்கோ.”

“எழுதுறன். ஆனால், ‘லெட்டர்’ எழுத நான் கள்ளம். இடைக்கிடை தான் எழுதுவன். உம்மட ‘லெட்டருக்கு’ மறுமொழி போடாட்டாலும் கோவியாதையும்.”

“சரி.....”

கனடாவுக்கு போன புதிதில் அரவிந்தன் அவளுக்கு கடிதம் எழுதினான். பொதுவான விடயங்களையே தனது கடிதங்களில் அவன் பதித்திருந்தான். பட்டும், படாமலும் அவன் மீது அவள் செலுத்தியிருந்த அன்பினை - அதைச் சற்று மீறிய உள்ளார்ந்த விருப்பத்தினை வெளிப்படுத்தி அவள் கடிதம் எழுதினான்.

இரண்டு வருடங்கள் வரை அரவிந்தன் தவறாமல் கடிதம் எழுதினான். அதன் பின்னர் இடைக்கிடை - அத்திபூத்தாற் போல கடிதத்தை அனுப்பினான். அவளுக்கு நண்பர்கள் மூலம் பரிசுப் பொருட்களும் அனுப்பிவைத்தான். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் அவன் நண்பர்களிடம், அவன் மனதினுள் ஒளிந்திருக்கும் உண்மையை - அவன்பாற் அவன் செலுத்தியிருக்கும் அன்பின் அர்த்தத்தை, அவள் கண்டறிய முற்பட்டாள். ஒருவருமே அவனது மனதினுள் அடங்கியிருந்த உண்மைத்தனத்தை வெளிப்படுத்த வில்லை.

மஞ்சளா தன் மனதில் சிறியதொரு கற்பனைக் கோட்டையை கட்டியிருந்தாள். அந்தக் கோட்டையின் ராஜாவாக அரவிந்தன் விளங்கினான். அந்த ராஜாவின் ராணியாக தன்னை வரித்துக் கொண்டாள். அந்தக் கற்பனைக் கோட்டைக்குள் அவள் இடைக்கிடை வலம் வந்தாள். அதில் அவள் ஒரு புதுவகை இன்பத்தை நுகர்ந்தாள். அந்தக் கோட்டை தழும்பாமல், உடையாமல் இருப்பதற்காக அவள் மனதினுள் பிரார்த்தனையும் செய்தாள். கோயிலிலும் வழிபட்டாள்.

தனது உள்ளத்தினுள் பதுங்கிக் கிடந்த ஆசையை - தெளிவாக சொல்வதென்றால் அரவிந்தன் மீது அவள் வைத்துள்ள ஊமைக் காதலை அவள் எவருக்குமே வெளிப்படுத்தவில்லை. தமயந்தியிடம் கூறி, அவளது ஆதரவைப் பெறுவோமா என்று கூட அவள் எண்ணிப் பார்க்கவில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது அதை வெளிப்படுத்த துவேமாம் என்று எண்ணியிருந்தாள். கோவிந்தபிள்ளையின் நச்சரிப்பையிட்டு தமயந்தி மேலெழுந்த வாரியாக கூறியபோதெல்லாம், தனது உள்ளக் கதவை திறந்து காட்டவேண்டும் என்ற உத்வேகம் அவளுள் அலை மோதும். ஆனால், அவள் மௌனத்திற்கு அடிமையாகி விடுவாள். உண்மையைப் புட்டு வைப்பதன் மூலம், முரண்பாடான புதில் கிடைத்தால், அதைத் தாங்கும் சக்தி தன்னிடம் இல்லை என்றே அவள் எண்ணியிருந்தாள்.

கனடாவில் இருந்து அரவிந்தன் வந்திருக்கிறான் என்பதை அறிந்து அவள் எவ்வளவு மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்! அன்றைய தினம் அவளின் வயிறு நிறைந்துவிட்டது. மதிய சாப்பாட்டைக் கூட அவளால் சரிவர சாப்பிட முடியவில்லை. தனது வாழ்க்கைக்கு விடிவு காலம் - தனது பிரார்த்தனைக்கு பலன் கிட்டிவிட்டது என்றே அப்பேதை எண்ணினாள்.

அரவிந்தன் ஊருக்கு வருவதில் தாமதம் ஏற்பட, ஏற்பட அவள் உள்ளத்தில் இருந்து அமைதி அகன்றுவிட்டது. இதயத்தின் 'துடிதுடிப்பு'த்தான் எந்நேரமும் அவளின் நாளாந்த செயற்பாடுகளில் அடங்கியிருந்தது. அவன் எப்பொழுது வருவான் என்ற ஏக்கம் நெஞ்சில் நிரம்பி வழிந்தது. அவனைக் காணவேண்டும், அவனிடம் தனது உள்ளத்தை திறந்து காட்ட வேண்டும், அவன் அதற்குச் சாதகமாக பதில் அளிக்கவேண்டும், அந்த மகிழ்ச்சியில் அவனைக் கட்டி அணைத்து.....! எத்தனை கற்பனை வெள்ளத்தில் அவள் மிதந்தாள்.

அரவிந்தன் ஊருக்கு வரமுன் அவனது ஊர் பயணத்தைத் தடுக்கும் வகையில் அன்னபுரணமும், தமயந்தியும் கொழும்புக்குப் போகப் போகிறார்கள் என்பதை அறிந்து அவள் அடைந்த அதிர்ச்சி..... கைக்கு எட்டியும் வாய்க்கு எட்டாமல் போகப் போகிறதே என்ற வேதனையில் தலையணைக்குள் முகம் புதைத்து கண்ணீரைச் சொரிந்து..... ஆனாலும், தன்னை விட்டு அதிர்ஷ்டம் தள்ளிப் போகவில்லை, தனது கற்பனைக் கோட்டை அசையவில்லை என்று அவள் எண்ணுமாப்போல அன்னபுரணத்தின் திடீர் சாவு அமைந்து விட்டதில் அவளுள் சின்னதொரு நம்பிக்கையை வளர்த்திருந்தது.

அரவிந்தன் ஊருக்கு வருவான். அவனைச் சந்திப்பதற்கு அவளுக்கு சந்தர்ப்பம் கிட்டும். அவன் ஏதோ ஒரு முடிவை தனித்து எடுக்க வேண்டிய நிலையில் விளங்குவான். அவன் நல்லதொரு முடிவை வெளியிடுவான் என்று அவள் எண்ணினாள். அந்த எண்ணத்தில் உள்ளூர ஒரு வகை சந்தோஷத்தில் - எதிர்பார்ப்புடன் ஒவ்வொரு வேளையையும் கழித்தாள்.

பலவாறான சிந்தனையில் - கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தவளை முன்னால் நின்ற ஓர் உருவம் குழப்பியது.

எதிரே அவளுக்கு அறிமுகமில்லாத ஒருவர் நிற்கிறார். வயது ஐம்பதுக்குள் அடங்கும்.

“இது தானே அரவிந்தன்ர வீடு” என்று அவர் கேட்கிறார்.

“ஓமோம்....”

“நான் கொழும்பில் இருந்து வாறன். ஒரு செய்தி சொல்ல வேணும்.”

அதைக் கேட்டு மஞ்சளாவின் உள்ளத்தில் மெல்லியதொரு மகிழ்ச்சி. “வாங்க..... வாங்க.... இருந்து கதைப்பம்...” என்றவள் பின்புறமாகத் திரும்பி, “தமயந்தி” என்று பலமாகக் குரல் கொடுத்தாள்.

அப்புதியவர் விறாந்தையில் இருந்த நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்தார். தமயந்தியும் வந்து சேர்ந்தாள்.

“அரவிந்தன் தங்கச்சி ஆர்” என்று அவர் கேட்டார்.

“நான்தான்” என்றாள் தமயந்தி.

“அரவிந்தன் அறையில் சிவகுமார் எண்டு ஒரு பெடியன் இருக்கிறான்.”

“ஓ! தெரியும். அண்ணான்ர ‘.பிரெண்ட்’. எங்கடை ஊர் தான்.”

“நான் சிவகுமார் வேலை செய்யுற கடையின்ர முதலாளி. ஒரு ‘மெஸேஜ்’ சொல்ல வேணும்” என்றவர் பேச்சை நிறுத்தினார்.

“என்ன ‘மெஸேஜ்’?” தமயந்தி ‘பரபர’த்தாள்.

“முந்தா நாள் இஞ்ச வாறதுக்கு எண்டு அரவிந்தனும், அவன்ர வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு பெடிச்சியும் ‘ஓட்டோ’ ஒண்டில ரத்மலானை ‘எயார் போர்ட்டுக்கு’ போயிருக்கினம். பாழாய்ப் போன நேரம் இவையள் போன ‘ஓட்டோ’வோட ‘மினி பஸ்’ ஒண்டு அடிபட்டு.....”

“அடிபட்டு.....?” தமயந்தி எழுந்தே விட்டாள்.

“அந்தக் கருமத்தை எப்படி சொல்றது? அரவிந்தனை கால் முறிஞ்ச நிலையில் ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிச்சிருக்கினம்.”

“ஐயோ அண்ணா” என தமயந்தி அலறிவிட்டாள்.

“எந்த ஆஸ்பத்திரி?” மஞ்சளா கேட்டாள்.

“களுபோவில் ஆஸ்பத்திரி.”

“‘சீரியஸா’?”

“கொஞ்சம் ‘சீரியஸ்’. படுக்கையில் கொஞ்ச நாளைக்கு இருக்க வேணும்..... ‘ஓட்டோ’வை பார்த்த ஆக்கள் இவையள் தப்பினது ஆரோ செய்த புண்ணியம் எண்டு கதைச்சினமாம்.”

மஞ்சளாவின் நெற்றியில் வியர்வை துளிர்விட்டது. கழுத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தங்கச் சங்கிலியின் ‘பென்டனை’ அவள் இறுகப் பற்றினாள்.

தமயந்தி பிரமை பிடித்த நிலையில் நின்றாள்.

(16)

அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குரிய 'குளோரோ.'போம்' மணம் வீசியது.

களுபோவில ஆஸ்பத்திரியில் 'வார்ட்' ஒன்றின் மூலையில் கிடந்த கட்டில் ஒன்றில், அரவிந்தன் கிடந்தான். அவனது இடது காலைச் சுற்றி, முழங்கால் வரை 'பண்டேஜ்' சுற்றப்பட்டிருந்தது. நெற்றியில் 'பிளாஸ்டர்' ஒன்று ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

அவனது பார்வை சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கடிகாரத்தில் பதிந்திருந்தது. மணி ஐந்தை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் சில நிமிடங்களில் பார்வையாளர்கள் அந்த 'வார்ட்டை' மொய்த்து விடுவார்கள்.

அரவிந்தன் இரண்டு நாட்களாக அந்த 'வார்ட்டில்' தான் கிடக்கிறான். மதியமும், மாலையும் நிரோஷா வந்து, சாப்பாட்டை நீட்டுவாள். அவள் முன்பாக சாப்பிடுவதற்கு அவனுக்கு வெட்கமாக இருக்கும். ஆனால், அவள் வலுக்கட்டாயமாக சாப்பிடச் செய்து விடுவாள்.

"அலை அலையாக துக்கமான சம்பவம் தான் என்ற குடும்பத்தில நடக்குது. அம்மா இருக்கக்கிள்ளை அவவைப் பார்த்து விட வேணும் எண்டு துடிச்சன். முடிய இல்லை. செத்த பிறகாவது அவலினர் உடம்பை கடைசித் தடவையாவது பார்ப்பம் எண்டு நினைச்சன். அதுவும் முடியவில்லை. சே! இப்ப இந்த ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்து அழுந்திறன்" என்று முதல் நாள் மாலை அரவிந்தன் கண்ணீர் விட்ட பொழுது, நிரோஷாவின் கண்களும் கலங்கி விட்டன.

"எல்லாம் தலைவிதி தான். மனதை தளரவிட்டுடாதேங்கோ..... அதிர்ஷ்டசாலியாகவும், துரதிர்ஷ்டசாலியாகவும் இருக்கிறது வாழ்க்கையினர் நியதிதான்" என்று எங்கேயோ பார்த்தவண்ணம் நிரோஷா சொன்னாள்.

"தத்துவம் கதைக்கிறீங்களா?..... நிரோஷா, உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் எனக்கு வாழ்க்கையே அலுத்திட்டுது. எவ்வளவு சந்தோஷத்தோட இஞ்ச வந்தன். எத்தனை சோதனைகள், எத்தனை தடையள். எல்லாத்தையும் கடந்து வரக்கிள்ளை, பாராங்கல்லொண்டு என்ற தலையில் விழுந்து விட்டது. அது போதாதெண்டு இன்னொரு பாராங்கல்..... என்ற சந்தோஷம் எல்லாம் கரைஞ்சிட்டுது. நடைப்பிணமாகத் தான் இனி வாழ வேணும்" என்ற அரவிந்தன், கண்ணீர் சிந்தினான்.

நிரோஷா ஆறுதல் வார்த்தைகளைப் பரிமாறவில்லை. தன்னுடன் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டுப் பொதியைத் திறந்தாள்.

“நல்ல வேளை, உங்களுக்கு ஒண்டும் நடக்க இல்லை. தற்செயலாக உங்களுக்கு ஏதாவது நடந்திருந்தால், நாங்கள் ரண்டு பேருமே அங்கேயே செத்திருப்பம். உங்களுக்கு ஒரு காயமும் ஏற்படாததால், என்னை இஞ்ச கொண்டு வந்து, என்ர உயிரைக் காப்பாத்திட்டீங்க. அந்தளவில் நான் ஒரு அதிர்ஷ்டசாலியா? இல்லாட்டி தங்கச்சி ஒரு அதிர்ஷ்டசாலியா எண்டு தெரிய இல்லை.” அரவிந்தனின் நாத்தமுதமுத்தது.

அவனின் கட்டிலின் அருகில் இருந்த ‘ஸ்ரூலில்’ கிடந்த பீங்கானை எடுத்த நிரோஷா, அதில் தன்னுடன் கொண்டு வந்த இடியப்பங்களைப் பரப்பினாள். பின்னர், போத்தலில் இருந்த சொதியை இடியப்பங்களின் மீது ஊற்றினாள்.

“இல்லை அரவிந்தன், நான் தான் அதிர்ஷ்டசாலி. ஒரு நல்ல ‘...பிரெண்டுக்கு’ உதவி செய்யுறதுக்கு கடவுள் எனக்கு ஒரு காயமும் ஏற்படுத்தாமல் காப்பாற்றிட்டார்” என்று வேதாந்தி போல நிரோஷா பேசினாள்.

விரக்தியுடன் அரவிந்தன் புன்னகைத்தான். அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

இடியப்ப பீங்கானை அரவிந்தனிடம் நிரோஷா நீட்டினாள்.

“தங்கச்சி தான் பாவம். அவளுக்கு ஆர் தான் துணையாக இருக்கினமோ தெரிய இல்லை. அம்மா செத்த துக்கம்..... என்னைக் காணாமலும் துக்கம்..... இனி எப்ப நான் ஊருக்கு போவனோ?”

“உங்கட கிட்டின சொந்தக்காரர் ஒருத்தரும் தங்கச்சிக்கு துணையாக இருக்கமாட்டினமோ?”

“ஆர் இருக்கினம்? எனக்கெண்டால் ஒருத்தருமே நினைப்புக்கு வருகினம் இல்லை. எங்கட கிட்டின சொந்தக்காரர் நிறையப் பேர் ஊரை விட்டிட்டு போயிட்டினம். இருக்கிற சொந்தக்காரரில அம்மான்ர அண்ணன் ஒருத்தர் இருக்கிறார். கோவிந்தபிள்ளை எண்டு பெயர். அவருக்கு ஒரு மேள் இருக்குது. மஞ்சளா அவள் ஒருத்திதான் துணையாக இருக்கிறதெண்டால் இருப்பாள்.”

“ஓ! மச்சாள்..... எத்தனை வயசு?”

“இருபத்தியேழு வரும் எண்டு நினைக்கிறன்.”

“அப்ப வளர்ந்தவ. அவ உங்கட தங்கச்சிக்கு துணையாக இருப்பா. ஊரில ஒருத்தருக்கு ஏதும் நடந்தால் அயலில இருக்கிற ஆக்கள் உதவி செய்ய வருவினம். நீங்கள் வீணாக துக்கப்படாதேங்கோ...”

பீங்கானில் அரவிந்தன் கையை வைத்தான். இடியப்பங்களைப் பிசைந்தான். சில நிமிஷங்களாக அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவனையே பார்த்தபடி நிரோஷா நின்றாள். “சாப்பிடுங்கோ.....”

சிவகுமார் விரைந்து வந்தான். அவன் முகத்தில் அவசரம்தென்பட்டது.

“அரவிந்தன், நாளைக்கு காலமை என்ர முதலாளி ஊருக்கு போறார். நீ இஞ்ச அடிபட்டு கிடக்கிறதை தங்கச்சிக்கு அறிவிக்கட்டோ?” என்று எடுத்த எடுப்பில் சிவகுமார் கேட்டான்.

அரவிந்தன் சாப்பிடுவதை நிறுத்தினான். நிரோஷாவை நோக்கினான். “நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்க?”

“சொல்லி அனுப்புங்க. இல்லாட்டி அவ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பா.”

“உண்மைதான். சொல்லி அனுப்புவம்.”

“அரவிந்தன், தங்கச்சியை எப்படியும் கொழும்புக்கு வரச் சொல்லுங்க. இப்ப இருக்கிற நிலைமையில் நீங்கள் ஊருக்கு போக ஏலாது.”

சிவகுமாரை அரவிந்தன் நோக்கினான். “நீ என்ன சொல்றாய்?”

“நிரோஷா சொல்லுறது சரி எண்டு படுது. நீ இன்னும் ரண்டு கிழமைக்காவது ஆஸ்பத்திரியில் இருக்க வேணும். அதுக்குப் பிறகு இன்னும் ரண்டு கிழமைக்கு ‘ரெஸ்ட்’ எடுக்க வேணும். ஊருக்குப் போய் தங்கச்சியைக் கூட்டிக் கொண்டு இஞ்ச வர ஏலாது. நீ இனி சுகமான பிறகு கனடாவுக்கு போகத்தான் நேரம் சரியாக இருக்கும்.”

“டேய் தங்கச்சி இஞ்ச வந்தால் ஆரடா அவளைப் பார்க்கிறது? நான் கனடாவுக்கு போனாப் போலை அவளுக்கு ஆரடா துணை?”

நிரோஷாவை சிவகுமார் குறிப்புணர்வுடன் நோக்க, “நான் பார்க்கிறன். அது ஒண்டும் கஷ்டமில்லை” என்றாள் நிரோஷா.

இதைக் கேட்டு அரவிந்தன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். அவன் முகம் சிறிது பிரகாசமடைந்தது. மெல்லியதொரு புன்னகை பிரசவமாகியது.

“ஏதோ ஒரு விதத்தில் நான் அதிர்ஷ்டக்காரனாகவும் இருக்கிறன். எனக்கு நல்ல ரண்டு கூட்டாளிமார்க்கிடைச்சிருக்கினம்.”

சிவகுமார் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

“உங்கடை ‘.பிரெண்ட்’ எல்லாத்திலையும் அவசரம். வந்தார். ‘பட பட’வெண்டு கதைச்சார். உடன போயிட்டார்” என்றாள் நிரோஷா.

“அவனுக்கு ஒண்டுக்குமே நேரமில்லை. ஓய்வில்லாமல் உழைக்கிறான். எல்லாமே ஒரு சாண் வயிற்றுக்காகத் தான்.....”

“எல்லாருக்கும் இது பொருந்தும். அறிவுப்பசி, வயிற்றுப்பசி, மனப்பசி எண்டு எல்லாத்துக்கும் தான் நாங்கள் உழைக்கிறம்.

கடைசியில் கண்ணை மூடக்கிள்ளை என்னத்துக்குத் தான் உயிர் வாழ்ந்தமோ எண்ட நினைப்புத் தான் வருது.”

“உண்மைதான்.”

அவனிடம் இருந்து விடைபெறும் போது, “அரவிந்தன், நான் நாளைக்கு மத்தியானம் சாப்பாடு கொண்டு வருவன். மனதை தளர விடாமல் இருங்கோ. நான் இருக்கிறன் எண்டதை மட்டும் மறந்திடாதேங்கோ” என்று நிரோஷா சொன்னாள்.

அவள் சென்ற பின் அவள் பற்றிய நினைப்புத் தான் அவள் மனதில் அதிக இடம்பிடித்திருந்தது. அவள் மீது அவனுக்குள் அடங்கியிருந்த அன்பு, இன்னும் இறுக்கமடைவதை அவனால் உணர முடிந்தது.

மதியமும் நிரோஷா வந்திருந்தாள். சோறும், இறைச்சிக் குழம்பும், முன்று கறிகளும் கொண்டு வந்திருந்தாள். “நீங்களா சமைச்சீங்க?” என அரவிந்தன் கேட்டான்.

“ஓமோம்.”

“அப்படி எண்டால் இண்டைக்கு ‘ஓபிஸுக்கு’ போக இல்லையா?”

“இல்லை. இந்தக் கிழமை முழுதும் லீவு போட்டிருக்கிறன்.”

“ஓ!” என்ற அரவிந்தனுக்கு மேலும் பேசமுடியவில்லை.

நிரோஷா மீது அன்பு, அதை மீறி காதல், அதையும் மீறி மதிப்பு என்று பல்வகை உணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்ட அரவிந்தன், மதியத்தின் பின் அவளது வரவை வெகு ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் பேசிய விதம், அவள் பேச்சில் அடங்கியிருந்த உண்மைகள், அதில் மறைந்திருந்த கருத்துக்கள்..... யாவற்றையும் அசை போட, உள்ளத்தில் விழுமிய உணர்வுகள் தான் பெருக்கெடுத்தன.

மாலையில் நிரோஷா வந்தாள். வழமையை விட, அவள் முகத்தில் ஒரு தெளிவு தென்பட்டது.

“அரவிந்தன், நான் ஒரு முடிவோட வந்திருக்கிறன்” என்றாள் நிரோஷா.

“என்ன?”

“இண்டைக்கு அதிர்ஷ்டவசமாக என்னோட படிச்ச ஒரு ‘.. பிரெண்ட்’டைக் கண்டன். அவ இப்ப ஒரு ‘டொக்டர்’. வெள்ளவத்தையில் இருக்கிற ‘பிரைவேற் ஹோஸ்பிட்டல்’ வேலை செய்யுறா. உங்கட விசயமா அவவோட கதைச்சன். அவ உங்களை அங்க ‘அட்மிட்’ பண்ணினால் என்ன எண்டு கேட்டா. நான் அதுக்கு அது நல்ல ‘ஐடியா’ எண்டு சொன்னன். நீட்டுக்கு அங்கேயே இருந்து, உங்களுக்கு ‘ஹெல்ப்’ பண்ணலாம் எண்டு சொன்னா. அரவிந்தன்,

நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்கள்?” என நிரோஷா மூச்சு விடாமல் கூறிமுடித்தாள்.

நிரோஷாவின் பேச்சில் பொதிந்திருந்த உண்மையை அறிந்து, அரவிந்தன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான். மகிழ்ச்சியினால், அவன் ரோமங்கள் சில்லிட்டு நின்றன. தன் மீது அவளுக்கு இவ்வளவு அக்கறையா என வியந்தான். அவள் அன்பின் ஆழத்தை உணர்ந்து, அவன் மனம் கலங்கிவிட்டான். கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் திரையிட்டது.

“நிரோஷா, எனக்கு என்ன சொல்லுறது எண்டே தெரிய இல்லை. நீங்கள் முடிவு எடுத்திருக்கிறீங்க. அந்த முடிவை நான் ஏற்றுக்கொள்ளன்” என வார்த்தைகளைத் தட்டுத் தடுமாறி வெளியிட்டான்.

“இண்டைக்கே நாங்கள் போவம். நான் அதுக்கேத்த ஒழுங்குகளைச் செய்து போட்டு வாறன்” என்றபடி நிரோஷா அங்கிருந்து சென்றாள்.

அரவிந்தன் கண்களை மூடினான். மிகக் கஷ்டப்பட்டு கண்ணில் நீர் புரண்டோட முற்படுவதைத் தடுத்தான்.

(17)

மீகவும் வேகமாகக் காரைச் செலுத்திய பிரதீப் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தான். எல்லாவற்றையும் நினைக்க நினைக்க அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இவ்வளவு சீக்கிரத்திலேயே தன்னை வாட்டிய பிரச்சனைக்கு தீர்வு கிடைக்கும் என அவன் நம்பி இருக்கவில்லை.

ஷேர்லியுடன் அவன் பங்கு போட்ட ஏழு வருட வாழ்க்கை கசந்து விட்டது. அவளும் அதே நிலையில் தான் இருந்தாள் என்பதை அவன் புரிந்துவிட்டான். அவனுடன் வாழ்க்கையைப் பங்கு போடுவதில் அவள் அசமந்தப்போக்கினையே கடைப்பிடித்தாள். அவனுக்கு கீழ்படிய மறுத்தாள். அவனை வசைபாடினாள். அளவுக்கு மீறி மது அருந்தினாள். தனது ஆண் சிநேகிதர்களை வீட்டுக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தாள். அரவிந்தன் வீட்டில் இருக்கும் போதே ஆண் நண்பர்களுடன் சுற்றித் திரிந்தாள்.

அவனுக்கு அவள் ஒரு சமையாகத் தென்பட்டாள். அவன் செயல் அருவருப்பை ஊட்டியது. ஆத்திரத்தை வரவழைத்தது. தனக்கு அவள் துரோகம் இழைக்கிறாள் என்பதை அவன் புரிந்தான். பிரதீப்பின் நண்பர்களும் அவனைக் கேலி செய்தார்கள்.

“ஷேர்லியை ஒரு நீக்ரோக்காரனோட கண்டன்” என்றான் ஒருவன்.

“ஷேர்லியும், அமெரிக்கன் ஒருத்தனும் கடற்கரையில் உருளுறதைக் கண்டன்” என்றான் இன்னொருத்தன்.

பிரதீப் நேரிலேயே, தனது வீட்டிலேயே அவளது அருவருப்பான செய்கையைக் கண்டான். மாலை வீடு செல்ல ஷேர்லி, ஓர் ஆண் நண்பனுடன்..... பிரதீப்பைக் கண்டு அவள் கலவரமடையவில்லை. அவள் தனது செய்கையைத் தொடர்ந்தாள்.

பிரதீப் கோபத்துடன் அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

அன்றிரவு முழுவதும் யோசனையில் தான் அவனது நேரம் கழிந்தது.

நிரோஷாவின் முகமே அவன் மனதில் நிறைய தடவைகள் தோன்றி மறைந்தது. அவளுக்கு துரோகம் செய்ததையிட்டு அவன் மனம் கலங்கினான். தன் மீது உண்மையான, களங்கமற்ற அன்பை செலுத்தி இருந்த அவளைக் கேவலமாக நடத்தி விட்டேனே என வருந்தினான். எத்தனை வகையான துன்பங்களை, துயரங்களை, ஏமாற்றங்களை அவன் தனது செயல் மூலம் அவள் மீது சுமத்திய போதும், அவள் தனது நிலையில் இருந்து தளும்பவில்லை. இறுதிவரை அவனது அன்புக் கட்டளைக்கு அடிபணிந்து- ராஜேஸ்வரியின் நல்வாழ்வுக்காக - அவளின் சந்தோஷத்திற்காக, மன நிம்மதிக்காக தனது வாழ்க்கையையே தியாகம் செய்து விட்டாள் என்று எண்ணிய போது, தான் இழைத்த தவறு அவனது இதயத்தைச் சுட்டது. ஓர் உத்தமியை ஓர் உதவாக்கரைக்காக குப்பையில் போட்டு காலால் மிதித்துவிட்டேனே என துயருற்றான்.

அவனது சதையை, பணத்தை, சொற்பகால இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்காக அவனுடன் வாழ்ந்த ஷேர்லி, காலப்போக்கில் தனது குறிக்கோளின் எல்லையை அடைந்த பின், அவனை உதாசீனம் செய்து விட்டாள். அவளின் உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பு அளிக்கத் தவறிவிட்டாள். அவனைக் கேவலமாக - மற்றவர்கள் முன் தலைகுனியவைக்கும் விதத்தில் நடந்துவிட்டாள்.

“போயும் போயும் இந்த சொறிநாயக்காக உன்ர ‘வை.’ ப்பை ஏன்ரா துரத்தினனி?” என்று கோபாலராம் என்ற நண்பன் ஒரு முறை கேட்டது அவன் ஞாபகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தது.

“டேய், பாவம்டா நிரோஷா. எவ்வளவு தங்கமான பெடிச்சி..... எப்படியடா அவளுக்கு துரோகம் செய்ய உனக்கு மனம் வந்தது” என வீட்டுக்கு அடிக்கடி வந்து போகும் இன்னொரு நண்பன் கேட்டது செவிப்பறையில் மோதியது.

“முட்டாளே, முட்டாளே, ஒரு தேவடியானை தேவதையினர் இடத்தில் வைச்சிருக்கிறியே! வெள்ளைத் தோலைக் கண்டாப் போலை உன்ர புத்தி பேதலிச்சுப் போச்சுதா?” பிறிதொரு நண்பன்

அறையாத குறையாக கேட்டது காதுகளில் எதிரொலித்தது.

‘நான் பிழை செய்து விட்டேனே’ என ஆயிரமாயிரம் தடவைகள் அவன் மனம் ஓலம்பாடியது.

இதற்கு எப்படி பரிகாரம் காண்பது என்ற சிந்தனை அவனுள் தொற்றியது.

நிரோஷாவுக்கு மீண்டும் வாழ்வு கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆதங்கம் சின்னதாக முளைத்தது. நாளடைவில் அது விசாலமடைந்து, அவளிடம் அடைக்கலம் புக வேண்டும் என்ற வெறி அவனுள் தோன்றியது. அவளைக் கண்டு பிடித்து, அவள் கால்களிலாவது விழுந்து, மன்னிப்பு கேட்டு, புதியதொரு வாழ்க்கையைத் தொடர வேண்டும் என்று எண்ணினான்.

அதே வேளை, ஷேர்லியை வீட்டில் இருந்து வெளியேற்றி விட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

அன்றிரவே ஷேர்லியிடம் தனது எண்ணத்தை பிரதீப் வெளிப்படுத்தினான்.

அதைக் கேட்டு அவள் அதிர்ச்சி அடையவில்லை. ஆத்திரமடையவில்லை. இளக்காரமான புன்னகை ஒன்றை இளக்கினாள்.

“நானை காலையிலேயே இங்கிருந்து போய்விடுகிறேன். உங்களுடன் வாழ்ந்து எனக்கும் அலுத்துவிட்டது” என்று தெட்டத் தெளிவாக அவள் கூறினாள்.

மறுநாள் காலை பிரதீப் கண்விழிக்கும் போது, ஷேர்லி அங்கிருந்து போவதற்கு தயாராக இருந்தாள்.

“கொஞ்சம் பொறு. நானே உன்னை நீ சொல்லும் இடத்தில், இறக்கி விடுகிறேன்” என்ற பிரதீப், ‘மள மள’வென்று காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டு, அவள் முன்பாக நின்றான்.

இருவரும் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

பத்து நிமிட ஓட்டத்தின் பின் மாடமாளிகை போன்ற வீடு ஒன்றின் முன் கார் நின்றது. ஷேர்லி காரில் இருந்து இறங்கினாள். ஒன்றும் பேசவில்லை. போய்விட்டாள்.

வீடு திரும்பி வரும் வரை பிரதீப் சந்தோஷத்தில் மிதந்தான். சுதந்திரப் பறவையாகி விட்டோம் என்ற நினைப்புத் தான் அவனுள் எந்நேரமும் பெருக்கெடுத்தது.

மாலையான போது அவனைப் புதியதொரு பிரச்சனை வாட்டியது. நிரோஷாவுடன் எவ்வாறு தொடர்பு கொள்வது? கொழும்பில் அவள் எங்கே இருக்கிறாள்? யாருடன் இருக்கிறாள்?

பிரதீப்பின் தூரத்து உறவுக்காரர் ஒருத்தர் கொழும்பில் இருக்கிறார். பெயர் சண்முகலிங்கம். அவருடன் பிரதீப் ‘டெலிபோனில்’ தொடர்பு கொண்டான்.

“நிரோஷாவா? அவள் வெள்ளவத்தையில் இருக்கிறதா கேள்விப்பட்டன். ஆனால், எங்கை இருக்கிறாள் எண்டு அச்சொட்டாக தெரியாது” என்றார் சண்முகலிங்கம்.

“அறிஞ்சு சொல்ல ஏலுமோ?”

“நீ தானே அவள் வேண்டாம் எண்டு துரத்தினி? இப்ப ஏன் அவளைப் பற்றி அக்கறைப்படுறாய்?”

“அவளைத் திருப்பி கனடாவுக்கு கூட்டிக் கொண்டு வரப்போறன்.”

“என்ன காலங் கடந்த ஞானோதயம்?”

“காலங் கடந்த பிறகு தானே மனுசனுக்கு ஞானோதயம் பிறக்குது?”

“உண்மை தான்.”

மூன்று நாட்கள் கழிய நடுராத்திரி சண்முகலிங்கத்திடம் இருந்து தொலைபேசி அழைப்பொன்று வந்தது.

“நிரோஷா இருக்கிற இடத்தைக் கண்டு பிடிச்சிட்டன்” என்றார் சண்முகலிங்கம்.

“அட்ரஸை’ சொல்லுங்க.”

அவர் விலாசத்தைச் சொன்னார்.

“டெலிபோன் நம்பர்’ இருக்குதோ?”

“அந்த வீட்டில ‘டெலிபோன்’ இல்லையாம்.”

“சரி.”

பிரதீப்பை மகிழ்ச்சி இறுகவே அணைத்துவிட்டது. அவனது மனம் துள்ளிக் குதித்தது.

நிரோஷாவுடன் எவ்வாறு தொடர்பு கொள்வது? .

கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொண்டால் என்ன?

மன்னிக்கவே முடியாத தவறை இழைத்து விட்டு, கடிதம் மூலம் தொடர்பு கொண்டு, மன்னிப்புக் கோருவதா? அவள் கடிதத்தை சுக்கு நூறாகக் கிழித்து எறிந்து விடுவாள். அது நிச்சயம்.

அப்படியெனில் நேரில் தான் செல்லவேண்டும். தனக்குத் தெரிந்த விமானச்சீட்டு முகவருடன் பிரதீப் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டான்.

(18)

இரவு ஏழு மணியாகிவிட்டது.

வழமையாக ஆறு மணிக்கே வந்து விடும் நிரோஷா வரவில்லை.

“அரவிந்தன், இது ‘பிரைவேற் ஹொஸ்பிட்டல்’. எண்டபடியால் சாப்பாடு தருவாங்க. ஆனால், நீங்கள் அந்த சாப்பாட்டை சாப்பிடாதீங்க. நான் ரண்டு நேரத்துக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வந்து தருவன். காலமை சாப்பாடு மட்டும் இஞ்சத்தைய சாப்பாட்டை சாப்பிடுங்கோ” என்று முதல் நாள் மாலை நிரோஷா சொல்லி இருந்தாள்.

“நீங்கள் இவ்வளவு உதவி எல்லாம் எனக்கு செய்யுறீங்க. நான் அதுக்கு என்ன மாதிரி கைம்மாறு செய்யுறது எண்டே எனக்குத் தெரிய இல்லை” என்று அரவிந்தன் சொல்லும் போதே, அவன் நாத்தழுதழுத்தது.

“நான் பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பார்த்து எதையும் செய்யுறதில்லை. என்னால செய்யக்கூடிய உதவியை செய்யுறன். அவ்வளவு தான்.”

“எண்டாலும் என்ற பங்குக்கு நான் உங்களுக்கு கைம்மாறு செய்யத் தானே வேண்டும்?”

“அது சரிதான். என்ன மாதிரி உதவி செய்யப் போறீங்க?” என்று கேட்டு அவள் சத்தத்துடன் சிரித்தாள்.

“என்ன மாதிரியும் உதவி செய்வன்.”

“உங்கட உயிரை எனக்குத் தருவீங்களா?” மீண்டும் அவள் சிரித்தாள்.

“என்ற உடல், பொருள், ஆவி எல்லாத்தையும் உங்களுக்கே அர்ப்பணிக்க நான் தயார்.”

அவள் முகத்தில் நகைச்சுவை உணர்வு தோன்றியது. “சினிமா வசனம் கதைக்கிறீங்களா?”

“இல்லை” அவன் அழுத்தத்துடன் சொன்னான். “என்ற அடிமனதில் இருக்கிறதைத் தான் நான் சொல்லுறன்.”

அவள் சிரித்தபடியே இருந்தாளே தவிர, ஒரு வார்த்தை கூட பேசவில்லை.

ஏழரை மணியாகியது.

நிரோஷாவின் சிலமன் தென்படவில்லை.

அரவிந்தனை கவலை அரவணைத்து விட்டது. மனக் கலவரம் அடைந்தான்.

நிரோஷா எங்கே என்று பார்வையைச் சுழலவிட்டபடி இருந்தாள்.

அவள் வரவே இல்லை.

அறையை விட்டு வெளியேறி, அவளைத் தேடிச் செல்ல வேண்டும் என்ற உந்துதலினால் பீடிக்கப்பட்டான். ஆனால், அவன் கால் இருந்த நிலையில், அவனால் கட்டிலை விட்டு உசும்ப முடியவில்லை.

கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. அரவிந்தன் ஆவலுடன் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான். நிரோஷா வரவில்லை. சிவகுமார் நின்றான்.

தன்னுடன் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டுப் பொட்டலத்தை மேசையில் வைத்தான்.

“எங்கடா நிரோஷா?” அரவிந்தன் கேட்டு விட்டு, பார்வையைக் கதவுப் பக்கம் செலுத்தினான்.

“அவளுக்கு காய்ச்சல். நான் அறைக்கு வந்தவுடன் என்னட்டை வந்து உனக்கு சாப்பாடு கொண்டு போக ஏலுமோண்டு கேட்டாள். அவளைப் பார்த்தன். அவள் ‘வெடவெட’ என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். எப்படியும் நூற்றியிரண்டு, நூற்றி மூண்டு ‘டிகிரி’யில் காய்ச்சல் காய்ஞ்சிருக்கும்..... எனக்கு என்னவோ போலாகிட்டுது. சாப்பாடு கொண்டு போறன். அதுக்கு முந்தி உங்களை ‘டொக்டரிட்டை’ காட்டக் கூட்டிக் கொண்டு போறன் எண்டன். வேண்டாம் என்று மறுத்துப் போட்டாள். பாவம்டா. காய்ச்சலோட தான் உனக்கு இடியப்பமும், சொதியும் சமைச்சிருக்கிறாளடா” என்று சிவகுமார் மூச்சுவிடாமல் சொல்லி முடித்தான்.

“ஓ.....” என்ற அரவிந்தனுக்கு, மேலும் பேச முடியவில்லை.

அரவிந்தனின் பக்கவாட்டில் இருந்த நாற்காலியில் சிவகுமார் அமர்ந்தான்.

“நல்ல வசதியான அறைதான். எவ்வளவு வாடகை?” சிவகுமார் கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியாதடா. நிரோஷாவைத்தான் கேட்க வேணும். ‘அட்வான்ஸை’ கூட அவள் தான் கட்டினாள்.”

“ஏதோ உன்ர நல்ல காலம். உனக்கு நல்ல ஒரு ‘.. பிர்ரெண்ட்.’ கிடைச்சிருக்குது. இல்லாட்டி உன்னோட அங்கையும், இங்கையும் போறதுக்கு நான் தான் வந்திருக்க வேணும். முதலாளியும் கடையில் இல்லாத நேரத்தில, என்னால ஒரு நிமிஷம் கூட கடையை விட்டு உசும்ப ஏலாது.”

“சில விசயங்களிலை நான் ஒரு அதிர்ஷ்டக்காரன் தான்.”

சிவகுமார் சில வினாடிகள் வரை அரவிந்தனை மௌனத்துடன் நோக்கினான். பின், “அரவிந்தன், நான் உன்னட்டை கேட்க வேணும் எண்டிருந்தனான். ஆறுதலா கேட்பம் என்று இருந்தன். இப்ப கேக்கிறன். மெய்யே, நீ நிரோஷாவோட என்ன மாதிரி பழகியாயடா?” என்று கேட்டான்.

“நீ என்னடா நினைக்கிறாய்?”

“நீ அவளை விரும்புறாய். அதாவது ‘லல்’ பண்ணாய். சரி தானே?”

“சரிதான். நான் அவளை ‘லவ்’ பண்ணன்டா. ஏன் ‘லவ்’ பண்ணன் எண்டு கேக்காதை. வேறை பொம்பளை ‘லவ்’ பண்ண கிடைக்க இல்லையா எண்டு கேக்காதை. ‘லவ்’வுக்கு கண், காது, மூக்கு இல்லையடா எண்டு நான் மறுமொழி சொல்லுற மாதிரி நீ கேள்வி கேக்காதை.”

“அவள் கலியாணம் முடிச்சவள்.”

“தெரியும்.”

“இன்னும் ‘டைவோஸ்’ செய்ய இல்லை.”

“அதுவும் தெரியும்.”

“நீ நினைச்சால்.....”

“நீ என்ன சொல்லப் போறாய் எண்டு எனக்குத் தெரியும். ஆனால், நான் அவளை விரும்புறன். அவளைக் கலியாணம் கட்ட விரும்புறன்.”

“அவள் உன்னை விரும்புறாளா?”

“விரும்புறாள் எண்டு தான் நினைக்கிறன்.”

“நிச்சயமாக எப்படி சொல்லுவாய்?”

“நிச்சயமாக சொல்ல என்னால ஏலாது. என்ர விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தினால் தான் அவள் வெளிப்படுத்துவாள். பொதுவாக பொம்பளையள் தாங்கள் ஆம்பிளையளை விரும்புறதை சொல்லமாட்டினம். ஆம்பிளையள் தான் அதை சொல்ல வேணும்.”

“நிரோஷா உன்னோட ஒரு ‘குளோஸ் ஃபிரெண்டாக’..... நான் உன்னோட பழகுறதைப் போல பழகுகிறாள் எண்டு சொன்னால் நீ ஒத்துக்கொள்வியா?”

“ஃபிரெண்ட்ஷிப்புக்கும், ‘லவ்’வுக்கும் இடையில வித்தியாசம் இருக்குது. அதை உணர்ர சக்தி, பக்குவம் என்னட்டை இருக்குது. அப்படியே அவள் என்னோட ‘ஃபிரெண்ட்ஷிப்பாக பழகினாலும் நான் அதை ‘லவ்’ ஆக்குவன்.”

“ஆனால், அரவிந்தன், உனக்கு மஞ்சளா எண்டு ஒரு மச்சாள் இருக்குது. நீ தான் தன்ர மருமோன் எண்டு உன்ர மாமா ஊரெல்லாம் சொல்லித் திரியுறார்.”

“மஞ்சளா.....” அரவிந்தன் பெருமூச்செறிந்தான். “அவள் கெட்டிக்காரி. வடிவானவள். எனக்கு சோடாக இருப்பாள். சின்ன வயதில தான் அவளைக் கண்டிருக்கிறன். ஏதோ கொஞ்சம் கதைச்சிருக்கிறன். இப்ப எப்படியோ தெரிய இல்லை.”

“இப்பவும் அவள் வடிவுதான். ரண்டு வருசத்துக்கு முந்தி நான் ஊரிலை கோயில் திருவிழாவிலை கண்டனான். கதைச்சவள். உன்னைப் பற்றி எல்லாம் விசாரிச்சாள். அவள் தான் உனக்கு சோடு. அவள் புதுசு. நிரோஷா பழக.”

“சிவகுமார்.....” அரவிந்தன் கோபத்துடன் கத்தினான். “புதுசு, பழசு எண்டு சொல்லி என்ர கோபத்தை கிளறாதை. நிரோஷா ரண்டு பிள்ளையளோட தாலியை அறுத்திருந்தாலும், நான் அவளை கட்டுவன். அவளை நான் விரும்புறது அவளினர் வடிவுக்காக இல்லை. சதைக்காக இல்லை. அவளினர் குணத்துக்காக. அவளினர் மனதில் இருக்கிற சுத்தத்துக்காக.”

சிவகுமார் சத்தத்துடன் சிரித்தான். “காதல் உன்ர கண்ணை நல்லா மூடிப்போட்டுது. டேய், நீ அவளை நல்ல ஒரு ‘.பிரெண்டாக’ வைச்சிரு. அவளை கலியாணம் கட்டுறதை விடு. உனக்காக காத்திருக்கிற உன்ர மச்சாளை கட்டு. அரைகுறை முடிவை எடுத்துப் போட்டு, காலம் முழுதும் கண்ணீர் விடாதை.”

சிவகுமார் சென்று நீண்ட நேரமாகியும், அரவிந்தன் தூங்கவில்லை. யோசனை அவன் தூக்கத்தை ஏதோ ஓர் எல்லையில் வைத்திருந்தது.

சிவகுமார் கூறியவைகள் யாவற்றையும் நன்கு ஆராய்ந்தான்.

“அப்பு, மாமா மாப்பிள்ளை கேட்டு நேற்று இங்கு வந்திருந்தார். உன்ர முடிவை கேட்காமல் என்னால் ஒரு முடிவும் எடுக்க இயலாது. நீ ஊருக்கு நேரில் வரும் பொழுது இது பற்றி ஒரு முடிவு எடுப்போம். என்னைப் பொறுத்தளவில் மஞ்சளா ஒரு நல்ல பிள்ளை. அவளை நீ கட்டுறதைத் தான் நான் விரும்புறன்” என்று கடைசியாக எழுதிய கடிதத்தில் அன்னபூரணம் குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

நிரோஷாவை விரும்புறது தவறா? மஞ்சளாவை ஏற்க மறுப்பது சரியா?

“அண்ணா, நீ ஊருக்கு வரும் நாளை மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன். நீ வரும் பொழுது எனக்காக என்ன கொண்டு வரவேண்டும் என்று புறம்பாக ஒரு ‘லிஸ்டில்’ எழுதியிருக்கிறேன். மஞ்சளா மச்சாளுக்கும் நீ ஏதாவது பரிசுப் பொருளை வாங்கிக் கொண்டு வரவேண்டும். அவவும் உன் வரவை மிகவும் எதிர்பார்ப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறா. நீ எப்பொழுது ஊருக்கு வருவாய் என்று எத்தனையோ தடவை கேட்டிருக்கிறா.....” தாய் எழுதியிருந்த கடிதத்தின் பின்புறத்தில் தமயந்தி எழுதியிருந்தாள்.

அரவிந்தனின் மனம் அலைக்கழிந்தது.

(19)

வெயில் சுட்டெரித்தது. வஞ்சகம் இன்றி அகோரம் அப்பிரதேசத்தை தன்வசப்படுத்தியிருந்தது.

மயில்வாகனம் சால்வையால் முகத்தை துடைத்தவண்ணம் தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தார். அவரைச் சுற்றி தமயந்தியும், மஞ்சளாவும் அமர்ந்திருந்தனர்.

“நீங்க ரண்டு பேருமே கொழும்புக்குப் போகப் போறியனோ?” என்று மயில்வாகனம் மீண்டும் கேட்டார்.

“ஓம் பெரியப்பா. இப்ப இருக்கிற நிலைமையில், அண்ணாவை உடனடியாகப் பார்த்துப் பேச வேணும். எங்களை வரச்சொல்லி செய்தி அனுப்பி இருக்கிறார். அவரைக் கவனிக்க அங்கை ஆர் இருக்கினமோ எண்டு என்னாலை சொல்லத் தெரியாது. கிட்டின சொந்தக்காரர் எண்டு மாலதி அக்கா தான் இருக்கிறா. அவளுக்கு அண்ணனை கவனிக்க எங்கை நேரம் இருக்கப் போகுது. அவளுக்கு ஒரு ‘லூஸ்’ புருசன்..... ஒண்டுக்குமே சோடு இல்லாத மனுசன்” என்று தமயந்தி முன் யோசனையின்றி சொன்னாள்.

“நீ சொல்லுறது சரிதான். ஆனால், நீங்கள் ரண்டு பேரும் குமர்ப்பிள்ளையள். கொழும்பினர் நிறம் உங்களுக்குத் தெரியாது. தனியாட்களாக எப்படி அவன் இருக்கிற இடத்தை கண்டு பிடிக்கப் போறியன்? உங்களுக்கு ஆர் துணையாக வரப்போகினம்? எனக்கு சோலி, சுரட்டொண்டும் இல்லை எண்டால் என்னால உங்களோட வர ஏலும்.” மயில்வாகனம் அழுத்தம்திருத்தமாகச் சொன்னார்.

“எங்களால சரிக்கட்ட ஏலும். நாங்கள் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் துணையா இருப்பம். ‘பிளேன்’ல ஏறினால் ரத்மலானையில் இறங்கிடலாம். அங்கை இருந்து அண்ணன் இருக்கிற இடத்திற்கு போனால் சரி. அதுக்கு ‘பிளேனிலை’ வாற ஆக்களே உதவி செய்வினம். பேந்து ஒரு பிரச்சனையும் இருக்காது. அண்ணன் ‘.∴ பிரெண்ட்’ சிவகுமார் இருக்கிறார். அவர் எங்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிக்கொண்டு திரிவார்.”

“உனக்கு பெடியனை தெரியுமோ?”

“ஓ! எங்கட ஊர் தான். அவர் அண்ணாவோட ஒண்டாக படிச்சவர். இஞ்ச வாறவர். என்னை நல்லாத் தெரியும்.”

மயில்வாகனம் சிந்தனைவசப்பட்டார். சில வினாடிகளில் மஞ்சளாவை நோக்கினார். “தமயந்தியோட கொழும்புக்குப் போக கொப்பர் விடுவாரோ?”

“ஓ! விடுவார். அத்தானைப் பார்க்கத் தானே போறும்? விடுவார்.” மஞ்சளா நாணத்தை அடக்கியபடி சொன்னாள்.

“சரி, போறது எண்டு தீர்மானிச்சிட்டியள். என்னாலை தடுக்க ஏலாது. போயிற்று வாங்கோ. பொம்பளையள் நினைச்சால் சமுத்திரத்தையே கைக்குள்ளை அடக்குவிமை எண்டு சும்மாவே சொல்லி இருக்கிறாங்க” என்று நழுட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்த மயில்வாகனம், “நான் தான் இந்த முறையும் உனக்கும், மஞ்சளாவுக்கும் ‘பிளேன் ரிக்கெற்’ எடுத்துத் தரவேணும். காசை கரைக்க நீங்கள் ‘ரெடி’ தானே?” எனக் கேட்டார்.

“காசைப்பற்றி கவலைப்படாதேங்கோ பெரியப்பா. இந்த நேரத்தில் காசு பெரிசில்லை....” தமயந்தி சொன்னாள்.

அதற்குச் சாதகமாகத் தலையாட்டியபடி, “சரி வாறன்” என்றபடி மயில்வாகனம் அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

“சினிமாவில் வாற மாதிரி என்ர வாழ்க்கையில் எத்தனை திருப்பம்? அம்மா செத்து ரண்டு நாளைக்குள்ளை அண்ணன் ‘ஆக்ஸிடென்ட்’ பட்டுட்டார். இப்ப என்ன மாதிரி இருக்கிறாரோ” என்று சொன்ன தமயந்தியின் கண்களில் குளம் தெரிந்தது.

“எல்லாம் விதி தான்.”

மதியம் மயில்வாகனம் வந்தார்.

“உங்கட விசயத்தை ஒப்பேத்தி விட்டன். நாளைக்கு காலமை ‘பிளேனிலை’ போகலாம். தமயந்தியினர் பழைய ‘டிக்கெட்’டை ஒரு மாதிரி நாளைய திகதிக்கு போட்டுட்டன். கொம்மாவீர் ‘டிக்கெட்’டுக்கு மஞ்சளாவை போட்டாங்கள். ‘டெத் சேர்ப்புகோ’டைக் கொண்டு போனால் காசை திருப்பித் தரலாம் எண்டு சொல்லுறாங்க. எண்டபடியால மஞ்சளாவின்ர ‘டிக்கெட் கிளியரன்ஸுக்கு’ எண்டு முந்தி குடுத்த மாதிரி இருபத்தைஞ்சை களையாக நீட்ட வேணும்” என்றார் மயில்வாகனம்.

“அது பிரச்சனை இல்லை. காசு தரலாம்.”

“இப்பவே தந்தால் தான் பின்னேரத்துக்குள்ளை ‘டிக்கெட்’டை எடுத்துக் கொண்டு, இருட்ட முந்தி திரும்பி வந்திடலாம்.”

“நீங்கள் இஞ்சை இருங்கோ. நான் அப்பாட்டை காசை வேண்டிக் கொண்டு வாறன்” என்ற மஞ்சளா, வீட்டை விட்டு வெளியேறினாள்.

தனது வீட்டை அடைய, முன் விறாந்தையில அமர்ந்திருந்தவாறு கோவிந்தபிள்ளை கள்ளு பருகிக் கொண்டிருந்தார். தான் வந்த நோக்கத்தை மஞ்சளா சுருக்கமாக விபரித்தாள்.

“கொழும்புக்கு போகப் போறியோ? நீ ஏன் போக வேணும்? உன்னைத் தானே அவன் கட்டப் போறதில்லை? அந்த மாதிரித் தானே உன்ர மாமி சொன்னவ” என்று கோவிந்தபிள்ளை எடுத்த எடுப்பில் எரிந்து விழுந்தார்.

“அவர் என்னைக் கட்டுவாரோ, இல்லையோ எண்டதைப்பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. ஒரு மனிதாபிமான ரீதியில் தமயந்திக்கு துணையாக நான் போகப் போறன்.”

“நீ போகத் தேவையில்லை. தமயந்திக்கு தேவை எண்டால் தனியாகப் போகட்டும்.” கோவிந்தபிள்ளை உறுமினார்.

“நான் போகத் தான் வேணும். தமயந்திக்கு வாக்குக் குடுத்திட்டன். அதோட இது என்ர கடமை.”

“என்ன கடமை? அவையன் தங்கட கடமையைச் செய்யினமோ?”

“அப்பா, நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்கள்?”

“அரவிந்தன் உன்னைக் கட்டுறது தன்ர கடமை எண்டு நினைக்கிறானோ?”

“அது..... அது.....எனக்குத் தெரியாது. நான் என்ர கடமையைப் பற்றித்தான் கதைக்கிறன்.”

“நீ ஒரு மொக்கு.....மடச்சி..... இலவுகாத்த கிளி போலாகப் போறாய்.....”

“இல்லை..... என்ர மனதில் ஒரு கபட எண்ணமும் இல்லை. நான் எதையும் எதிர்பார்க்க இல்லை.”

சில வினாடிகள் வரை கோபத்துடன் மகளை நோக்கிய கோவிந்தபிள்ளை, தீர்மானத்திற்கு வந்தவர் போல் தலையை கீழும், மேலும் ஆட்டினார். “சரி, நீ செய்யுறதைச் செய்..... இந்த சாட்டிலை கொழும்பை பார்த்திட்டு வா..... எவ்வளவு காச வேணும்?”

தகப்பனின் வார்த்தைகள் மஞ்சளாவுக்கு இதமாக விளங்கின. “இருபத்தையாயிரம்.....”

“இருபத்தையாயிரம்?”

“ஓமோம். அவ்வளவு குடுத்தால் தான் நாளைக்கே போகலாம்.”

“வீண் செலவு..... சரி, உன்ர காசு தான், செலவழி..... கொழும்பில் எங்க தங்கப் போறாய்?”

“மச்சாள் எங்கை தங்கியிருக்கப் போறாவோ அங்கை தான்.”

“அவள் அரவிந்தன் இருக்கிற அறையில் தங்கினால், நீயும் அங்கை தங்கப் போறியோ?”

“இ.....இ.....இல்லை...”

“நான் ரண்டு, முண்டு விலாசம் எழுதித் தாறன். நிக்கிறதுக்கு இடமில்லை எண்டால், ஏதாவது ஒரு இடத்தில தங்கலாம்.”

“சரி.....”

தனது வீட்டில் இருந்து வெளியேறிய போது மஞ்சளாவின் உள்ளத்தில் அமைதி குடியிருந்தது. தகப்பன் இவ்வளவு சீக்கிரம்

மனம் மாறுவார் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சுளையாக இருபத்தையாயிரம் ரூபாவை மகளிடம் நீட்டிய கோவிந்தபிள்ளை “அரவிந்தனிட்ட எப்படியும் ஒரு நல்ல முடிவை கேக்கப் பார்” என்று சொல்லவே, மஞ்சளா மறுபுறம் திரும்பி விட்டாள்.

தமயந்தியின் வீட்டை அடைகிறாள். மயில்வாகனம் அவள் வரவுக்காக காத்திருக்கிறார். அவரிடம் பணத்தை அவள் நீட்ட, “அப்பனே சிவனே” என்றவர் பணத்துடன் வெளியேறினார்.

“அப்பா, காசு தந்திட்டார் போலை.....” தமயந்தி கேட்டாள்.

“ஓமோம். ஒரு புகம்பமே வெடிக்கும் எண்டு நினைச்சுக் கொண்டு தான் போனான். ஆனால், அது புஸ்வாணமாகி விட்டுது.” மஞ்சளா மெல்லக் கனைத்தாள்.

தமயந்தி அகமகிழ்ந்தாள். மஞ்சளாவின் இருகைகளையும் அன்புடன் பற்றினாள். “வாங்க, உள்ளை போவம்.”

மாலையில் மயில்வாகனம் களைத்த நிலையில் வந்தார். மஞ்சளாவுக்குரிய ‘டிக்கெட்’டை ஒப்படைத்து விட்டு, “நாளாக்கு காலமை ஐஞ்சு மணிக் குள்ளை நான் வந்திருவன். நீங்கள் ஆயத்தமாக இருங்கோ” என்றவர், போய்விட்டார்.

இரவு படுக்கைக்கு போகும் வரை தமயந்தியும், மஞ்சளாவும் பல விஷயங்கள் குறித்து கருத்துப் பரிமாறினர். தாயின் நினைவு வந்த போதெல்லாம் தமயந்தி கண்கலங்கினாள்.

“அம்மா நிறைய கனவு எல்லாம் கண்டா. அந்தக் கனவு எல்லாத்தையும் எண்டு இல்லாட்டாலும் கொஞ்சத்தையாவது நான் நிறைவேத்த வேணும்” என்று தமயந்தி சொல்ல, “மாமியின்ர கனவில் எதை நிறைவேற்றி வைக்கப் போறியள்” என கண்கள் ‘படபட’க்க கேட்டாள் மஞ்சளா.

“உண்மையைச் சொல்லுறதெண்டால் உங்களை என்ர அண்ணியாக் கிற கனவு..... அண்ணா, என்ன முடிவில் இருக்கிறாரோ.....”

மஞ்சளா தலை குனிந்துவிட்டாள்.

(20)

காற்று சூறாவளி போல் வீசியது. அறை ஜன்னல்கள் ‘பட பட’த்தன.

‘நேர்ஸ்’ ஒருத்தி வந்து ஜன்னல்களை மூடிவிட்டுப் போனாள். அரவிந்தன் நாற்காலி ஒன்றில் அமர்ந்திருந்தான். நெற்றியில்

ஒட்டியிருந்த பிளாஸ்திரியை கழற்றியிருந்தார்கள். முழங்கால் வரை சுற்றப்பட்டிருந்த 'பண்டேஜ்' அப்படியே இருந்தது. இரு 'அட்டென்டன்'கள் அவனைக் கட்டிலில் இருந்து தூக்கி, நாற்காலியில் அமர்த்தியிருந்தார்கள்.

வெளியே காற்று 'ஊய், ஊய்' என்று பலமாக வீசியது.

சிவகுமார் முதல் நாள் நீட்டியிருந்த 'ரேடியோ'வைப் போட்டான். பாடல் வெளியாகியது. புதுப்பாடல்கள் ஒலிபரப்பாகின. சிறிது நேரம் பாடல்களை கேட்க, அலுத்தது. அதை அணைத்துவிட்டு அருகில் கிடந்த 'ஸ்டூலின்' மேலிருந்த சஞ்சிகைகளை எடுத்து அசுவாரஷ்யத்துடன் பக்கங்களைப் புரட்டினான். ஒரு வரியைக் கூட அவன் கண்கள் சரிவர மேயவில்லை. சலிப்பாக இருந்தது. சஞ்சிகைகளை மீண்டும் 'ஸ்டூலின்' மீது வைத்துவிட்டான்.

மழை பெய்யத் தொடங்கியது.

காற்றும், மழையும் சேர்ந்து தூவானத்தை அவன் அறையினுள் விசிறின. அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அசைய முடியாத நிலை. அப்படியே அமர்ந்திருந்தான். தூவானத்தினால் அர்ச்சிக்கப்பட்டான்.

'சடா'ரென கதவு திறந்து கொண்டது.

நிரோஷா!

தெப்பமாக நனைந்திருந்தான். மேனியில் இருந்து நீர் வழிந்தது.

மூன்று நாட்களின் பின் அவளை அரவிந்தன் காண்கிறான்.

"வாங்க, வாங்க..... காய்ச்சலாக இருந்து அது மாற முந்தி மழைக்குள்ள வாறீங்களே" என அவன் அதிசயித்தான்.

"இப்ப காய்ச்சல் மாறிட்டுது. இண்டைக்கு 'ஓ.பிஸு'க்கும் போனானான்" என்றவள், சேலைத்தலைப்பால் தனது தலைமயிரை துவட்டினாள்.

"டவல் ரக்கில டவல்" இருக்குது. அதை எடுத்து தலையை துவட்டுங்க."

"அப்படியா, 'தாங்ஸ்'" என்றவள் அரவிந்தனைக் கடந்து சென்று 'டவல் ரக்கில்' இருந்த அரவிந்தனின் துவாயை எடுத்து தனது தலைமயிர், முகம், கை, மேனி என்று முழு உடலையும் துடைத்தாள்.

தனது துவாயை எடுத்து உடம்பை அவள் துவட்டிய போது அவனுள் ஒரு சுகானுபவம் தோன்றி மறைந்தது.

அவள் விருந்தினருக்கான கட்டிலில் அமர்ந்தாள். "பிறைவேட் ஹோஸ்பிட்டல்" எண்டால் நாள் முழுதும் உங்களுக்கு உதவி செய்யலாம் என்று நினைச்சு இங்கை கூட்டிக் கொண்டு வந்தன்.

ஆனால், காய்ச்சல் வந்திட்டுது. 'ஐயாம் சொரி' அரவிந்தன்."

"சொரியா'? காய்ச்சல் வந்தது உங்கட பிழை இல்லை. அது என்ர துரதிர்ஷ்டம். உங்களை 'டொக்டரிட்டை' கூட்டிக் கொண்டு போக சிவா தெண்டிச்சானாம். ஆனால், நீங்கள் ஏலாது எண்டுட்டங்களாம். போயிருக்கலாமே."

"காய்ச்சல் தானே? குளுசையளை விழுங்கினால் காய்ச்சல் நிண்டுவிடும். ஆனால், இந்த முறை ரண்டு நாளா நீட்டுக்கு காய்ச்சல்..... நூற்றி மூண்டு 'டிகிரி' மட்டும் போயிருக்கும்."

"ஆர் உங்களை கவனிச்சவையள்?"

"வீட்டுக்கார 'மிஸிஸ்' சமரக்கொடி தான். நல்ல 'லேடி'. ஏதோ எல்லாம் அரைச்சுக் கொண்டு வந்து தந்தா. எங்கையோ இருந்து கைச்சல் மருந்தும் கொண்டு வந்து பருக்கி விட்டா."

"உங்களுக்கு பணிவிடை செய்யுற பாக்கியம் எனக்கு கிடைக்க இல்லையே."

"ரண்டு பேருக்குமே ஒரே நேரத்தில வருத்தம் வந்திட்டுது. என்ன பொருத்தம்?" அவள் லேசாகச் சிரித்தாள்.

அவன் புன்முறுவல் பூத்தான்.

"பொழுதெல்லாம் எப்படி கழியுது?" அவள் கேட்டு விட்டு எழுந்தாள். தன்னுடன் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டுப் பொட்டலத்தை மேசையில் வைத்தாள். "இண்டைக்கு என்ர சாப்பாட்டையும் கொண்டு வந்திட்டன். ரண்டு பேரும் ஒண்டாக இருந்து சாப்பிடுவம்."

அவன் நெஞ்சு ஜிலீரென்றது.

"சொல்லுங்க..... எப்படி பொழுது போகுது எண்டு....."

"அம்மாவைப் பற்றி கொஞ்சம் யோசிக்கிறது. தங்கச்சியைப் பற்றி..... உங்களைப் பற்றி....."

"மச்சாளைப் பற்றி யோசிக்கிறது இல்லையா?"

"இல்லை. அவளைக் கண்டு எத்தனையோ வருஷம். அவள் இப்ப எப்படி இருப்பாள் எண்டு தெரியாமல், எப்படி அவளை மனதுக்கு கொண்டு வாறது?"

"அப்படி எண்டால் தங்கச்சியை எப்படி மனதுக்கு கொண்டு வாறீங்க?"

"அவளின்ர படம் என்னட்டை இருக்குது."

"மச்சாளின்ரை இல்லையா?"

"இல்லை."

இடியப்பத்தையும், கோழிக் கறியையும், முட்டைப் பொரியலையும் பீங்கானில் போட்டு விட்டு, அதை அவனிடம் நீட்டிய நிரோஷா, தனக்கும் ஒரு பீங்கானில் படைத்தாள்.

இருவரும் சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

“நீங்கள் எனக்காக ஏன் இப்படி எல்லாம் உதவி செய்யுறீங்க? நான் உங்களுக்கு ஆர்?” அவன் திடீரெனக் கேட்டான்.

அவள் புன்முறுவல் பூத்தாள். “நீங்கள் என்ற ‘.பிரெண்ட்’ ஒரு ‘குளோஸ் .பிரெண்ட்’ எண்டு கூடச் சொல்லலாம்.”

“அவ்வளவு தானா?”

“இப்போதைக்கு அவ்வளவுதான்.”

அவள் பதில் அவனுக்கு ‘சப்’பென்று இருந்தது.

“உங்கட அடுத்த நடவடிக்கை என்ன?” அவள் கேட்டாள்.

“ஒண்டையுமே யோசிக்க முடியாமல் இருக்குது. தங்கச்சி ஊரில இருந்து வரவேணும். அதுக்குப் பிறகுதான் எதையும் யோசிக்கலாம்.”

“கனடாவுக்கு திரும்பிப் போறதைப் பற்றி.....”

“போகத் தான் வேணும். ஆனால், எப்ப போவன் எண்டு என்னால முடிவு எடுக்க ஏலாமல் இருக்குது. என்ற கால் மாற வேணும். தங்கச்சியினர் எதிர்காலத்தை முடிவு செய்ய வேணும். அதுக்குப் பிறகு தான் என்ற எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசிக்கலாம்.”

“தங்கச்சியை கனடாவுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போறதுக்கு எண்டு ஏதாவது ‘ஐடியா’ இருக்குதா?”

“இருக்குது. என்னால அவளை ‘ஸ்பொன்ஸர்’ செய்ய ஏலாது. களவாகத் தான் கொண்டு போக வேணும். அது இப்ப லேசுப்பட்ட காரியமில்லை.”

“உங்கட தங்கச்சியோட நானும் கனடாவுக்கு வரட்டா?”

அரவிந்தனின் இதயம் ஒரு முறை துள்ளியது. ‘என்ன சொல்கிறாள் இவள்’ என்று அதிசயித்தான்.

“சொல்லுங்க.....”

“உங்கட விருப்பம். ஏன் திரும்பவும் கனடாவுக்கு போக விருப்புறீங்க?”

“நீங்கள் இஞ்ச இல்லை எண்டால் எனக்கு ஒரு ‘.பிரெண்ட்’ இருக்காதே.” அவள் பற்கள் தெரிய சிரித்தாள்.

அவளின் வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் புரியாமல் அவன் தடுமாறினான்.

அவளின் அன்பின் அர்த்தம், அதன் ஆழம், அதன் திசை மாறல்..... எதையுமே அவனால் அனுமானிக்க முடியவில்லை. ஏதோ ஓர் ஆழமற்ற அன்பினை - நட்பு என்ற போர்வையில் தன் மீது செலுத்தி, அதில் ஓர் உவகையை அவள் பெறுகிறாளோ என்ற சந்தேகம் அவனுள் எழுந்தது. ஒரு நாள் தன் மீது காதலுற்றிருக்கிறாள் என்ற மாதிரி அவள் பேச்சு, செயல் அமைகிறது. இன்னொரு நாள் அது நட்பின் அடித்தளமே என்ற மாதிரி

தென்படுகிறது. பிறிதொரு நாள் நட்புக்கும், காதலுக்கும் இடைப்பட்ட ஓர் உறவை அவள் பேணுகிறாள் என்ற மாதிரி புரிகிறது. அவள் எந்தக் கோட்டில் நடக்கிறாள் - நிச்சயமாக அது நேர்கோடு இல்லை. வளைவுகளும், குறுக்கீடுகளும் நிறைந்த கோடு போலவே அவனுக்கு புலப்படுகிறது.

சிலந்தி வலைக்குள் முகத்தை செருகியது போல..... ஏதோ ஓர் சிக்கல் நிலைமைக்குள் தள்ளப்பட்டது போல.....

அரவிந்தனின் பேச்சில் உற்சாகம் தளர்ந்தது. அசுவாரஷ்யத்துடன் அவளுடன் தொடர்ந்தும் உரையாடினான்.

மழை பெய்வது நின்றது.

காற்றும் ஓய்வெடுத்தது.

குளிக்காற்று பிரசவமாகி இருந்தது.

நிரோஷா போய்விட்டாள்.

அரவிந்தன் நேரத்தைப் பார்த்தான். ஒன்பது மணி.

‘டெலிபோன்’ மணி ‘கிணுகிணு’த்தது.

“ஹலோ’ அரவிந்தனா?” ஒரு பெண்ணின் குரல்.

“ஓமோம்.”

“அண்ணா, நான் தான் தமயந்தி. இப்ப கொஞ்சத்துக்கு முந்தித்தான் ‘பிளேனிலை வந்தனாங்கள்.”

தங்கையின் குரல் கேட்டதும் அரவிந்தன் ஆனந்த மடைந்தான்.

“எங்கை இருந்து கதைக்கிறாய்?”

“இஞ்சை வெள்ளவத்தையில் இருந்து.”

“என்னெண்டு வெள்ளவத்தைக்கு வந்தனி?”

“ஓட்டோ ரிக்ஷோ’வில் நேரே உன்ர ‘ரூமுக்கு’ போனம். நல்லவேளை சிவகுமார் நிண்டார். அவரோட தான் ‘கொமினிக்கேஷனுக்கு’ வந்து உங்களோட கதைக்கிறன்.”

“உனக்கு நல்ல துணிச்சல் தான் இருக்குது. தனியா ஊரில் இருந்து இஞ்ச வந்திட்டாய்.”

“அண்ணா, நான் தனியா வர இல்லை. மஞ்சளாவும் வந்திருக்கிறா.”

அரவிந்தனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது போல இருந்தது.

(21)

ஓட்டமும், நடையுமாக இருட்டினைக் கிழித்தபடி நிரோஷா வீடு செல்கிறாள்.

அரவிந்தனிடம் இருந்து விடைபெறும்போது மழை அடியோட நின்றிருந்தது. ஆனால், வீதியில் இறங்கி சிறிது தூரம் நடந்திருக்கமாட்டாள், மழை மீண்டும் பலமாகப் பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. நிரோஷாவுக்கு வேறு வழியிருக்கவில்லை. அவள் 'ஓட்டோ ரிக்கோ' ஒன்றில் ஏறினாள். அது அவளைச் சுமந்தபடி பயணத்தைத் தொடர்ந்தது.

ஒரு வாரத்தின் முன் இதே போல 'ஓட்டோ'வில் இரத்தமலானை விமான நிலையத்திற்குச் சென்று டொண்டிருந்த போது தான் அந்த தூர்ப்பாக்கிய சம்பவம்- அவள் தன் வாழ்க்கையிலேயே மறக்க முடியாத விபத்து இடம்பெற்றது.

அரவிந்தனுக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்தவண்ணம் அவள் பயணம் செய்கிறாள்.

“நிரோஷா, உங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்கு போகலாம் எண்டிருந்தன். உங்களை அம்மாவுக்கு, தங்கச்சிக்கு எல்லாம் அறிமுகப்படுத்த இருந்தன். ஆனால்..... நான் ஒண்டு நினைக்க வேறே ஒண்டு நடந்திட்டது. இப்ப அம்மா இல்லை. நீங்களும் ஊருக்கு வர முடியாத நிலை” என்ற அரவிந்தன் பெருமூச்சுவிட்டான்.

“நாங்கள் நினைக்கிறது எல்லாம் நடந்தால் கடவுள் இல்லை என்கே சொல்லுவினம்.” நிரோஷா சொன்னாள்.

“உண்மைதான்..... உங்களைக் கண்டு, கதைச்சு ஒரு கிழமை தான் வரும். ஆனால், நாங்கள் ரண்டு பேரும் 'குளோசாகி' விட்டம்.” அர்த்தத்துடன் அவளைப் பார்த்து அவன் சொன்னான்.

“ஒரு கிழமையா? இல்லையே? கனடாவுக்கு போக முந்தியே நான் உங்களைக் கண்டன்; கதைச்சன். ரண்டு பேரும் 'ஷொப்பிங்' போனம். ஆறேழு வருசு 'டிரெண்ட்ஷிப்' இருக்குது. இடையில கொஞ்சக் காலம் நாங்க ரண்டு பேரும் சந்திக்க இல்லை. அவ்வளவுதான்.”

அந்த உண்மை அவனுள் உருவகித்திருந்த உற்சாகத்தை சற்றுக் கரைத்தது. சிறிது நேரமாக அவனால் தொடர்ந்தும் பேச முடியவில்லை. அவளும் தனது பேச்சை நீடிக்கவில்லை. இருவரும் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தனர்.

“அரவிந்தன்.....” மௌனத்தை நிரோஷா உடைத்தாள். “என்ற

வாழ்க்கையை நான் மாத்த நினைக்கிறன். வெறுமனே ஒவ்வொரு நாளையும் கழிப்பது 'வேஸ்ட்' எண்ட நினைப்புத் தான் அடிக்கடி வருது. ஆனால், என்ன மாதிரி மாத்தினால் அது சரிவரும் எண்டு தான் எனக்கு விளங்க இல்லை.”

அவளின் வார்த்தைகள் இப்போது அவனுள் புது உற்சாகத்தை வரவழைத்தன. “நீ... நீ... நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க?” அவன் தடுமாறினான்.

“இப்படியே தனியாக எத்தனை நாளைக்குத் தான் வாழ்றது? இப்படியே இருந்தன் எண்டால் ஒரு நாளைக்கு எனக்கு விசர் தான் பிடிக்கும்.”

“அது நூற்றுக்கு நூறு சரி. இந்த உலகத்தில் தனியா வாழ்றது லேசு இல்ல. ஒரு துணையோட வாழ்றது தான் பாதுகாப்பு. அதோட அதில தான் ஒரு சுவை இருக்கும். நீங்கள் என்ன மாதிரி வாழ்க்கையை மாத்தப் போறீங்க?”

“ஒவ்வொண்டு ஒவ்வொண்டாக செய்ய வேணும். முதல்ல பிரதீப்பை 'டைவோஸ்' செய்ய வேணும். அதுக்குப் பிறகு தான் எதைப்பற்றியும் ஒரு இறுக்கமான முடிவுக்கு வரஏலும்.”

“அதாவது மறுமணத்தைப் பற்றி நினைச்சுப் பார்க்கிறீங்களா?”

“அப்படித்தான் வைச்சுக் கொள்ளுங்களேன்.”

“ஏன் இந்த திடீர் முடிவு?”

“இது திடீர் முடிவு இல்லை. கொஞ்ச நாளா....”

“கொஞ்ச நாள் எண்டால்?”

“ஒரு வருசமாக....”

அரவிந்தனின் நெஞ்சினில் அமுங்கி இருந்த உற்சாகம் மீண்டும் தளர்ந்தது. “ஓ....” என்றானே தவிர அவனால் பேச்சைத் தொடர முடியவில்லை.

‘ஓட்டோ ரிக்க்ஷோ’ அத்தியடி சந்தியைக் கடந்தது.

‘என்னைக் கலியாணம் கட்டுறதுக்கு எண்டு ஏதாவது தீர்மானம் எடுத்திருக்கிறீர்களா’ என்று கேட்போமா என்று அவன் எண்ணினான். ஆனால், அப்படி நேரடியாகக் கேட்பதை அவன் விரும்பவில்லை. எதிர்மறையாக அவள் பதில் அளித்தால், அதைத் தாங்கும் சக்தி அவனிடம் அத்தருணத்தில் அடங்கியிருக்கவில்லை. ஆனால், அவனது மனமோ ‘கேள், கேள்’ என்று அவனைத் துரத்தியது. அவன் தைரியத்தை வரவழைத்தான். தொண்டையை இரு தடவைகள் செருமினான். அவன் வாயைத் திறக்க முற்பட.....

எல்லாம் ஒரு கணத்துக்குள் தான்.

தமது ‘ஓட்டோ ரிக்க்ஷோ’வுடன் ஏதோ ஒன்று மோதும் உணர்வினை அரவிந்தன் அடைந்தான். “ஐயோ” என்று நிரோஷா

கத்தியது கேட்டது. நெற்றியில் ஏதோ இடித்தது. மரண வலி. அரவிந்தன் தன் சுயஉணர்வினை இழந்து விட்டான்.

மீண்டும் கண் விழித்த போது, எதிரே நிரோஷா கவலை கம்பிய முகத்துடன் அமர்ந்திருக்கிறாள். அவளுக்கு அப்பால் சுவருடன் சாய்ந்தபடி சிவகுமார் நிற்கிறான்.

எங்கு இருக்கிறோம், என்ன நடந்தது என்று ஒன்றுமே அவனுக்குப் புரியவில்லை.

நிரோஷா நடந்ததை கூறுகிறாள்.

“உங்களுக்கு காயம் ஏற்பட இல்லையா?” அரவிந்தன் ஆவலுடன் கேட்க, “இல்லை, ஒரு காயமும் இல்லை” என்கிறாள் அவள்.

நிரோஷாவின் வீட்டின் முன் ‘ஓட்டோ ரிக்ஷா’ நிற்கிறது. அவள் இறங்கினாள்.

நேரத்தைப் பார்க்கிறாள். பத்து மணி. ‘விறு,விறு’ என்று நடந்து சென்று, தனது அறைக் கதவைத் திறக்க, “நிரோஷா” என்று திருமதி சமரக்கொடியின் குரல் கேட்டு நிற்கிறாள்.

“உங்களைப் பார்க்க ஒரு விருந்தினர் வந்திருக்கிறார். எங்கள் வீட்டு விறாந்தையில் அவர் அமர்ந்திருக்கிறார்” என்று திருமதி சமரக்கொடி சொன்னாள்.

யாராக இருக்கும் என்று எண்ணியவண்ணம் நிரோஷா நடந்தாள்.

விறாந்தையை அடைகிறாள்.

அங்கே பிரதீப் அமர்ந்திருக்கிறான்.

அவனை அவள் சற்றேனும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அதிர்ந்து விடுகிறாள். முகத்தில் கலவரத்தின் ரேகைகள் பரவிவிடுகின்றன.

“சரி நீங்கள் பேசங்கள். நான் போகிறேன்” என்றபடி திருமதி சமரக்கொடி அகன்றாள்.

நிரோஷாவைக் கண்டு பிரதீப் எழுந்து விடுகிறான். அவன் இதழ்களில் புன்னகை ஒன்று மலர்கிறது. கண்களில் தயக்கம் ஒன்று நிழலாடுகிறது.

நிரோஷா புன்னகைக்கவில்லை. அவளைச் சுட்டெரிப்பது போல் பார்த்தாள்.

அவன் முகத்தில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. அவளை அன்புடன் நோக்கினான்.

அவளை நோக்கி அவன் வந்தான்.

“நில்லுங்க. ஏன் இஞ்சு வந்தீங்க?” என அவள் ஆக்ரோஷத்துடன் கேட்டாள்.

“உம்மைப் பார்க்க.”

“எனக்கு உங்களைப் பார்க்க விருப்பம் இல்லை. ‘பிளீஸ்’, இஞ்ச இருந்து போங்கோ.” அவள் காட்டமாகக் கூறினாள்.

“நிரோஷா, நான் உம்மோட நிறைய விசயம் கதைக்க வேணும் எண்டதுக்காகத் தான் வந்திருக்கிறேன். ரண்டு பேரும் இருந்து கதைப்பமா?”

“கதைக்க? உங்களோட கதைக்க எனக்கு ஒண்டுமே இல்லை. ‘பிளீஸ் கெட் அவுட் ஃபுரம்ஹியா.” நிரோஷா குரலை உயர்த்துகிறாள்.

அதைக் கேட்டு பிரதீப் பதட்டமடையவில்லை. நடந்து முன்னேறுகிறான். அவளை நெருங்குகிறான்.

“நோ’ நிரோஷா, அப்படிக்க கதையாதையும். என்ற பிழைக்காக உம்மட்ட மன்னிப்பு கேக்க வந்திருக்கிறேன். உம்மோட சேர்ந்து வாழ்ந்துக்காக வந்திருக்கிறேன். என்னை நம்பும்.”

அவள் கேலி மிகைப்பட புன்னகைத்தாள். “செய்யுற அக்கிரமத்தை எல்லாம் செய்திட்டு இப்ப மன்னிப்பு கேக்க வந்திருக்கிறீங்களா? சேர்ந்து வாழப்போறீங்களா? ‘யூ பிளடி ஸ்கவுன்ட்ரல்’.....” நிரோஷா வார்த்தைகளை தாறுமாறாக உபயோகித்தாள்.

பிரதீப்பின் முகத்தில் ஒரு மாற்றமும் தென்படவில்லை. அதே கனிவுடன் அவளை நோக்கினான்.

“நிரோஷா, நான் சொல்லுறதையும் கேளும். நான் கதைக்கிறதாக்கு ஒரு ‘சான்ஸ்’ தாரும். என்ற நிலைமையை நான் ‘எக்ஸ்பிளேயின்’ பண்ண வேணும்.

“உங்கட விளக்கமும், ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் எனக்குத் தேவை இல்லை. ஒரு மிருகத்தோட..... ஒரு கேடு கெட்ட ‘ராஸ்கலோட்’ எனக்கு கதைக்க விருப்பம் இல்லை. ‘கெட் லொஸ்ட் ஃபுரம் திஸ் பிளேஸ்’.”

“நிரோஷா.” பிரதீப் குரலை உயர்த்தினான். “உமக்கு என்ன விசரா? நான் சொல்லுறதைக் கேட்காமல் ‘யூ ஆர் ஸ்பீக்கிங் நொன்சென்ஸ்’.”

“நோ! நோ!! நான் என்ன கதைக்கிறேன் எண்டு எனக்குத் தெரியும். என்ற வாழ்க்கையை பாழ்படுத்தின நாய் நீ..... நீ ஒரு கேடு கெட்டவன்..... நீ மனுசன் இல்லை. நீ ஒரு பேய்.... நீ ஒரு பொம்பளைப் பொறுக்கி.....” அவள் முழு உடலும் ஆத்திரத்தால் நடுங்கியது.

“நிரோஷா, ‘ஷட் அப் யுவர் மவுத்’. நீர் ஆரோடை, என்னத்தைக் கதைக்கிறீர் எண்டு தெரியாமல் கதைக்கிறீர். ‘கிவ் ரெஸ்பெக்ட் அன்ட் டேக் ரெஸ்பெக்ட்’.”

“ஓ! உனக்கு மரியாதையும் தேவைப்படுதா? என்னை அணுஅணுவாக சித்திரவதை செய்த உனக்கு மரியாதை வேணுமா? டேய், என்னை நீ கொண்டுட்டாய். என்ர வாழ்க்கையை சின்னாபின்னமாக்கிட்டாய். எந்த முகத்தோட என்னோட வாழலாம் எண்டு வந்திருக்கிறாய்?”

பிரதீப்பின் முகம் கொஞ்சம், கொஞ்சமாக இறுகியது. “யூ பிளடி’.....” என்றவன் எட்டிப் பாய்ந்து அவளைப் பிடிக்க முற்பட்டான்.

அவள் கண் இமைக்கும் நேரத்திற்குள் ஓடி பின்வாங்கினாள்.

“பிரதீப்.” அவள் கத்தினாள். “அசிங்கமான வேலை செய்தியோ, இஞ்ச கொலை தான் விழும்.”

பிரதீப் அதை அலட்சியப்படுத்தினான். அவளை நெருங்கினான்.

“கிட்ட வராதை..... கொல்லுவன்.” நிரோஷாவின் முழுத் தேகமும் நடுங்கியது.

பிரதீப் அவளை நெருங்கி விடுகிறான்.

“டேய் நில்லுடா.....” ஒரு புதிய குரல் பின்புறமாகக் கேட்க, அங்கு சிவகுமார் நிற்பதை நிரோஷா காண்கிறாள்.

பிரதீப் நின்று விடுகிறான்.

சாரத்தைச் சண்டிக்கட்டு கட்டிய நிலையில், கொட்டன் ஒன்றுடன் சிவகுமார் நிற்கிறான்.

பிரதீப்பின் முகத்தில் பயம் கப்பிவிடுகிறது.

“சிவா, இந்த ‘ராஸ்கலை’ அடியுங்கோ..... அடியுங்கோ.....” என நிரோஷா உத்தரவு பிறப்பிக்கிறாள்.

சிவகுமார் முன்னால் பாய்ந்தான். கொட்டனை தலைக்கு மேலே தூக்கினான். பிரதீப்பின் தலையை நோக்கி ஓங்கினான். ஆனால், அடிக்கவில்லை.

“போடா..... தப்பிப் போடா..... ஒரு அடி அடிச்சால் நீ சவமாத் தான் விழுவாய்..... தனிய இருக்கிற பொம்பளையோட வாலாட்ட வந்திருக்கிறார். பொறுக்கி ‘ராஸ்கல்’.”

பிரதீப் ஒன்றும் கூறவில்லை. தலை குனிந்த நிலையில் நடக்கிறான். சில வினாடிகளில் அவன் மறைந்துவிடுகிறான்.

“யார் ஆள்? உங்களை ‘பலோ’ பண்ணிக் கொண்டு வந்தானா?” சிவகுமார் கேட்கிறான்.

“அவர் தான் பிரதீப். என்ர ‘ஹஸ்பண்ட்டாக’ எப்பவோ இருந்தவர்.”

“ஓ.....!” சிவகுமாருக்கு பேச்சு நின்று விடுகிறது.

(22)

அரவிந்தனைக் கண்டு தமயந்தியும், அவளைக் கண்டு அரவிந்தனும் மெய்மறந்த நிலையில் பார்க்கின்றனர். தமயந்தியின் கண்கள் பனிக்கின்றன. கண்ணீர் வெளித் தெறிக்க முற்பட, “அண்ணா” என்று கத்தியபடி கட்டிலில் கிடந்த அவன் நெஞ்சில் முகத்தைப் புதைத்து ஒப்பாரி வைத்தாள். அரவிந்தனால் தனது உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அவனும் அவளைக் கட்டி அணைத்தபடி கண்ணீர் உகுத்தான்.

மஞ்சளா ஒன்றுமே கூறாமல், இருவரையும் பார்த்தபடி நின்றாள்.

தமையனின் அன்புப் பிடியில் இருந்து தமயந்தி தன்னை விடுவித்தாள். கண்களைத் துடைத்தாள்.

“அம்மா, இப்படியெல்லாம் சொல்லாமல், கொள்ளாமல் போவா எண்டு கொஞ்சம் கூட நான் நினைக்க இல்லை” என்று தமயந்தி கூற, “நான் எவ்வளவு கனவோட கனடாவில் இருந்து வந்தன். சா! அவ்வளவுதான் என்ற தலையில் எழுதி இருக்குது. அவ்விர உடம்பைக் கூட பார்க்க முடியாத நிலை. நான் என்ன பாவம் செய்தனோ?” என்று அரவிந்தன் அரற்றினான்.

“நாங்கள் எல்லாருமே பாவம் செய்திருக்கிறம். அம்மாவும் உன்னை காண வேணும் எண்டு எவ்வளவு துடி துடிச்சா..... கொழும்புக்கு வாற அண்டைக்கு ‘பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு’ எவ்வளவு கெதியில் நடந்தா? கடைசியில் ‘ரோட்’டலை..... ஊம், அதைப் பற்றி நினைச்சால்..... கனவெல்லாததையும் மூட்டை கட்டிக் கொண்டு போயிட்டா.”

அரவிந்தன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

அவன் பார்வை மஞ்சளா மீது பதிய..... ஆச்சரியம் கண்களை அகல விரிக்கின்றது. “நீ.. நீ...நீர் ம.....ம.....மஞ்சளா தானே?” என அவன் தட்டுத்தடுமாற, அவள் முகத்தில் நாணத்தின் சாயல் படர்கின்றது. கண்களால் ‘ஆமாம்’ என அவள் விடை பகன்றாள்.

ஊரிலிருந்து அரவிந்தன் புறப்பட்ட போது மஞ்சளாவின் தோற்றத்திற்கும், இப்போதைய தோற்றத்திற்கும் இடையில் தெரியும் வித்தியாசம்..... அது அவன் மனதில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. பல வருடங்களுக்கு முன் கண்ட போது அவளிடம் மறைந்திருக்காத அழகு, அவளிடம் பெருந்தன்மையுடன் ஒட்டிவிட்டதாகவே அவனுக்கு தோன்றியது. அவள் உடல்வாகும், அந்தக் கண்களில் தெரிந்த ஈர்ப்புச் சக்தியும், புன்னகையில் தெரிந்த

மலர்ச்சியும் அவனுள் ஒரு புதுவித அனுபவத்தை தோற்றுவித்தது.

“மஞ்சளா..... நீர்.....நீர்.....நல்லா மாறிட்டீர். உயர்ந்து, பெருத்து..... வடிவாகி.....” அவன் தனது மனதைத் தடையின்றி திறந்து விடுகிறான்.

“நீங்களும் தான் நல்லா மாறி இருக்கிறீங்க. போகக்கிள்ளை ஒல்லியா, பேந்தப் பேந்த முழிச்சபடி” அவள் ‘க்ளுக்’கென்று சிரிக்கிறாள்.

“அப்ப படிக்கிற பெடியன். இப்ப வேலை செய்யுற மனிசன்.....”

அரவிந்தனின் கட்டிலில் பக்கவாட்டில் இருந்த நாற்காலியில் தமயந்தியும், மஞ்சளாவும் அமர்ந்தனர்.

தாயைப்பற்றி, தாய் இறந்த விதம் பற்றி, மற்றைய புதினங்களை தமையனுடன் தமயந்தி பகிர்ந்தாள்.

“அண்ணா, இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு நீ இஞ்ச இருக்க வேணும்?” தமயந்தி பேச்சினிடையே கேட்கின்றாள்.

“தெரிய இல்லை. எப்படியும் ஒரு கிழமையாவது நிக்க வேணும் போலை இருக்குது.”

“அதுக்குப் பிறகு?”

“அதைத் தான் என்னால இப்ப நினைச்சுப் பார்க்க முடியாமல் இருக்குது. உனக்கு ஒரு வழி பார்க்க வேணும்.”

“நீங்கள் கனடாவுக்கு போனாப் பிறகு நான் வந்த மாதிரியே திரும்பி ஊருக்குப் போயிடுவன்.”

“ஊருக்கு? அங்கை ஆரோட இருக்கப் போறாய்?”

“நான் இருக்கிறன். தமயந்தி எங்களோட இருக்கலாம்.” மஞ்சளா பவ்வியமாகச் சொன்னாள்.

“எத்தனை நாளைக்கு?”

“எத்தனை நாளைக்கும்..... அவ கலியாணம் கட்டுற மட்டும்.”

“வேண்டாம். நான் அதை விரும்ப இல்லை. உம்மடை அப்பாவைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும்..... தமயந்தி ஊருக்குப் போகத் தேவையில்லை. கொழும்பிலையே இருக்கட்டும். நான் எப்படியும் கனடாவுக்கு எடுப்பிக்கிறன்.”

அவன் பேச்சு மஞ்சளாவில் ஏமாற்றத்தை வாரி இறைத்துவிட்டது. அவள் முகம் சுருங்கிவிட்டது. இதை தமயந்தி அவதானித்து விட்டாள்.

“அண்ணா, நான் ஊருக்குப் போகத் தான் விரும்புறன். மச்சாளோட இருக்கத்தான் பிரியப்படுறன். கனடாவுக்கு நான் வந்து என்ன செய்யுறது? அந்த குளிர் எனக்கு ஒத்துக் கொள்ளாது. இழுப்பும் வந்திடும்.”

“நீ ஊரில்..... நான் கனடாவிலை. அதெல்லாம் சரிப்பட்டு வராது. இனி ரண்டு பேரும் ஒரு இடத்தில தான் இருக்க வேணும். ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் துணை மாதிரி. உனக்கு கனடாவுக்கு வர இஷ்டம் இல்லை எண்டால், நானும் அங்கை போகாமல் இஞ்சையே இருக்கிறேன். கொழும்பில ஒரு சின்ன வேலை கிடைக்காமலா போகும்?”

“அண்ணா, வேண்டாம். எனக்காக உன்ர வாழ்க்கையை வீணாக்காதே. நீ வந்த மாதிரியே திரும்பி கனடாவுக்கு போ..... நான் ஊருக்குப் போறேன். மஞ்சளாவின்ர வீட்டில இருக்கிறது சரி இல்லை எண்டால் நான் எங்கடை வீட்டிலை இருக்கிறேன்.”

“ஆர் உனக்கு துணை?”

“கடவுள் தான்.”

“கடவுள்? அவர் கண்ணை இறுக்கி மூடி இருக்கிறார். எப்பத் தான் அவர் கண்ணைத் திறந்து எங்களை எல்லாம் பார்க்கப் போறாரோ தெரிய இல்லை..... தமயந்தி, நான் சொல்லுறதைக் கேளு. நீ கொழும்பிலை இரு. நான் உன்னை கனடாவுக்கு எடுப்பிக்கிறேன். அந்தக் குளிர் கொஞ்ச நாளில பழகிடும். இழுப்பும வராது. ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் வராது. நான் சொல்லுறதைக் கேளு. ஒருத்தருக்கும் கடமைப்படவும் தேவை இல்லை” என்ற அரவிந்தன் கடைக்கண்ணால் மஞ்சளாவை நோக்கினான்.

மஞ்சளாவின் முகத்தில் இறுக்கத்தின் ஒரு சில சதவீதங்கள் படிந்திருந்தன.

“அண்ணா, நான் கொழும்பிலை எப்படி இருக்கிறது? ஆர் எனக்குத் துணை?”

அரவிந்தனின் இதழ்களில் ஒரு வெற்றிப் புன்னகை துளிர்விட்டது. “நிரோஷா” என்று மொட்டையாகக் கூறுகிறான்.

“நிரோஷா? ஆர் அது?” தமயந்தி ஆச்சரியத்துடன் வினாவினாள்.

“என்ர ‘.பிரண்ட்..... டீப்பஸ்ட் .பிரெண்ட்’ எண்டு கூட சொல்லலாம். அவ உன்னை நல்லா கவனிச்சுக் கொள்ளுவா. உன்னையும், அம்மாவையும் பார்க்க வேணும் எண்டு எவ்வளவு துடிச்சுக் கொண்டிருந்தா.”

“அண்ணா, நீ சொல்லுறது எனக்கு ஒண்டும் விளங்க இல்லை. ஆர் இந்த நிரோஷா? தெளிவாகச் சொல்லன்.”

கனடாவுக்கு முதல் தடவையாக சென்ற போது பாங்கொக்கில் நிரோஷாவை சந்தித்தது பற்றி சுருக்கமாக விபரித்தான். “அந்த நிரோஷா இப்ப சிவகுமாரின்ர ‘ருமுக்கு’ பக்கத்தில் இருக்கிற வீட்டில ஒரு ரூமில தான் இருக்கிறா. நான் இஞ்சை வந்தாப் பிறகு அவ என்னைக் கண்டு வந்து கதைச்சா. இப்ப நல்ல ‘.பிரெண்டாகி’

விட்டம். அவ தான் என்னை இந்த 'ஹோஸ்பிட்டல்'ல சேர்த்து விட்டவ. 'ஹோஸ்பிட்டல் பில்'லை தான் தான் கட்ட வேணும் எண்டு துடிக்கிறா."

தமயந்தியின் கண்களில் சந்தேகம் ஒன்று தழுவிக்கொண்டது. தன் மனதில் ஏற்பட்டிருக்கும் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்ய முற்பட்டாள். ஆனால், மஞ்சளா அங்கு இருந்தபடியால், அத் தருணத்தில் கேட்பது சரியில்லை என்று அவள் எண்ணியதால், மௌனத்திற்கு அடிபணிந்தாள்.

அதன் பின், பொதுப்படையான விஷயங்களையே பரிமாறினார்கள். மஞ்சளா இடையிடையே தான் அவர்கள் சம்பாஷணையில் பங்கெடுத்தாள். மற்றும்படி அவள் மௌனத்திற்கு அடிமையாகி இருந்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் நறுமணத்தை முன்னே தள்ளியபடி நிரோஷா வந்தாள். தமயந்தியும், மஞ்சளாவும் அவளைப் புதுமையுடன் நோக்கினார்கள்.

நிரோஷா வந்தவுடனேயே தன்னுடன் கொண்டு வந்த 'பார்சலை' மேசையில் வைத்தாள். பின் தமயந்தியையும், மஞ்சளாவையும் மலர்ச்சியுடன் நோக்கியபடி, தமயந்தியைச் சுட்டிக்காட்டி, "இது உங்கட தங்கச்சி தமயந்தி. இது உங்கட மச்சாள் மஞ்சளா. சரி தானே?" என அரவிந்தனிடம் கேட்டாள்.

"இல்லை, நீங்கள் மாத்திச் சொல்லுறீங்க. அவ தான் தமயந்தி" என்று நழுட்டுப் புன்னகையுடன் மஞ்சளாவைக் காட்டினான் அரவிந்தன்.

நிரோஷா சற்றுப் பலமாகச் சிரித்தாள். "அரவிந்தன், நான் ஒரு மொக்கு எண்டு நினைக்கிறீங்களா? இவ தான் உங்கட தங்கச்சி. உங்கட முகவெட்டு அப்படியே இருக்குது. இது உங்கட மச்சாள். 'ஸ்வீட் கேள்'. நல்ல வடிவா இருக்கிறா" என்றாள் நிரோஷா.

அவள் சிரிப்பில் அரவிந்தன் கலந்து கொண்டான். "யூ ஆர் கரெக்ட், யூ ஆர் கரெக்ட்" என்று உற்சாகத்துடன் கூறியவாறு தமயந்தியை அரவிந்தன் நோக்கினான். "இவ ஆர் எண்டு தெரியும் தானே?" எனக் கேட்டான்.

அவள் யார் என்பதை ஊகிக்க முடிந்தாலும், "தெரியாது" என்று தமயந்தி உதட்டைப் பிதுக்கினாள்.

"தெரியாது? நீ ஒரு மொக்கு. இது தான் நிரோஷா. எவர் 'டியரஸ்ட் .பிரெண்ட்'."

'அப்படியா' என்று கூட தமயந்தி கேட்கவில்லை. வெறுமனே முகத்தை 'உம்'மென்று வைத்திருந்தாள்.

"அரவிந்தன், இப்ப எப்படி உடம்பு இருக்குது? நோ எல்லாம் மாறிட்டுதோ?" என்று நிரோஷா வாஞ்சையுடன் கேட்டாள்.

“எல்லா நோவும் மாறிட்டுது.”

“ஓ! தங்கச்சியையும், மச்சாளையும் கண்டாப் பிறகு நோ மாறும் தானே?”

அரவிந்தன் புன்னகைத்தான். “நிரோ, உம்மோட ஒரு விசயம் பேச வேணும். அவசரமாக போக வேணுமா?”

“இல்லை.”

“அப்ப இதில் இரும்.”

கட்டிலின் கால்புறமாக நிரோஷா அமர்ந்தாள். இது தமயந்திக்கு பிடிக்கவில்லை. முகத்தைச் சுளித்தாள்.

“இது தமயந்தி பற்றின விசயம்..... நான் கனடாவுக்கு போனாப் பிறகு அவ கொழும்பிலை தான் இருக்கப் போறா. நான் அவவை கனடாவுக்கு எடுப்பிக்கிற வரைக்கும் நீங்கள் அவவுக்கு துணையாக இருப்பீங்களா?” என அரவிந்தன் தயவுடன் கேட்க, “ஓ! இதுவா? நீங்கள் ஏதோ பெரிய விசயத்தைப் பற்றிக் கதைக்கப் போறீங்க எண்டு நினைச்சன். துணை தானே? ‘ஓ யெஸ்’. அவவை என்ற கண்ணின் இமை போல பார்க்கிறாள்” என்ற நிரோஷா சிரித்தாள்.

“எனக்கு இந்த ஒழுங்கிலை விருப்பம் இல்லை. நான் ஊருக்குத் தான் போக விரும்புறன். நான் கனடாவுக்கு வரமாட்டன். அண்ணா, உன்ர போக்கில எனக்கு கொஞ்சம் கூட பிடித்தம் இல்லை” என்று தமயந்தி சற்று குடாகப் பேசினாள்.

“நீ என்னடி சொல்றாய்? நான் தான் இப்ப உனக்கு அப்பா, அம்மா..... எல்லாமே நான் தான். நான் சொல்லுறதைக் கேளு..... நீ ஊருக்குப் போகத் தேவையில்லை. கனடாவுக்கு வரத்தான் வேணும்.”

“என்னால ஏலாது. என்னைக் கட்டாயப்படுத்தாதை.”

நிரோஷாவுக்கு தர்மசங்கடமாகிவிட்டது. “அரவிந்தன், ஏன் தங்கச்சியோட சண்டை பிடிக்கிறீங்க? அவையள் இப்பத் தானே வந்திருக்கினம்? நீங்கள் இஞ்ச இருந்து வெளியேறி ‘ருமுக்கு’ போனாப் பிறகு இதைப் பற்றி கதைப்பம். இதுக்கு இப்ப அவசரம் இல்லை.”

“நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறன். என்னை ஆரும் என்ன சொல்லியும் மாத்த ஏலாது.” தமயந்தி குரலை உயர்த்தியிருந்தாள்.

அரவிந்தன் வாயைத் திறக்க முற்பட்டான். ஆனால், அவனை அச்சுறுத்துவது போல நிரோஷா நோக்க, அவன் மௌனியாகி விட்டான்.

நீண்ட நேரமாக அங்கு அமைதி குடி கொண்டிருந்தது.

(23)

தமயந்தியும், மஞ்சளாவும் போய்விட்டார்கள்.

“என்ன அவசரம்” என்று அரவிந்தன் தங்கையிடம் பல தடவைகள் கேட்ட போதும், “போக வேணும்” என்று சொன்னாள் தமயந்தி.

“தனியா போவியா?”

“ஓ! போவன்.”

அவர்கள் போன பின், அரவிந்தனின் கட்டிலில் அதுவரை அமர்ந்திருந்த நிரோஷா எழுந்து, நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

“அரவிந்தன், நீங்கள் சரியான முரடு. இப்படியா தங்கச்சியோட கதைக்கிறது” என நிரோஷா கடிந்தாள்.

“நல்ல வடிவாத்தானே கதைச்சனான்?”

“இல்லை. அம்மாவை இழந்த ஒரு துக்கம். உங்களை இந்த நிலையிலை பார்க்கிற இன்னொரு துக்கம். அந்த நிலையில் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லுவம் எண்டு இல்லாமல், வந்த உடனேயே கனடாவுக்கு வா எண்டு கட்டாயப்படுத்துறீங்களே? இதெல்லாம் வீட்டுக்குப் போனாப் பிறகு ஆற அமர இருந்து கதைக்கிற விசயம். அவசரப்படக்கூடாது.”

“என்ற தங்கச்சி என்னிலை ஏறி விழுறதுக்கு என்ன காரணம் எண்டு எனக்குத் தெரியும். அம்மா செத்த துக்கமோ, நான் இப்படி கிடக்கிறன் எண்ட துக்கமோ அவவிட்டை இல்லை. என்னிலை இருக்கிற ஆத்திரத்தில தான் அவ இப்படி முடிவு எடுத்திருக்கிறா.”

“என்ன ஆத்திரம்?”

“அதைச் சொல்ல நான் விரும்ப இல்லை.”

“என்னாட்டையுமா?”

“ஓ!”

“ஏன் என்னை பிரிச்சுப் பார்க்கிறீங்க?”

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு அரவிந்தன் நெகிழ்ந்துவிட்டான். “எல்லாம் உங்களை இஞ்ச கண்டாப் போலை..... நீங்கள் என்ற ‘டியரஸ்ட் :பிரெண்ட்’ எண்டாப் போலை.....”

“ஓ!” என்ற நிரோஷா திகைத்துப் போனாள்.

“நீங்கள் இஞ்ச நிக்கிறது, எனக்கு உதவி செய்யுறது எண்டு எல்லாமே அவளுக்கு பிடிக்க இல்லைப் போல.”

அரவிந்தன் கூறிக்கொண்டு போக நிரோஷா அதைச் சரிவர செவிமடுக்கும் நிலையில் இல்லை. திடீரென எழுந்தாள். “நான் போயிட்டு பேந்து வாறன்.”

“எப்ப வருவீங்க?”

“பிறகு வாறனை” என்றவள், அரவிந்தனிடம் மேலும் பேசாமல் அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவள் மனம் ஒரு நிலையில் நிற்க மறுத்தது. அரவிந்தனின் மனதில் தங்கியுள்ள முடிவொன்று அவள் மனதை அலைக்கழித்தது. அரவிந்தன் தன்னுடன் எந்த ரீதியில் பழகுகிறான்?

இதைப்பற்றி அவள் ஏற்கனவே சிந்தித்திருக்கிறாள். நட்பை விட அதற்கு மேலாக காதல் என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தம் கற்பிக்கும் விதத்தில் அவன் பழகுகிறான் என்ற முடிவுக்கே அவள் வந்திருந்தாள். அவன் எண்ணத்தை முளையிலேயே கிள்ளி எறிய வேண்டும் என்று அவள் எண்ணியிருந்தாள். அதன்படி நேரடியாக இல்லாவிட்டாலும், மறைமுகமாக, நாகுக்காக சில வார்த்தைகள் மூலம் அவன் எண்ணத்தை கலைக்க முற்பட்டிருக்கிறாள். ஆனால், அவனது இன்றைய போக்கு, தங்கையுடன் வாக்குவாதப்பட்டதில் இருந்து வெளிப்பட்ட உண்மை, அவளை அவன் உளமார விரும்புகிறான் என்பதைத் தெட்டத் தெளிவாக்கி விட்டது.

இந்நிலையில், அவன் மனதில் புதைந்திருக்கும் விருப்பினை அவள் நிறைவேற்ற வேண்டுமா? அதற்கு அவள் தயாரா?

திருமண வாழ்க்கையில் - முதல் அத்தியாயம் என்று ஆரம்பித்து, பிரதிப்புடன் இருந்த கடைசி அத்தியாயம் வரையும் யாவுமே ஏமாற்றத்தில், கசப்பில், வேதனையில் முடிந்துவிட்ட ஓர் அழியாத நிகழ்வாகி விட்டது. அவள் எதிர்பார்த்தபடி, எண்ணங்கள், கற்பனைக் கோட்டைகள், இன்பங்கள் என்று பல உணர்வுகளும் பிரதிப்பினால் சாகடிக்கப்பட்டன. வாழ்க்கையின் எந்த ஒரு நுனியை பிடித்து கரைக்கு மீளலாம் என்ற நிலையில் தான் மீண்டும் தாயகத்திற்கு வந்தாள். பற்று அற்ற, இயந்திரம் போன்ற ஒரு வாழ்க்கையை - ஏதோ நாமும் இந்த உலகில் வாழ்கிறோம் என்ற நினைப்பில் வாழ்ந்தவள், அரவிந்தனைக் கண்ட பின் அவளுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு பிடிப்பு ஏற்பட்டது. வாழ்க்கைக்கு ஓர் அர்த்தம் உண்டு என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. எப்படியும் வாழலாம் என்ற எண்ணத்தில் - வாழ்க்கையின் பல வருடங்களைக் கழித்தவளுக்கு அரவிந்தனின் வார்த்தைகள், அவன் பழகும் விதம், அவன் அவளில் காட்டிய அன்பு, அதைவிட அவள் மீது பாராட்டிய உரிமை, பரிவு என்று யாவுமே அவளுள் பசுமை உணர்ச்சியை தோற்றுவித்தன.

அரவிந்தனின் எண்ணத்தில் நல்ல உள் நோக்கம் மலிந்திருந்த போதிலும், அதைக் கத்தரிக்க விரும்பினாளே ஒழிய, அவனது நட்பை, அவனுடன் அளவளாவும் சந்தர்ப்பத்தை அவள் இழக்கத் தயாராக இருக்கவில்லை.

‘நட்பு ரீதியாகத் தான் பழகினேன் நண்பனே’ என்று அவள் கூறாவிட்டாலும், அவள் அப்படியான ஓர் எண்ணத்துடன் தான் அவனுடன் பழகினாள்.

இப்பொழுது வெள்ளம் திரண்டு அணை உடையும் கட்டம் போல - ‘நிரோஷா, நான் உம்மை விரும்புறன்; நீர் என்னை விரும்புறீர்’ என அரவிந்தன் கேட்டு, அதுக்கு ஒரு பதில் கூற வேண்டிய ஒரு நிலை உருவாகியுள்ளது. இன்னும் சில நாட்களுக்குள் அவளிடம் அவன் நேரடியாகவே கேட்டுவிடுவான்.

என்ன பதில் சொல்லுவது?

நட்பு என்று சொல்வதா?

‘அரவிந்தன், நான் உங்களை ஒரு ‘:பிரெண்டாகத்’ தான் விரும்பினேன். அந்தளவில தான் உங்களை நேசிக்கிறேன்’ என்று அவள் சொல்லலாம்.

அதைக் கேட்டு அவன் என்ன சொல்வான்?

‘நிரோஷா, நீங்கள் என்னை ‘லவ்’ பண்ண இல்லையா?’ என்று கேட்கலாம்.

‘நீங்கள் என்னை விரும்புற மாதிரித் தானே நடந்தீங்கள்?’ என்றும் கேட்கலாம்.

இவ்வாறான கேள்விகளில் ஒன்றை அவன் ‘தொடுக்கும் போது, என்ன பதிலைக் கூறுவது?

‘சத்தியமா சொல்லுறன். நீங்கள் எனக்கு ஒரு ‘:பிரெண்ட்’ மட்டும் தான். ஒரு ‘:பிரெண்ட்டை’ லவ்’ பண்ணலாமா?’ என்று அவள் திருப்பிக் கேட்கலாம்.

இப்படியே இருவரும் வாக்குவாதப்படலாம். ஒரு முடிவும் இருவருக்கும் சாதகமாக பிறக்கமாட்டாது.

“நீங்கள் இப்பவும் பிரதீப்பை ஞாபகத்தில் வைச்சிருக்கிறீங்களா? பிரதீப்புடன் திரும்பியும் வாழ நினைக்கிறீங்களா?” என்று சற்று முன் கேட்டிருந்தான்.

“இல்லை. நான் அவரை எப்பவோ மறந்திட்டேன். அவரோட வாழ்றதை விட ஒரு பேயோட வாழலாம்” என்கிறாள் அவள்.

“இது தான் முடிந்த முடிவா?”

“இப்போதைக்கு இது தான் முடிவு. ஆனால், நான் மனிசப் பிறவி.”

அரவிந்தனிடம் இருந்து அந்நியப்படுவதற்கு பிரதீப்பை ஓர் ஆயுதமாகப் பாவிக்கலாமா?

அந்த எண்ணமே கசந்தது. அருவருப்பை ஊட்டியது.

ஆனால், அவள் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

ஓர் அண்ணனும், தங்கையும் பிரிவதற்கு அவள் காரணமாக விளங்கக்கூடாது.

அரவிந்தனைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற துடிப்பில் மஞ்சளா வந்திருக்கிறாள். அவன் மீது அதீத அன்பு உள்ளபடியினால் தான் அவள் ஊரில் இருந்து வந்திருக்கிறாள். ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் மஞ்சளாவை தமயந்தி கொழும்புக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கலாம்.

அந்த முடிவுக்கு குறுக்கே அவள் நிற்பதா?

வாழ்க்கையின் செழுமையை உணர வேண்டும் என்று விரும்புகிறாள். அதற்கு இதை ஒரு சந்தர்ப்பமாக எடுத்தால் என்ன?

அரவிந்தனை அவள் விருப்பாததிற்கான காரணம் என்ன?

அவன் மீது அவள் நட்புறவையே கொண்டிருக்கிறாள். அதைக் காதலாக மாற்றுவதற்கான மழுங்கல் உணர்வுகள் அவளிடம் இல்லை. பிரதீப்பின் மனைவியாக இன்னும் இருப்பதனால், அவளாகவே தன் மனதுக்கு போட்ட விலங்கா அது? இல்லை என்ற ஆழமான பதிலுக்கு அவள் எப்பொழுதோ வந்திருந்தாள்.

இந்நிலையில் அவள் தன் மனதில் எடுத்த முடிவை எவ்வாறு நிறைவேற்றுவது?

அரவிந்தனிடம் இருந்து விலகிவிடுவதே சிறந்தது. எங்காவது கண்காணா இடத்திற்குப் போனால்.....? முடிவு அவளை எட்டத் தவறியது.

அவள் தன் வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறாள்.

திருமதி சமரக்கொடி விறாந்தையில் நிற்கிறாள். அவள் முகத்தில் தவிப்பு.

“அன்றைக்கு வந்த விருந்தினர் இன்றும் வந்திருக்கிறார்” என்று அவள் சொல்ல, நிரோஷாவின் பார்வையில் பிரதீப் சிக்குகிறான்.

நிரோஷாவைக் கண்டு பிரதீப் எழுந்து விடுகிறான். நிரோஷாவின் முகத்தில் மாற்றம் இல்லை.

“உம்மோட கதைக்க வந்திருக்கிறன்” என்கிறான் அவன்.

“என்னத்தைக் கதைக்கப் போறீங்க?” அவள் சுரத்தின்றி கேட்கிறாள்.

“நிறைய.....என்னோட வந்தால் ஏதாவது ‘ஹோட்டேலுக்குப் போய் சாப்பிட்டுக் கொண்டு ஆறுதலாக கதைக்கலாம்.”

“எரிமலையாகி இருக்கிற விசயத்தைப் பற்றி, ஆறுதலாகக் கதைக்கப் போறீங்களா?”

இருவரும் அளவளாவவே திருமதி சமரக்கொடி அங்கிருந்து அகன்றாள்.

“நீர் இன்னும் மாற இல்லைப் போல.....”

“நான் ஏன் மாற வேணும்? என்னை சித்திரவதை செய்து, வாட்டி வதைச்சீட்டு, இப்ப எந்த முகத்தோட என்னோட வாழலாம்

எண்டு நினைக்கிறீங்க? என்ற மனதில் இருக்கிற உணர்ச்சியளை சாகடிக்கச் சொல்லுறீங்களா? 'பிளீஸ்' என்னை விட்டுட்டுப் போங்க. என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதீங்க."

"ஏதோ ஒரு பிழை செய்திட்டன். அதுக்கான தண்டனையை நீர் தராட்டாலும், எனக்கு அது கிடைச்சிட்டுது. இனி ஒரு மனிசனாக நான் வாழ நீர் தான் உதவி செய்ய வேணும்."

"நீங்கள் மனிசனாக வாழுவீங்களா? ஷேர்லி மாதிரி இன்னொருத்தியைக் கண்டால்..... நிரோஷா தேவைப்படாது தானே?"

"இல்லை, இல்லை..... அப்படி ஒரு மிருகம் மாதிரி இனியும் நடக்கமாட்டன். கனடாவிலை இருந்து உம்மைத் தேடி வந்திருக்கிறன். அதில இருந்து நான் எவ்வளவு திருந்தி இருக்கிறன் என்று உமக்கு விளங்க இல்லையா?"

"இது ஒரு நாடகமாக இருக்கலாம்."

"இல்லை, இது நடிப்பு இல்லை. என்ற உள்மனதில் இருக்கிறதைத் தான் அவிழ்த்து விடுறன். எனக்காக நீர் உம்மட மனதை மாத்தும். எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் தாரும். உம்மை சந்தோஷமாக வைச்சிருக்கிறன். இது வரைக்கும் நடந்தவற்றை மறந்திடும். இனி நடக்கப் போறதை பாரும். உம்மை ஒரு மகாராணி மாதிரி வைச்சிருப்பன்."

"அப்படியெண்டால் பிச்சைக்காரியளில் பிச்சைக்காரர் உண்மையான அன்பு செலுத்திறதில்லையா?"

பிரதீப்பின் பேச்சு நின்றது.

(24)

விடிந்து விட்டது. நிரோஷா நேரத்தைப் பார்த்தாள். ஏழு மணி. கட்டிலில் இருந்து எழுந்தாள். 'பாத்ரூமுக்குச்' சென்றவள் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு, திரும்பி வந்தாள். தேநீரைத் தயாரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளுள் தோன்றவில்லை. கட்டிலில் அமர்ந்தவள், யோசனைக்கு தன்னை சுந்தாள்.

பிரதீப் பேசியவை தான் இரவு முழுவதும் அவள் மனதினுள் எதிரொலித்தன. அவை மீண்டும் அவளுள் பெருக்கெடுத்தன.

எரிமலையான நிலையில், பிரதீப்புடன் கோபத்துடனும், எரிச்சலுடனும் நிரோஷா பேசுகிறாள். பிரதீப் தன் நிலையை இழக்கவில்லை. கோபத்தைத் தள்ளி வைத்திருந்தான். எரிச்சல் உணர்வைத் தவிர்த்தான். சாந்தமாக, அழுத்தம் திருத்தமாக நிரோஷாவின் சூடான வார்த்தைகளுக்கு பதில் அளித்தான்.

பிரதீப்பின் வார்த்தைகளில் அர்த்தம் மலிந்திருப்பதாக நிரோஷா இடைக்கிடை உணர்ந்தாள். ஆனால், அவன் இழைத்த துரோகத்தை, சித்திரவதையை அவளால் மறக்க முடியவில்லை. அவை தழும்புகளாக மனதினில் பதிந்திருந்ததினால், அத்தழும்புகளில் இருந்து எழுந்த வலி அவனது வார்த்தைகளுக்கு மசிய மறுத்தது. அவன் இழைத்த தவறுகள் தவறுகளாகவே பதிந்திருந்தன.

ஆனாலும், பிரதீப் தனது உள்ளார்ந்த நோக்கத்தினை நிறைவேற்றுவதற்காக, தன் நிலையை நன்கு தாழ்த்தி, அவளுடன் விவாதித்தான்.

நிரோஷாவின் இறுகி இருந்த முகம் மெல்ல மெல்ல தளர்ந்தது. அதில் ஒரு தவிப்பு தென்படுவதை அவளால் காணமுடிந்தது. அவள் மனம் இளகுகின்றது என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது. அவளை ஆவலுடன் நோக்கினான்.

“நிரோஷா சொல்ல வேண்டியதை எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டன். நான் சொன்னது எல்லாம் உண்மை. என்ற பிழையை நான் ஒத்துக் கொள்ளன். இனியும் இந்த மாதிரி பிழை செய்யமாட்டன். மன்னிப்பன் எண்டு சொல்லும். உங்களை ஏற்றுக் கொள்ளன் எண்டு சொல்லும். அவ்வளவும் போதும்” என்கிறான் பிரதீப்.

நிரோஷா உடனடியாக ஒன்றும் கூறவில்லை. பிரதீப்பையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஒரு முடிவை எடுக்க வேணும் எண்ட நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கிறன். எடுக்கிறன். நல்ல ஒரு முடிவை எடுக்கிறன். இப்ப இல்லை. அதுக்கேத்த பக்குவம் இப்ப என்னட்டை இல்லை. என்ற மனம் ஆறுதலாக இருக்க வேணும். அப்பத் தான் எடுக்கலாம். எனக்கு கொஞ்சம் ‘ரைம்’ தாங்க” என்கிறான் நிரோஷா.

“ரைம்’ தாறன். ஆனால், ஒரு நான் ‘ரைம்’ தான் தரலாம். நான் நாளைக்கு கனடாவுக்கு போறன். அதுக்கு முந்தி உம்மட முடிவை அறிய விரும்புறன். என்னோட சேர்ந்து வாழத் தயார் எண்டால் நேரே வந்து சரி எண்டு சொல்லும். அப்படி சொன்னால் நான் போகமாட்டன். உம்மோட தான், அது எத்தனை நாளாக இருந்தாலும் திரும்பிப் போவன். இந்தாரும் இது தான் என்ற இப்பத்தையை ‘அட்ரஸ்’” என்ற பிரதீப் தனது விலாசத்தை துண்டு ஒன்றில் எழுதி அவளிடம் நீட்டினான்.

துண்டைப் பெற்ற நிரோஷா ஒன்றும் கூறவில்லை.

பிரதீப் எழுந்தான். “இண்டைக்கு நிறையவே கதைச்சிட்டன். போயிற்று வாறன். நாளைக்கு பின்னேரம் சரியாக ஐஞ்சு மணிக்கு வெளிக்கிடுவன். அதுக்கு முந்தி உம்மை எதிர்பார்ப்பன். ‘குட்லக்’”.

நிரோஷா ஒரு முடிவை எடுக்க வேண்டிய அவகாசம் நெருங்குகிறது.

பிரதீப்புடன் மீண்டும் இணைந்து வாழ்ந்தால் என்ன? அவன் இழைத்த துரோகங்களை மறந்து, புதியதொரு வாழ்க்கையை அவனுடன் பங்கு போட்டால் என்ன?

அவன் திருந்தி விட்டானா? ஒரு சராசரி கணவனைப் போலாவது எதிர்காலத்தில் நடப்பானா?

அவன் திருந்தி விட்டான். இல்லாவிடில் அவளைத் தேடி நேரில் வந்திருக்கமாட்டான். தனது விருப்பத்தைக் குறிப்பிட்டு, கடிதம் எழுதி இருக்கலாம். மன்னிப்பு கோர வேண்டும் என்ற நன்னோக்கில் தான் அவளைத் தேடி கொழும்புக்கு வந்திருக்கிறான்.

சிவகுமார் அவளை அவமானப்படுத்தும் விதத்தில் மிரட்டிய போதும், மீண்டும் அவளைத் தேடி வந்திருக்கிறான்.

அவளை மன்னித்தால் என்ன?

அரவிந்தனிடம் இருந்து தூர விலகுவதற்கு பிரதீப்பை ஓர் ஆபுதமாகப் பாவித்தால் என்ன?

அதற்காக விரும்பாத ஒருவனுடன் வாழ்க்கையை பிணைப்பதா? ஒரு முறை கையைச் சுட்டவள் மீண்டும் கையைச் சுட வேண்டுமா?

அவள் ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியாமல் திண்டாடினாள்.

எழுந்தாள்.

ஜன்னலைத் திறந்தாள்.

அரவிந்தனின் அறைப் பக்கம் கண்களைப் படரவிட்டாள்.

அறைக்கு முன்பாக, படிக்கட்டில் மஞ்சளா அமர்ந்திருப்பது தெரிகிறது. நாடியை இரு கைகளில் தாங்கியவண்ணம் அமர்ந்திருக்கிறாள்.

அவளுடன் பேச்சுக் கொடுத்தால் என்ன என்ற எண்ணம் நிரோஷாவுக்கு உதித்தது. அவள் எதையும் துலாம்பரமாக எண்ணவில்லை. அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றாள். இரு வீடுகளுக்கும் இடையிலான வேலியை அடைகிறாள்.

நிரோஷாவை மஞ்சளா அவதானிக்கவில்லை. அவள் சிந்தனையில் ஆழமாகச் சிக்கி இருந்தாள்.

“மஞ்சளா...” நிரோஷா மெல்லக் குரல் கொடுத்தாள்.

மஞ்சளாவின் சிந்தனை குழம்புகிறது. குரல் வந்த திக்கை நோக்க, நிரோஷா நிற்கிறாள். அவள் ‘மிரள மிரள’ நிரோஷாவை நோக்கினாள். தன்னிடம் வருமாறு நிரோஷா கண்களால் சைகை காட்ட, மஞ்சளா எழுந்து வந்தாள்.

“என்ன யோசனை?” என நிரோஷா கேட்டாள்.

“ஓ.....ஓ.....ஓண்டுமில்லை.”

“அத்தானைப் பற்றி யோசிக்கிறீரா?”

மஞ்சளா பதில் கூறவில்லை. அவள் முகத்தில் சாடையான நாணம் வட்டமிட்டது.

“சொல்லுமன்.”

“சும்மா எல்லாரையும் பற்றி யோசிச்சன்.”

“அரவிந்தனைப் பற்றி....?”

“அவரைப் பற்றியும் தான்.”

“அவரை உமக்கு பிடிக்குமோ?”

மஞ்சளா பதில் சொல்லத் தயங்கினாள்.

“சொல்லுமன்.”

“ஓ.....”

“நான் உம்மட்டை ஒரு விசயத்தை ஒளிவு மறைவில்லாமல் கேட்பன். மறுமொழி சொல்லுவீரோ?”

“சொல்ல ஏலும் எண்டால் சொல்லுவன்.”

“நீர் அரவிந்தனை எந்தளவு விரும்புறீர்?”

மஞ்சளா பதில் கூறவில்லை. கண்கள் இமைக்காமல் நிரோஷாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சொல்லுமன்.”

“நல்லா விரும்புறன்.”

“அதாவது அவரைக் கலியாணம் கட்டுற அளவுக்கு விரும்புறீரா?”

மீண்டும் மஞ்சளா மௌனம் சாதித்தாள்.

“சொல்லுமன்.”

“அப்பாவுக்கு அவரை தன் மருமகனாக்க விருப்பம்.”

“உமக்கு?”

“எனக்கும் விருப்பம் தான். ஆனால், அவர் என்ன முடிவில் இருக்கிறாரோ தெரிய இல்லை. எண்டபடியால், இதைப்பற்றி ஒருத்தருக்கும் சொல்லி.....”

அந்த உண்மையைக் கேட்டு நிரோஷா உவகை அடைந்தாள். தனது மனதை வாட்டும் பிரச்சனைக்கு பரிகாரம் கிட்டிவிட்டது போன்ற உணர்வை அவள் அடைந்தாள்.

“அவரை நீர் கட்டுறுதுக்கு நான் வழிபார்க்கிறன்.” நிரோஷா உற்சாகத்துடன் கூறுகிறாள்.

“நீங்கள்?”

“ஏன் நான் தான். ஐமிச்சமா இருக்குதா?”

“இல்லை..... நானும் உங்களோட ஒரு விசயத்தை கதைக்க விரும்புறன். உண்மையை ஒளிவு மறைவில்லாமல் சொல்லுவீங்களா?”

“கட்டாயம் சொல்லுவன்.”

“நீங்கள் கலியாணம் முடிச்சவவா?”

“ஓமோம்.”

“அவரைப் பிரிஞ்சு வந்திருக்கிறீங்களா?”

“ஓமோம்.”

“அவரை ‘டைவோஸ்’ செய்திட்டு..... அத்தானை.....”

“ஆர் சொன்னது?”

“சிவகுமார் தான்.”

“இல்லை, இல்லை..... எனக்கு அந்த எண்ணம் துளி கூட இல்லை.

“நீங்கள் அவரை ‘லவ்’ பண்ண இல்லையா?”

“இல்லை, இல்லை. ஒரு ‘.பிரெண்டை லவ்’ பண்ணாலாமா?”

“நீங்கள் உண்மையோ சொல்லுறீங்க?”

“ஓமோம்.”

மஞ்சளாவின் இதழ்களில் கனிவான புன்னகை ஒன்று வெளிப்பட்டது. அவள் பேச்சு தடைப்பட்டது.

தமயந்தி வெளியே வருகிறாள். நிரோஷாவைக் கண்டவளின் முகத்தில் கோபம் வெளிப்படுகிறது.

அவளுள் அடங்கியுள்ள கோபத்திற்கு நிரோஷாவுக்கு அர்த்தம் புரிகிறது.

அவள் மெல்லப் பின்வாங்கி, தனது அறைக்குள் முடங்கி விடுகிறாள்.

Uதியமாகியது.

அரவிந்தனைப் பார்ப்பதற்காக ஆஸ்பத்திரிக்கு போக வேண்டும். நிரோஷா உடை மாற்றிக்கொண்டு, அறையைப் பூட்டிவிட்டு வெளியேறினாள்.

சொற்ப நேரத்தில் ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தாள்.

அரவிந்தனின் அறையை அடைய முற்படும் போது, உள்ளே இருந்து குரல் கேட்கின்றது.

“அண்ணா, நீ என்ன சொல்லறாய்?” என்று தமயந்தி கேட்கிறாள்.

“நான் ஒரு முடிவு எடுத்திட்டன். நிரோஷாவைத் தான் கலியாணம் முடிக்கப் போறன்” என்கிறான் அரவிந்தன்.

“அவ கலியாணம் முடிச்சவ. இன்னும் ‘டைவோஸ்’ செய்ய இல்லை. அதோட அவவின்ர புருஷன் இப்ப இஞ்சு வந்து அவவை திரும்ப கூட்டிக் கொண்டு போறதெண்டு நிச்சிறார்.”

“எனக்கு எல்லாம் தெரியும். ஆனால், அவ பிரதீப்போட போகப் போறதில்லை. அவ எனக்காக காத்திருக்கிறா. நான் தான் அவளுக்கு எல்லாம்.”

“ஆனால், மஞ்சளா மச்சாள் தான் உனக்கு எல்லாம். அவ உன்னை நம்பி இருக்கிறா. சின்ன வயசில இருந்து ஆசையை வளர்த்து வாறா. ஊருக்குள்ளையும் நீ தான் அவவைக் கட்ட இருக்கிறாய் எண்டு கதை அடிபடுது. நீ தான் உன்ர மனதை மாத்த வேணும்.”

“என்னால ஏலாது. என்ர மனதை என்னால ஏமாத்த ஏலாது. எனக்குள்ள வளர்ந்திருக்கிற ‘லவ்வை அறுத்தெறியச் சொல்றியா? அவள் தனக்குள்ள வளர்த்திருக்கிற ஊமை ‘லவ்வுக்கு நான் பலியாகிறதா? என்ர வாழ்க்கையில் நீ குறுக்கிடாதே.”

நிரோஷா அங்கிருந்து வெளியேறுகிறாள்.

பிரதீப்பின் நினைவில் நிறையவே ஊறியிருந்தாள். ■■■■

எந்த ஓர் இளம் பெண்ணும் தனது வாழ்க்கையில் எதிர்காலத்தைப்பற்றி கவலை காண்கிறாள். அவளிடம் எதிர்பார்ப்புகள் மிகுந்திருக்கின்றன. தனது எதிர்காலத்தை - திருமணத்தின் பின் வாழும் போதும் நாட்களையிட்டு பெரும் சிட்டங்கள் மளித்திருக்கும். ஆகாள், அவள் இவையெல்லாம் அவளிடம் காட்டமாட்டாள். தனது இதயத்தினால் இறுக ஈழியப்படி திருமண பந்தத்திற்குள் பிரவேசிக்கிறாள். அதன் பின் தான் அவளின் கவலைகள் நனவாகின்றனவா, கட்டிய கற்பனைக் கோட்டைகள் உறுதியாகின்றனவா, எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறுகின்றனவா என்பதை நினைப்பாடுகின்றன. அவள் வெற்றியிட்டுள்ளாள் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியின் அர்த்தம் புரியும். அவள் வாழ்வில் நிம்மதி நர்த்தனம் புரியும்.

ஆகாள், ஒன்றுமே கைகூடாவிட்டால் வாழ்க்கையில் பிழப்பு அற்று விரும்பும். மகிழ்ச்சி கரைந்து விரும்பும். எக்கத்தின் பகுத்திற்கு சாட்சியம் பகருவாள். வாழ்வை மாயம் என்ற நிலை. நிம்மதியின் அர்த்தத்தைத் தெரிவாள்.

எதிர்பார்ப்புகள் நகங்கும் போது வாழ்க்கைமுறை தவறுபவர்கள் உள்ளனர். கைக்கெட்டியதை வாய்க்குள் புகுத்தியும் விடுவார்கள். துணையைப் பிரிந்தால் வேறொரு துணையைத் தேடலாம். ஆகாள், அதற்கும் ஒரு நியதி இருக்கிறது. அதற்கும் ஒரு வரையறை இருக்கிறது. கைபிடித்தவன் கைவிட்டால் புத்திரகத் தோன்றும் நண்பனும் கைபிடித்தவன் போலாகலாம். ஆகாள், நண்பனை நண்பனாகவே எற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் வளரும் போதே பெண்ணின் துணைவியல்பு சீர்ப்பு பெறுகின்றது.